PIONIER
în fiecare clipă

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Există împrejurări cînd o trăsătură sau alta a caracterului vostru devine hotărîtoare. Curajul, de pildă. Ce-i drept, curajul îngemănează multe alte trăsături: simţ al datoriei, sînge rece, bărbăţie, spirit de sacrificiu, o întreagă gamă de virtuţi — după cum vedeţi — ostăşeşti.

Apar întîmplări ce reprezintă adevărate examene, absolut neprevăzute, ale calităţilor oricărui om, cu atît mai mult ale calităţilor unor copii, iar trecerea acestor examene presupune maturitate şi eroism. Acolo a fost primejdie şi risc, un risc bine cîntărit şi liber asumat, căci era singurul leac al primejdiei. Alt leac nu exista decît dacă ar fi fost... laşi, iar conştiinţa pionierească refuză laşitatea cu groaza cu care vă feriţi de o boală urîtă.

Am în faţă o scrisoare de la PAUL BOTEZ, *preşedintele unităţii de pionieri de la* Şcoala generală din Curseşti-Deal, judeţul Vaslui. *Ea ne vorbeşte despre pionierii* CONSTANTIN EPURE, NICULAI IRIMIA, GHEORGHE PALADE, IONEL VIZITIU, PETRU PETRILĂ, RODICA BUZILĂ, CONSTANTIN POPESCU, CONSTANTIN DAVID *care în drum spre şcoală, au stins un început de incendiu la locuinţa bătrînei Lupu Elena din comună. Au alergat prin vecini, au luat găleţi şi au cărat apă. Pînă la sosirea pompierilor, focul era localizat, femeia — în afară de primejdie şi aproape tot avutul ei, salvat. Şi totul se vesteşte cu «sufletul la gură»:... «deodată»..., «fără să mai stea pe gînduri»... «cu iuţeala fulgerului»... ş.a.m.d. Simţi, într-adevăr, că atunci şi acolo nu mai era timp de gîndit, calculul se făcea din goană...*

Acum însă avem timp de gîndit. Şi mă gîndesc că puterea celor sus-amintiţi de a interveni «pe dată», «fără şovăire», «în aceeaşi clipă»... a ţîşnit numai pentru că resorturile ei erau de mult pregătite. Tăria aceasta n-a luat naştere «cu iuţeala fulgerului», e limpede. Copiii aceştia nu erau pompieri de profesie. Ei riscau în acest fel pentru prima dată şi nu aveau experienţa acestui fel de curaj. Şi totuşi nu încape îndoială că pînă în acea clipă dramatică dăduseră nu odată dovadă de simţul datoriei, şi de iniţiativă, şi de spirit de sacrificiu. Evident, nu în pălălaia flăcărilor, ci în focul «mocnit» al activităţilor de fiecare zi. Pe acest teren al activităţii zilnice s-au antrenat ei în zeci şi zeci de ocazii, au strîns tărie şi eroism. Că de data aceasta exista şi un risc? De acord, dar acest lucru nu era decisiv, primejdia nu le putea întoarce întreaga conştiinţă pe dos, ca pe o mănuşă. Şi au înfruntat această nouă situaţie tocmai pentru că de ani de zile erau pregătiţi să o facă.

Scrisoarea conţine o indicaţie care ne întăreşte această convingere: toţi pionierii amintiţi erau fruntaşi la învăţătură. Ce legătură are fapta lor «eroică» cu acest fapt obişnuit? Enormă! Învăţătura, această muncă de zi cu zi, implică şi ea simţul datoriei, puterea de a renunţa, mîndrie, o luptă continuă pentru autodepăşire, într-un cuvînt eroism. Acesta a fost, socotesc, şantierul pe care s-au construit tăria şi curajul celor amintiţi.

* * *

„Studio 50"

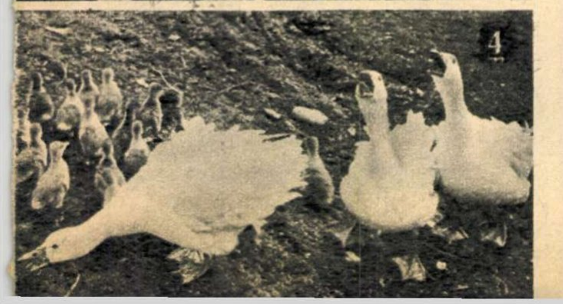

Posta CONCURSULUI

Şcoala generală Potău — Medieşu Aurit, jud. Satu-Mare. Sînteţi neliniştiţi din cauza întîrzierii noastre. Nu aveţi motiv fiindcă pozele au făcut o bună impresie, deşi sînteţi la început de drum. Se observă receptivitatea voastră la evenimentele prin care treceţi precum şi dragostea pentru minunatele peisaje ce vă înconjoară. Fotografia elevei Hajdu Elena, «Meditaţie», de exemplu, este bine realizată tehnic şi artistic. A surprins momentul înserării într-o imagine bine echilibrată şi bogată în tonuri strălucitoare.

Romeo Macovei — Gura Humorului, jud. Suceava. Deci ai realizat o fotografie umoristică. Bravo! Aceşti gînsaci revoltaţi te fac într-adevăr să zîmbeşti privindu-i. Păcat că nu ne-ai trimis o serie mai mare pe această temă. Oricum, noi mai aşteptăm veşti de la tine.

Nicolae Lumezeanu — Bîlteni, jud. Gorj. Nu te descurajez, dar fotografiile pe care ni le-ai trimis nu corespund nici pe departe cu calităţile ce trebuie să le întrunească o imagine colorată. Priveşte un număr al revistei noastre şi sînt convins că vei reuşi să înţelegi ce înseamnă culoarea într-o fotografie. Alb-negrul nu te interesează? Cu siguranţă vei obţine rezultate cu mult mai bune.

Cornel Tulbure — Poieni, jud. Cluj. Este vizibil faptul că ai mers pe o idee: curiozităţi ale naturii. Execuţia tehnică a fotografiilor este cu mult prea slabă pentru a putea fi publicate. De aceea te sfătuiesc să repeţi mai ales fotografiile: «Doi fraţi», «Cei patru gemeni», «Strîmbă lemne» şi dacă poţi pe dimensiunea 12/18 cm.

Slughian Ara — Bucureşti. Se pare că fotografia de arhitectură este pasiunea ta. Într-adevăr, sînt bine realizate fotografiile trimise. Intenţia autorului, particularităţile arhitecturale, detaliile materiale, perspectiva sînt bine scoase în evidenţă datorită luminii cu care ai lucrat şi unghiului ales.

Şcoala generală Dobriceni — judeţul Vîlcea. Bravo! pentru primul film realizat. Într-adevăr condiţiile de lucru sînt grele în şcoala voastră însă avîntul care vă domină vă va face să reuşiţi lucruri minunate. Selectaţi imaginile negative cele mai bune şi trimiteţi-le la redacţie dacă nu veţi reuşi să vă procuraţi aparatul de mărit mult dorit.

Prof. BLITZ

1 «MEDITAŢIE» — Hajdu Elisabeta, Potău, Satu-Mare

2 «POARTA ETERNITĂŢII» — Ara Slughian, Bucureşti

3 «ŞANTIER» — Cercul foto, Turnul Roşu — Sibiu

4 «FAMILIA» — Romeo Macovei, Gura Humorului, judeţul Suceava

FOTOGRAFIA SĂPTĂMÎNII

„PASIUNEA"

de ALEXANDRU ZITMAN
Casa pionierilor — Tîrnăveni

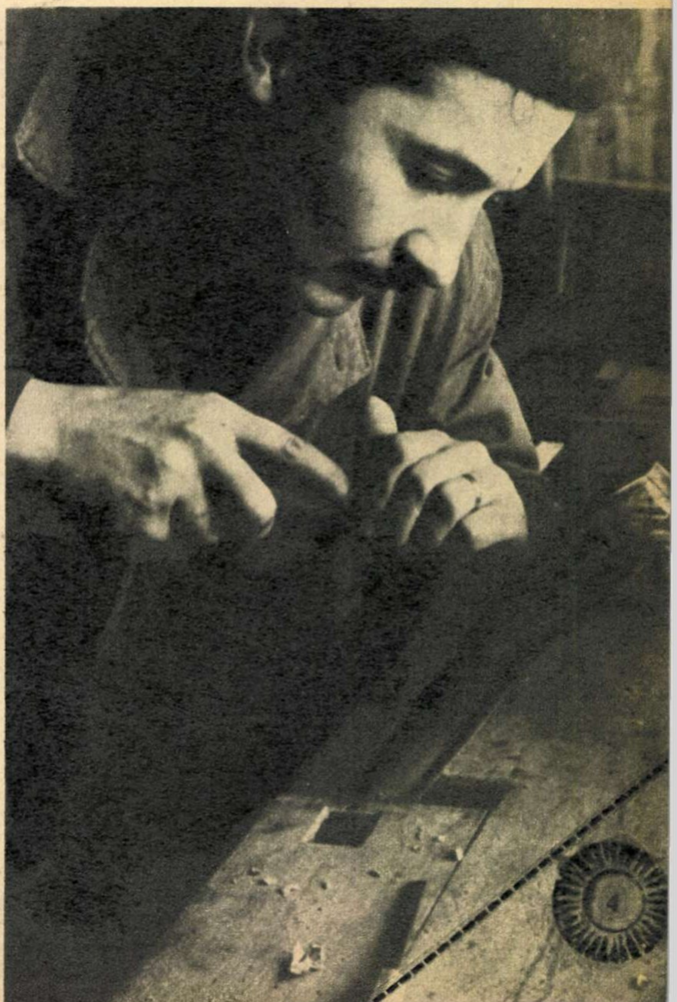

Pasărea m

- **Arta dă tot tuturora şi rămîne totuşi întreagă.**

NICOLAE IORGA

- **Muzica e graiul sufletului.**
- **Arta este simbolul eternităţii.**

GEORGE CĂLINESCU

- **Pentru că există artă, poate exista o societate mai bună, o viaţă morală mai nobilă, o ştiinţă mai completă, mai adîncă şi mai adevărată.**
- **Frumuseţea presupune în acel care o înfăptuieşte afirmaţia optimistă a vieţii, bună dispoziţie, bucurie şi încredere în viaţă.**

TUDOR VIANU

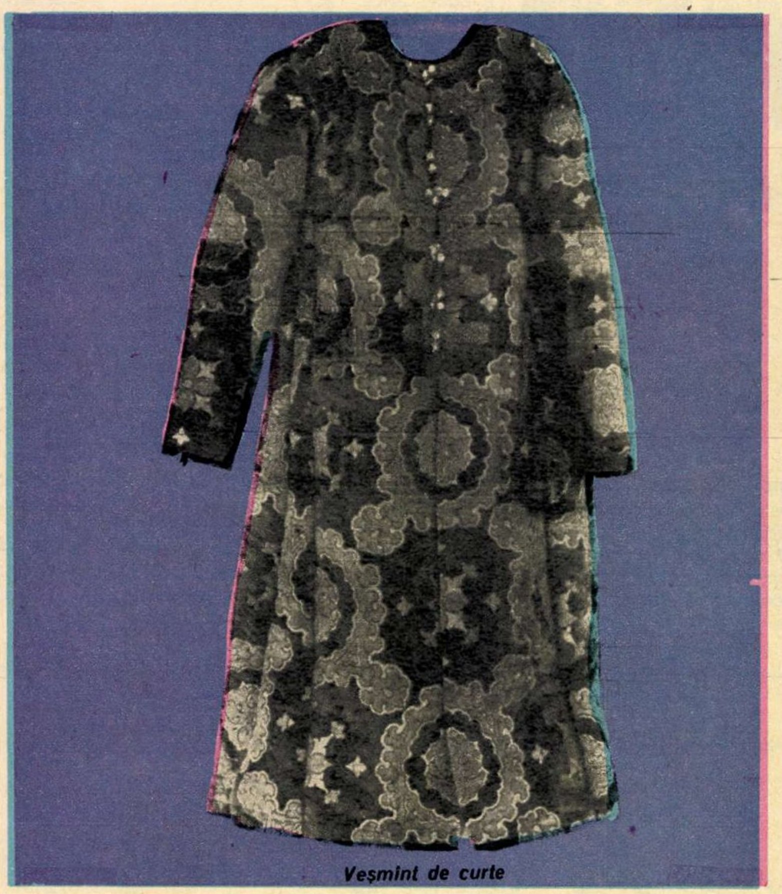
Veşmînt de curte

PASĂREA MĂIASTRĂ

COSTUME MEDIEVALE

Într-una din sălile Muzeului de Artă al Republicii Socialiste România se află o semnificativă expoziţie, de o rară frumuseţe, dedicată costumelor de curte din Ţările Române (sec. XIV-XVIII). Privitorului i se arată ţesături şi veşminte medievale ce le purtau domni şi domniţe, jupani şi jupâniţe din veacurile îndepărtate ale istoriei. Mantii lungi de brocart şi catifea cu mîneci largi, cu broderii bogate la gît şi la poale, veşminte de mătase pentru femei, o pălărie, fragmente de pictură murală sînt cîteva din exponatele care te reţin nu numai prin semnificaţia lor estetică dar şi prin cea istorică. Despre acest act de cultură, «Cutezătorii» au dialogat cu cercetătoarea ştiinţifică Corina Nicolescu, conferenţiar universitar, conducătoarea colectivului căruia îi datorăm această excepţională expoziţie.

— Ce semnificaţie acordaţi expoziţiei?

— Expoziţia urmăreşte să reînvie aspecte din viaţa cotidiană a epocii feudale. Alături de informaţia scrisă, de vestigiile arheologice, de monumente, veşmintele constituie un document de valoare în cercetarea trecutului istoric al poporului nostru. De asemenea exponatele demonstrează într-o mare măsură şi nivelul artei noastre decorative din acele epoci.

Se pun astfel în circulaţie pentru prima dată opere de artă decorativă prea puţin cunoscute astăzi. În acelaşi timp, somptuozitatea veşmintelor, alături de mobilier şi argintărie, arată nivelul european al curţilor domneşti de odinioară, demonstrează faptul că Ţările Române aveau relaţii economice, sociale, culturale şi artistice cu lumea bizantină, Europa Occidentală şi Orientul Apropiat. Moldova lui Ştefan cel Mare era un centru important care a păstrat moştenirea străveche a artei şi culturii bizantine şi în acelaşi timp a fost o fereastră deschisă spre cultura apuseană.

— Privind unele fragmente

COPIII ŞI ARTELE *Copiii şi artele* COPIII ŞI ARTELE

Artele şi copiii ARTELE ŞI COPIII

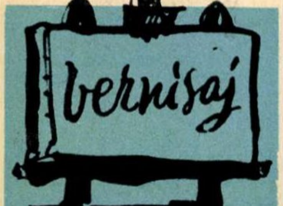

- *Biblioteca pentru copii «Ion Creangă» vă invită, în aceste zile, să vizitaţi prima expoziţie de lucrări plastice a lui* **Remus Remeş, elev în clasa a VII-a la Şcoala generală nr. 11 din Bucureşti.** *Atrag atenţia, îndeosebi, «Lumea copiilor», «Oraşul viitorului», «Creaţia omului», «Pe vapor», «Baba Cloanţa», o linogravură şi chiar o reproducere după tabloul lui Monet «Impresie — Răsărit de soare». Lucrările se remarcă prin fantezia şi optimismul specifice vîrstei, prin varietatea tematică, micul artist reuşind să ne comunice, direct şi sensibil, propriile sale gînduri şi sentimente.*

● ● ● ● ● ●

- *Fotografia de faţă ar putea să vi se pară o reproducere după un desen. În realitate nu pe albul hîrtiei şi nu din peniţă sau creion s-au născut linii şi contururi şi umbre, ci pe o placă de aramă bătută — lucrare a elevului* **Grigore Lucăcel (Şcoala generală din Someş-Odorhei, judeţul Sălaj).** *În mîinile a doisprezece elevi de la această şcoală, constituiţi într-un cerc foarte original, arama capătă prin reliefuri însuşirea de a reprezenta forme, chipuri, mişcare. Toate lucrările lor, aceste basoreliefuri modelate cu migală, vor fi cuprinse într-o expoziţie dedicată semicentenarului partidului.*

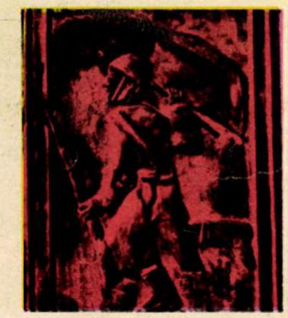

● ● ● ● ● ●

Secretariatul muzical al Filarmonicii **«George Enescu»** *recomandă cutezătorilor două concerte pentru sfîrşitul lunii februarie. Ciclul* **«Ceaikovski»** *cuprinzînd* **«Concertul pentru vioară şi orchestră» — solist Varujan Cozighian** *— şi* **«Romeo şi Julieta»** *— uvertură-fantezie. Cîntă Orchestra Academică a Conservatorului «Ciprian Porumbescu» — dirijor* **Al. Şumski** *(21 februarie, orele 10 şi 12); un alt ciclu «Sonate pentru pian şi vioară de* **Beethoven»** *— solişti* **Valentin Gheorghiu şi Varujan Cozighian** *(28 februarie, orele 11).*

● ● ● ● ● ●

- *Sub emblema «Lumea şi tineretul», Federaţia Luxemburgheză a Fotografilor Amatori, în colaborare cu Federaţia Internaţională a Artei Fotografice şi Societatea Fotografică din America au organizat la sfîrşitul anului ce a trecut, în foaierul noului Teatru din Luxemburg,* **«Salonul Internaţional de Artă Fotografică pentru tineret».**

Dintre cele aproape 1 000 lucrări primite de la cei 250 participanţi din 20 de ţări (copii şi tineri pînă la vîrsta de 25 de ani), de o apreciere specială s-au bucurat lucrările copiilor români. La grupa I (pînă la 12 ani) eleva **Rîşnoveanu Cornelia de la Şcoala generală nr. 7, Brăila** *a obţinut cea mai mare distincţie acordată, «medalia de argint», iar eleva* **Ioniţă Carmen, de la Şcoala generală nr. 15 din Bucureşti.** *«medalia de bronz». La această grupă nu s-a decernat medalia de aur. Alte 6 lucrări ale copiilor români, în afara celor premiate, au figurat în expoziţie, bucurîndu-se de calde aprecieri.*

● ● ● ● ● ●

- *Turneul* **Teatrului Tineretului din Piatra Neamţ** *a prilejuit spectatorilor bucureşteni de toate vîrstele o reîntîlnire cu eroi ai basmului lui Creangă. Departe de a fi o dramatizare obişnuită, spectacolul* **«Harap Alb»** *reconstituie secvenţă cu secvenţă universul fantastic, plin de peripeţii al eroilor cunoscuţi, printr-o modalitate nouă: repovestirea plină de vervă a basmului, ilustrată şi secondată de muzică, balet, pantomimă. Un spectacol dinamic, amuzant despre care, mai ales micii spectatori din Piatra Neamţ, probabil că ne-ar putea spune multe şi, desigur, ne-ar interesa opiniile lor.*

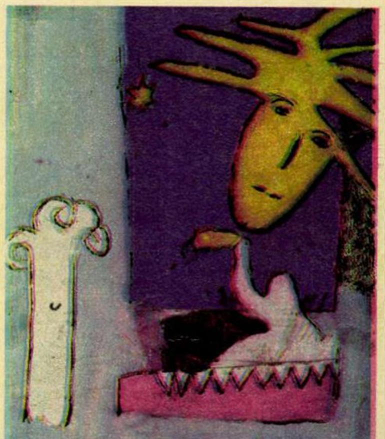

- *Aşa şi-a imaginat Luceafărul din poemul lui Eminescu, într-o pictură pe sticlă,* **Tiberiu Ţurlete — elev la Şcoala generală nr. 164 din Bucureşti.**

Copiii şi artele ARTELE ŞI COPIII

COPIII ŞI ARTELE COPIII ŞI ARTELE *Artele şi copiii*

ăiastră

de țesături, unele mantii, ai impresia că ieri au ieșit din ateliere. Cum se explică?

— Colectivul nostru a dus o muncă dificilă și îndelungată de cercetare pentru reconstituirea exponatelor. Am pornit de la premiza că bucăți de țesătură pe care le descoperim ca văluri de morminte ale domnitorilor, aflate în diferite biserici, sînt fragmente de haine. Împreună cu colegii mei de la atelierele de restaurare am făcut o muncă minuțioasă de cercetare a fiecărei bucăți, am desenat la scară pe hîrtie și pînză. S-a recompus astfel metrajul după care s-a recreat veșmîntul ca și cum am fi fost croitori ai veacului al XV-lea. Fragmentele găsite indicau clinuri, mîneci, poale, așa ca după ele am putut reconstitui vechea croială. Evident, țesăturile, mai ales cele găsite în morminte, au fost supuse mai întîi unei curățiri amănunțite.

— Cum se explică rezistența acestor materiale peste veacuri?

— Catifeaua, dar mai ales mătasea, au fost materiale extrem de scumpe. Nu degeaba chinezii spuneau despre mătase că este firul zeilor. În morminte mătasea și firul de argint aurit rezistă veacuri de-a rîndul. Îmbrăcămintea de femeie, pălăria și vălul care se află în expoziție au fost găsite aproape intacte în mormîntul unei jupânițe din veacul al 17-lea, cu prilejul cercetărilor arheologice de la mănăstirea Dragomirna.

— Cu aceste somptuoase stofe, aduse din Italia și Imperiul Otoman, specific de la noi?

— Bogăția ornamentației, broderia, amănunte ale croielii sînt ale noastre. În săpăturile dintr-un cimitir am găsit în morminte fragmente de gulerașe, manșete, piepți de cămașă, brodate cu fir și mătase, avînd caracterul cusăturilor românești din partea Sucevii. De altfel, studiul portretelor de pe picturile murale demonstrează același lucru. Broderia veșmintelor este a noastră. Expoziția are, după părerea specialiștilor, o mare putere de evocare, constituie o demonstrație a nivelului civilizației românești din epoca feudală. Așadar, îi invităm pe cutezători să viziteze această deosebită sală a Muzeului de Artă dedicată costumelor de curte,

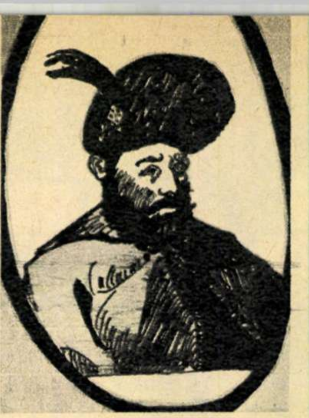

«MIHAI VITEAZUL» desen de Alexoaie Costache, clasa a VIII-a, Școala generală nr. 1, Vorona, județul Botoșani.

MIHAI VITEAZUL

Premieră cinematografică. Primul film românesc pe ecran panoramic închinat uneia dintre cele mai luminoase figuri ale istoriei românești.

Gloriosul domnitor, eroul legendar, a prilejuit crearea unui mare film românesc care fără îndoială va fi vizionat cu mult interes de mii de spectatori.

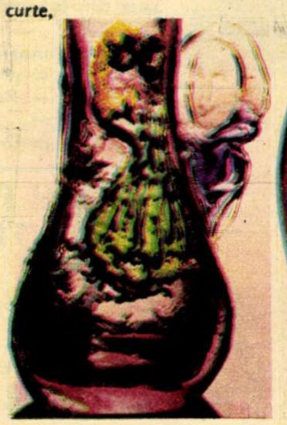

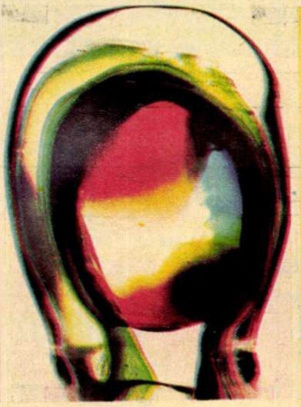

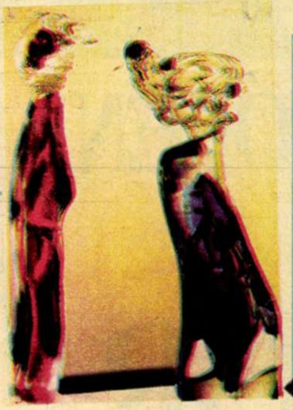

• «Fucina degli Angeli» — în mijlocul unei Veneții bătrîne, încremenită în amintirea tumultului care a iscat altădată marile sale bogății artistice — este atelierul unui renumit maestru sticlar, Egidio Constantini. Vreme de două decenii în «La Fucina» — atelierul său — desene și picturi de Picasso, Tobey, Ernst, Matta sau Paul Jenkins devin reprezentări materiale. Sub puterea flăcărilor se preschimbă în splendide «amăgiri în sticlă», topind și concentrînd mai întîi în fluid și răsfrîngînd apoi, într-o operă finită, toate irizările luminii și culorile prismei.

Fără îndoială că cea de a 38-a expoziție italiană de sculptură în sticlă, a lui Egidio Constantini, pe care o găzduiește în prezent o sală a Ateneului român ne oferă prilejul de a cunoaște aceste minunății în sticlă care ne bucură ochiul și sufletul. În imaginile alăturate puteți vedea cîteva reprezentări. După Marc Chagall — «Innamorati» (foto 1), după o lucrare plină de simboluri a americanului Paul Jenkins «Phenomena 2» (foto 2) și, în sfîrșit, grupul sculptural «Divertissments» după E.S. Matta (foto 3).

Bucuria cîntecului

Cîntecul a fost întotdeauna prieten nedespărțit al omului. Sub apăsarea unor supărări, înaripat de un vis, purtat de o bucurie, omul a cîntat. De totdeauna pruncul a adormit legănat de cîntecul blînd al mamei. Ce poate fi însă mai impresionant, mai tulburător decît melodia care răsare din vocea caldă și pură a unui copil? Dar cînd vocile acestea sînt reunite într-un cor, cu atît mai mult se amplifică frumusețea și gingășia lor. Eu personal cred că nimic nu-i mai frumos decît cîntecul pe care-l intonează un cor de copii. De aceea, mă bucur foarte mult că astăzi există nenumărate formații pionierești care știu să rostească frumos fraza muzicală și pe care ascultîndu-le te simți cuprins de o mare emoție artistică.

Și tocmai fiindcă iubesc atît de mult corul de copii, în aproape toate operele mele am integrat asemenea partituri. În opera «Răscoala» există, în afara unor personaje — copii și coruri ale copiilor. În lucrările mele «Zorile de aur» și «Pămînt dezrobit» există cor de copii și, de asemenea, un cor de copii am în oratoriul «Grivița».

Foarte mulți cititori ai revistei «Cutezătorii» m-au întrebat la ce lucrez. Lor le răspund că semicentenarului partidului nostru i-am dedicat «Simfonia a IV-a» și un poem simfonic pe versuri de E. Jebeleanu.

Voi, cutezătorii, trebuie să cîntați cu bucuria proprie vîrstei voastre și sper din toată inima că dintre voi se vor ivi aceia care vor duce cîntecul românesc, opera românească, pe culmile cele mai înalte.

GHEORGHE DUMITRESCU
Compozitor, Maestru emerit al artei

balerina

Vom pătrunde într-o lume fantastică, o lume în care cuvintele devin inutile, o lume de taină și vrajă ce conferă tonuri măiestre pasului și armoniei...

Elevă fiind la Școala de coregrafie din București este aleasă — alături de Magdalena Popa, Leni Dacian, Sergiu Ștefanski — pentru a urma cursurile Academiei de dans din Leningrad.

...Va trebui să descoperim încă și încă o dată semnificația sentimentelor și, cu respirația tăiată, vom încerca s-o urmărim în irealele-i evoluții zămislite poate ca ofrandă pe partiturile unor piscuri pe care le-am numit Ceaikovski sau Enescu...

Elevă la clasa celebrei Baltaceeva (absolvise două clase într-un an, supunîndu-se unui program de 18 ore pe zi) este distribuită ca solistă, singura din școală, în spectacolul «Miniaturi coregrafice» pe scena teatrului Kirov din Leningrad. După terminarea școlii cu calificativul «excepțional» este angajată ca prim solistă, în cadrul aceluiași vestit ansamblu. Lacul lebedelor, Legenda dragostei, Chopiniana — devin piese de rezistență într-un repertoriu care se va îmbogăți pînă în prezent la 15 roluri principale.

...Și de fiecare dată, fie că am urmări-o pe scena Operei din București (a cărei prim solistă este), fie că ne-o imaginăm pe oricare din scenele celor 60 de mari orașe ale lumii unde a evoluat, de fiecare dată, invariabil, ne vom lăsa fermecați de grația, de sensibilitatea, de siguranța și tehnica cu totul impecabilă a acestei strălucite ambasadoare a artei interpretative românești — RODICA SIMION.

Radu F. ALEXANDRU

• Originea dansului se pierde undeva în depărtarea istoriei. Baletul însă este de origine mai recentă. S-a născut sub soarele Renașterii, în Franța și Italia. Secole de-a rîndul baletul a fost un balet al Curții care a cunoscut o deosebită înflorire în timpul lui Ludovic al XIV-lea.

• La începutul sec. al XVIII-lea apare forma de operă-balet în care spectacolului de operă i se intercalează baletul. Apoi baletul devine spectacol independent, prin dans exprimîndu-se idei și sentimente.

• Marea revoluție în balet o produce școala rusească de dans de după 1850. Înfloririi baletului rusesc i se datorează creațiile «Frumoasa din pădurea adormită», «Spărgătorul de nuci», «Lacul lebedelor» care și astăzi pot fi văzute pe toate scenele lumii.

Expediționarii echipajelor «Paralela 45°11'» și «Paltinul» cu comandanții lor — Prof. Lucian Raica și Mihai Oprea, «împovărați» cu distincțiile și premiile primite.

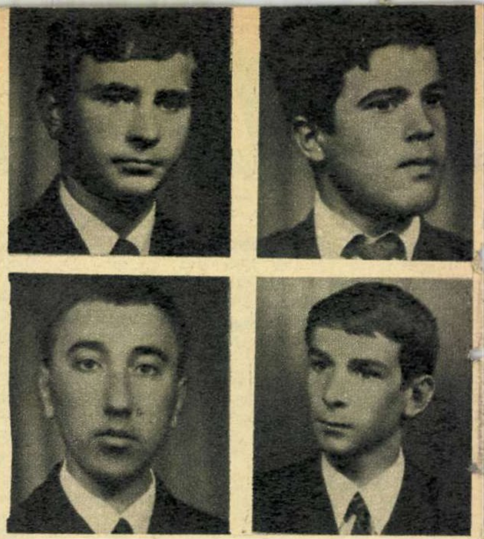

În fotografiile de mai sus de la stînga la dreapta:

Dan Bălășescu, Constantin Dobre, Nicolae Dochia și Gheorghe Pisău au absolvit între timp clasa a VIII-a, fiind acum elevi la alte școli și lipsesc din fotografia echipajelor.

22 DE PRAHOVENI în ȚARA MOȚILOR

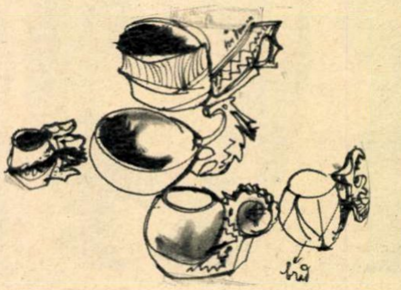

— Pe cine căutați? Ce căutați?
— Omul.

Scrisul e sprinten. Te îndeamnă să-l întovărășești pînă la sfîrșitul paginii. Și apoi cuvîntul plin de miez te poartă mai departe, filă cu filă, pînă la sfîrșitul însemnărilor. Citesc furat de farmecul ce se desprinde din fiecare filă a jurnalului de bord al celor două expediții prahovene de la Școala generală din comuna Plaiul Cîmpinii: «Paralela 45°11'» și «Paltinul» pornite să descopere oamenii harnici, inimoși și dîrzi ai lumii de piatră a apusenilor.

«Am lăsat Bucegii — scriu ei în aceste însemnări — ca să vedem țara cu plaiuri îngînate molcom, cu munți bogați și oameni vrednici. Ne-am dus în Țara moților să întîlnim **Omul**, să ne încălzim lîngă vatra lui, să-i cinstim ospitalitatea, să-l ascultăm cînd cîntă, acest om care a știut să-și facă din lemnul credincios, doniță și furcă...»

Pionierii din Plaiul Cîmpinii și-au dorit ca în această explorare a Țării-de-Aur să se apropie de folclorul satului românesc, să-i asculte cîntul izvodit din timpuri bătrîne.

«Și i-au căutat — scrie cronicarul celor două expediții — în tînguirea buciumului, în ochiul blidului și-n căldura lutului ars cu meșteșug, în firul cîntecului, în florile încrustate în lemnul porții ori a straiului».

Gînd luminos ca și aceste cuvinte ce se cuvine a-și găsi ecou aici, fiindcă mărturisesc sentimente gingașe și vădesc fără tăgadă că cei care le-au trăit și scris au în ei acel har rar ce se numește poezie:

«Și am mai vrut să ne înțelegem în răstimpuri, fără grai, pentru ca vorba să nu curme gîndul tainic, ce leagă oamenii care au aceleași simțăminte față de frumusețea naturii, față de opera de faur a artistului din popor.»

«A ieșit Omul din pămînt, din lemn și din cîntec...»

Moții, iubitori de oaspeți și înclinați să respecte setea de a învăța, au încredințat cutezătorilor din Plaiul Cîmpinii aurul adunat din bătrîni și sporit de ei din tată-n fiu pînă în firul zilelor noastre. Maria Negrea din satul Bucium-Alba, femeie trecută de cumpăna veacului, le-a dăruit o nestiută doină — Cîntecul Iancului:

«Din Vîlcoi, din susul țării,
Pînă-n creștetul Bihării
Trece chipul moțului
Și se-aude doina lui
Pe dealul Feleacului
Merg cărările Iancului
Trece chipul moțului
Și se-aude doina lui
Carul merge împiedicat
Iancu merge supărat
Trece chipul moțului
Și se-aude doina lui
Doină mîndră și frumoasă
De la moț din suflet scoasă».

Etnograful expediției își notează:

«Prezența lui Iancu în Țara Moților este o apariție măreață, cu nimb, pe care o construiesc ca un monument locuitorii din Bucium, mîndri de integrarea în istorie a satului lor...»

Apropiindu-se cu dragoste de oamenii Bihariei și de tezaurul lor folcloric, membrii expedițiilor au realizat o culegere bogată de cîntece voinicești, doine, balade eroice, cîntece de dor, o bună parte din ele inedite, cum sînt cele culese în satele Măgura, Bucium, Hădărău-Alba, ori la Baia de Arieș.

Fermecătoare sînt ghicitorile versificate, culese prin satele moțești, potriviri istețe de cuvinte ce ascund în alcătuirea lor înțelesuri deghizate în haine metaforice:

«Sub pădure grămădită/ Șade lumea învelită/ Ziua de soare fugărită/ Noaptea de lună pitită» (–Casa);

«Eu la orice casă/ Sînt slugă aleasă/ Eu pe orișicine/ Întîmpin cînd vine/ Cînd pleacă afară/ Eu îl petrec iară». (–Ușa).

Și dacă multe din ghicitori i-au lăsat în cumpănă pe micii folcloriști, cea care urmează au dezlegat-o dintru început;

«Ce e dulce și mai dulce/ Și nu poate să se îmbuce/ Dar din el gustă tot omul? (–Somnul).

Osteniți de drumurile lungi străbătute, pionierii prahoveni, ademeniți de mrejele molatece ale somnului, nu se culcau însă pînă nu sfîrșeau să transcrie pe curat însemnările luate de cu ziuă, astfel încît ei au putut realiza o excelentă colecție de documente folclorice valoroase ce le împlinesc cunoștințele și deschid o interesantă fereastră pentru cei ce cercetează tezaurul mereu sporit al creației populare.

Poezia populară nu aparține numai trecutului. Ea se naște și azi: rapsozii satului își găsesc bogate izvoare și creațiile lor sînt pe măsura de aur a cîntecului românesc, dintotdeauna, așa cum dovedesc însemnările făcute de cele două expediții din Plaiul Cîmpinii în satele moțești.

Acțiunea lor, inteligentă și rodnică a fost bine prețuită de juriul ce a cîntărit contribuția fiecărui echipaj ce a concurat în cadrul ediției '70 a expedițiilor «Cutezătorii» și membrii celor două expediții: «Paralela 45°11'» și «Paltin 2» au primit trofeul special «Cutezătorii».

Aurel LECCA

LA UN PAS DE CEL DE-AL TREILEA START AL „EXPEDIȚIILOR"

Munții (de care după cum bine știți, nu ducem lipsă) cu cărările lor șerpuind prin păduri, urcînd pe coaste și coborînd în văi, cu aerul lor curat și liniștea adîncă, «tulburată» doar de susurul apelor și cîntecul păsărilor, cu bogățiile și frumusețile lor geologice, de faună și floră, cu oamenii lor, vă oferă cadrul ideal pentru o rapidă reconfortare, inepuizabile posibilități de destindere, de cunoaștere și studiu aplicativ chiar. Cu o condiție însă: să-i vizitați și să-i «folosiți» cu multă precauție, să nu uitați nici o clipă că acești «uriași», buni atîta timp cît îi tratați cu respectul cuvenit, pot să se răzbune dacă îi luați «în ușor». Tocmai de aceea la vîrsta voastră se recomandă ca pe munte să mergeți însoțiți fie de părinți, fie de profesori (care cunosc bine ce anume aveți voie și ce anume este contraindicat să faceți), în grupuri bine închegate și bine pregătite în prealabil.

«Expedițiile Cutezătorii», concurs de turism și cercetare, conceput special pentru voi, cu echipajele sale conduse de către un comandant și bine pregătite din timp, vă oferă tuturor posibilitatea de a străbate și a cunoaște munții în deplină siguranță. Deci, pentru «îndrăgostiții» de munți, pentru toți aceia care încă nu-i cunosc dar sînt hotărîți să-i descopere, o invitație: *urmăriți îndeaproape revista noastră deoarece în continuare vom publica atît noul regulament al celei de a III-a ediții a «Expedițiilor»; cît și recomandări amănunțite cu privire la modalitățile de a vă organiza și petrece o parte din timpul vostru liber la altitudine.*

C.D.

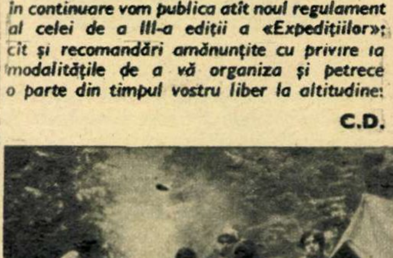

Pe munte, popasul lîngă cortul bine instalat, lîngă focul aprins pe care se pregătește mîncarea, constituie și el o activitate. Și încă una dintre cele mai plăcute.

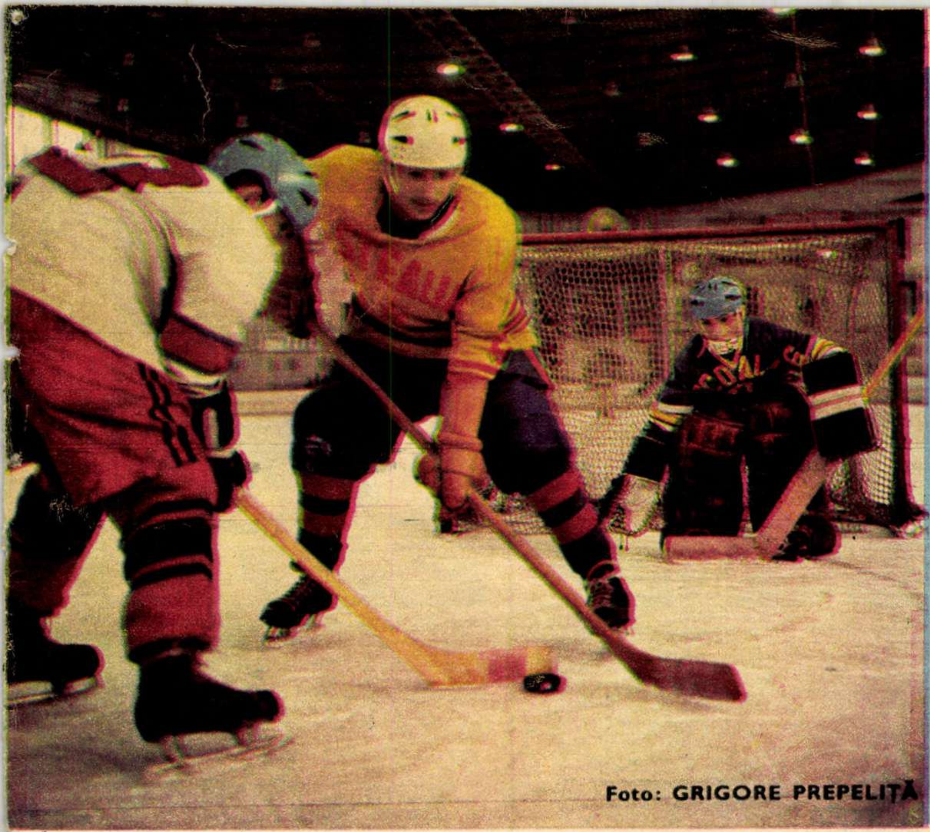

Foto: **GRIGORE PREPELIȚĂ**

• SPORTUL ÎN EXCEPȚII •

APROPO DE GOLURI

CÎTE GOLURI SE POT MARCA ÎNTR-UN MECI DE FOTBAL CÎND SE ÎNTÎLNESC DOUĂ ECHIPE DIN PRIMA CATEGORIE A UNEI ȚĂRI? POATE CINCI, ZECE SAU CHIAR DOUĂZECI? NU! RECORDUL A FOST STABILIT ÎN «CUPA SCOȚIEI», LA 5 SEPTEMBRIE 1885, ȘI DE ATUNCI N-A MAI FOST DOBORÎT. «LEII» DIN ARBROATH, BENEFICIIND DE O BUNĂ PREGĂTIRE FIZICĂ ȘI FOLOSIND AVANTAJUL TERENULUI PROPRIU, ȘI-AU SURCLASAT ADVERSARII DE LA «BONN ACCORD» CU 36—0!

PRIMUL START

Actualmente au loc anual zeci de competiții automobilistice. Cînd s-a dat însă primul start? Ce performanțe au fost obținute? Presa de acum opt decenii ne răspunde prompt: prima întrecere oficială automobilistică a avut loc la 20 aprilie 1887. Curajosul și norocosul Georges Bonton a străbătut distanta Paris—Versailles (tur-retur) de 32 180 metri în numai 74 de minute. El a pilotat o mașină pe patru roți, acționată de forța aburului. Obținerea vitezei medii de 25,7 km/oră a fost îndelung discutată! «Va rezista, oare, pilotul la o asemenea viteză fantastică?» — se întrebau specialiștii. Dacă cineva le-ar fi spus atunci că peste 80 de ani așii volanului vor reuși să atingă și să depășească pe patru roți 1 000 de kilometri pe oră, cu siguranță că i-ar fi apucat amețeala...

Tiberiu BAN

NAȚIONALA DE HOCHEI a anului 1978 în plin antrenament

UN DEMARAJ SPRE 1978:

«Chiar asa să fie?! — veți zice, mirați. Cine a mai auzit ca o echipă națională, fie de hochei, de fotbal sau de altceva, să se antreneze pentru un campionat care se va desfășura abia peste... opt ani?» Recunoaștem, situația e destul de neobișnuită. Dar așa e și nu altfel.

Știți și voi, desigur, că anul trecut succesul nu prea a surîs echipei noastre reprezentative de hochei: cu toate că ultimul campionat mondial (grupa B, din care făcea parte și naționala României) s-a desfășurat în țara noastră, hocheiștii noștri, nereușind să fructifice nici măcar «avantajul terenului», dînd dovadă de o slabă pregătire, s-au clasat printre ultimii. Atunci, în tribunele celor două patinoare (din București și Galați) și în fața micilor ecrane, cei mai mulți dintre voi ați zis «Ce să-i faci, asta-i situația», apoi ați plecat și ați uitat, dezamăgirea și necazul s-au spulberat repede. Numai că nu toți și-au spus așa. Undeva, într-o zonă a țării considerată pe bună dreptate «patria hocheiului nostru», numeroși pionieri și școlari, atît din orașele cît și din satele de la poalele Harghitei și Ciucului, au zis altceva: «Lasă, nu-i nimic, o să creștem noi și-atunci o să mai vedem. O să vedem cine o să cîștige campionatul mondial în 1978».

«Vorbe» — vor zice unii. Dar nu-i așa. Colegii voștri, pionierii și școlarii din orașele Miercurea Ciuc, Odorheiul Secuiesc și Gheorghieni, precum și din sate ca Dănești, Lăzarea, Ciuman și Mădăraș au tot dreptul să spună și să gîndească așa, să spere că ei vor fi aceia care, peste cîțiva ani doar, vor face ca și hocheiul nostru să se afirme viguros pe plan internațional.

CÎT VEZI CU OCHII — HOCHEI!

Pînă în 1968 nu prea le-a trecut prin minte că ar putea să facă din hochei cel mai îndrăgit sport al lor. De unde echipament special (pentru niște «pitici» ca ei) dar mai ales de unde patinoare regulamentare, cu mantinelă și toate celelalte? A fost destul însă ca vreo cîțiva oameni de inimă și acțiune, pasionați iubitori ai acestui sport, să le deschidă ochii, să-i ajute și numaidecît s-au repezit cu toții de parcă ar fi fost vorba de o prăjitură grozavă. Cei mai mulți și-au confecționat singuri întregul echipament (apărătoarele de umeri și pieptarele, de pildă, au fost cusute cu migală în casă iar căștile de protecție au fost meșterite din găleți de plastic), au lucrat, alături de profesori și părinți, la amenajarea patinoarelor naturale. Apoi...

VIN IMEDIAT

Apoi a urmat primul campionat (în iarna lui '68). Disputa dintre participanți a fost teribilă, toți băieții se repezeau ca niște lei, claie peste grămadă, acolo unde apărea pucul (tactica și tehnica lor se aflau încă în «fașă»). Un an mai tîrziu, numărul echipelor participante la acest campionat a crescut de la 4 la 6, ca în 1970 să ajungă la 8, anul acesta urmînd să-și dispute întîietatea 10 reprezentative de hochei din orașele și satele de la poalele Harghitei și Ciucului.

PE DRUMUL CONSACRĂRII

Anul acesta micii hocheiști din această parte de țară apar în public cu totul altfel decît pînă acum. Convingîndu-i pe toți de talentul și pasiunea lor pentru acest sport, au primit ajutor și sprijin din mai multe părți deodată. Așa se face că vechiul echipament, confecționat după priceperea și posibilitățile fiecăruia, a fost înlocuit cu altul, adecvat (procurat de către Consiliul județean al Organizației pionierilor, Inspectoratul școlar și Consiliul județean pentru educație fizică și sport). Locuitorii satelor, fiecare dorind ca băieții lor să cîștige campionatul, s-au luat pur și simplu la întrecere în amenajarea celor treisprezece patinoare naturale regulamentare (cele din Dănești și Ciuman sînt iluminate pentru jocuri în nocturnă, urmînd ca și deasupra celor din Mădăraș și Lăzarea să se aprindă în curînd becurile). Explicabil, deci, cum *Eugen Biro* din Dănești, sau *Ladislau Nagy* din Lăzarea, care numai cu doi ani în urmă nu prea știau altceva decît să se țină pe patine, foarte mîndri de gălețile lor de plastic pe care le purtau în loc de căști, conduc acum pucul cu măiestrie de experți, cunosc toate dedesubturile apărării în zonă, ale atacului în plic și ale angajării la mantinelă. Și nu-i deloc de mirare că echipele școlilor sportive din Miercurea Ciuc și Gheorghieni își dispută de la egal la egal meciurile cu echipe de seniori binecunoscute în hocheiul nostru.

Primele «stele» ale hocheiului nostru au început deci «să răsară» pe meleagurile Harghitei și Ciucului. Și cum mai răsar din ce în ce mai multe și prin alte părți (în București, la Galați), și cum sîntem convinși că și alții dintre voi le vor urma exemplul, vă-nchipuiți că peste cîțiva ani cerul va fi plin de ele. Și atunci specialiștilor nu le va mai rămîne decît să aleagă pe cei mai buni dintre cei buni. Pentru că numai așa, cînd ai de unde alege, poți să formezi o adevărată reprezentativă națională cu care să ai curajul să te avînți în cele mai crîncene bătălii sportive.

H. LEREA

Tabela de marcaj

EPILOG LA CĂLUȚUL DE FILDEȘ EDIȚIA I-1970

Nu de mult cei 183 finaliști ai concursului de șah prin corespondență «Călușul de fildeș» s-au întîlnit la Odorhei într-o tabără specială (oferită de către Consiliul Național al Organizației Pionierilor). Aici, pentru prima oară după un an de zile, disputa șahistă dintre ei a fost mutată de pe... cărțile poștale, pe tabla de șah, «adversarii» aflîndu-se de data aceasta față în față. Disputată după sistemul elvețian atît la individual cît și pe echipe (28 de reprezentative județene), finala a fost deosebit de interesantă, relevînd virtuțile șahistice ale multor participanți. Cîștigătorii marelui premiu «Călușul de fildeș» au fost Nicolae Barbu *(Domnești-Vrancea), la băieți, și* Ligia Jicman *(Timișoara) la fete. Iată-i în ordinea locurilor și pe ceilalți cîștigători:*

Băieți: Francisc Solomon *(Tg. Mureș),* Francisc Deac *(Carei, jud. Satu-Mare),* Aurel Rizea *(Orbeasca, jud. Teleorman),* Ilie Robert *(Ploiești),* Nanu Cristian *(București).*

Fete: Rodica Vasiliu *(Reșița, jud. Caraș-Severin),* Ligia Stoian *(Bucuresti).* Erika Hossel *(Dumbrăveni, jud. Suceava),* Monica Jicman *(Timișoara),* Floarea Cosma *(Bîlteni, jud. Gorj).*

Pe echipe, concursul a fost cîștigat de către echipa municipiului București, *urmată de* echipele județelor Caraș-Severin și Teleorman.

În afară de finala propriu-zisă în tabără s-au mai desfășurat simultane de șah, concursuri de dezlegări de probleme de șah, de ghicitori, șezători, seri de dans, carnaval pionieresc și alte asemenea activități specifice care au făcut și mai plăcută petrecerea timpului în această tabără a celor mai mici șahiști.

Lector univ. M STĂNCULESCU

Scenariu: **HORIA ARAMĂ** Desene: **NICU RUSSU**

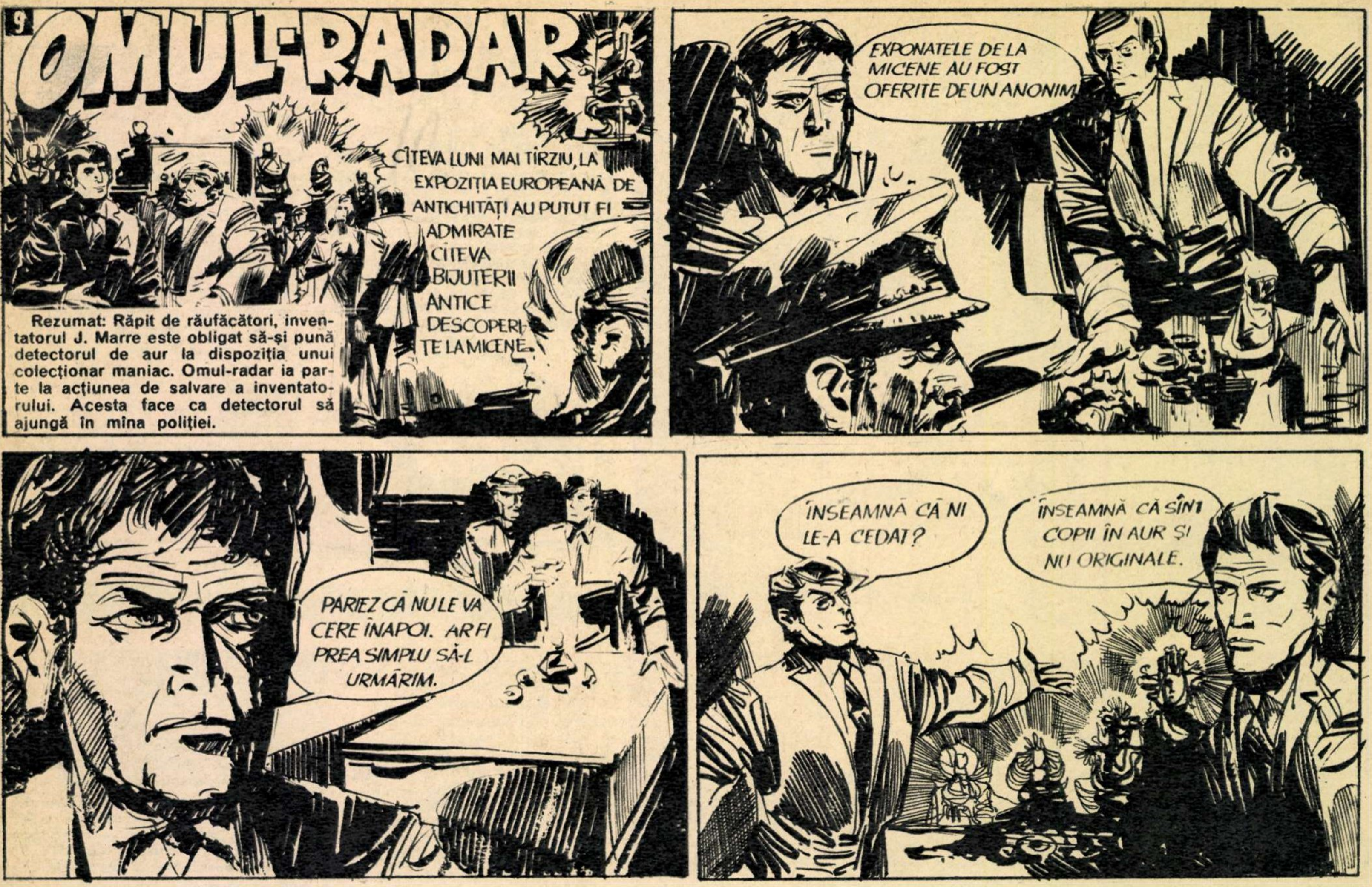
9
OMUL-RADAR
CÎTEVA LUNI MAI TÎRZIU, LA EXPOZIȚIA EUROPEANĂ DE ANTICHITĂȚI AU PUTUT FI ADMIRATE CÎTEVA BIJUTERII ANTICE DESCOPERITE LA MICENE.
EXPONATELE DE LA MICENE AU FOST OFERITE DE UN ANONIM.
PARIEZ CĂ NU LE VA CERE ÎNAPOI. AR FI PREA SIMPLU SĂ-L URMĂRIM.
ÎNSEAMNĂ CĂ NI LE-A CEDAT?
ÎNSEAMNĂ CĂ SÎNT COPII ÎN AUR ŞI NU ORIGINALE.

Rezumat: Răpit de răufăcători, inventatorul J. Marre este obligat să-şi pună detectorul de aur la dispoziţia unui colecţionar maniac. Omul-radar ia parte la acţiunea de salvare a inventatorului. Acesta face ca detectorul să ajungă în mîna poliţiei.

Casata de la miezul nopţii

NICUŢA TANASE

68

16 BUNĂ ZIUA, EU SÎNT HARCEA PARCEA

Marian încerca să dea telefon acasă pentru a anunţa vizita noastră. Iliuţă sărea în sus de bucurie... Era în al noulea cer dacă nu în al unşpelea. Mergea din nou la Ciuceni pe post de detectiv Eu... Eu puneam într-o valijoară caseta cu bancnote, CEC-ul la purtător al lui Zgîndărici şi cele necesare pentru vilegiatură. De jos, din stradă, se auziră nişte fluierături puţin mai puternice decît un cutremur de gradul 6. Susţin această comparaţie pentru că ferestrele şi lustrele din apartamentul meu vibrau al naibii de tare din cauza acestei fluierături.

Am ieşit toţi trei la fereastră. Toţi înseamnă: eu, Iliuţă şi Marian. Ne-am uitat în jos spre caldarîm şi... Şi nu ne-a venit să credem ochilor. Ştiţi cine fluiera mai puternic decît o locomotivă cu aburi? Un ţînc de... N-avea şase ani. Cînd ne-a văzut la fereastră şi-a mai încovrigat o dată limba în gură şi a trebuit să ne astupăm urechile pentru că altfel ne luam rămas bun de la timpane.

— Cine e mai mare în blocul ăsta? striga el, ţîncu, în sus.

Noi cei de la fereastră ne-am uitat unii la alţii şi eu, neavînd de lucru, am zis:

— Eu sînt, ce doreşti?

— Vino jos, moşule! Hai repede că n-am timp de pierdut.

Dacă nu mă înşel, pînă la ora asta n-am pomenit nimic despre Romică. Romică este cotoiul meu credincios care în fiecare dimineaţă se uită în calendar, rupe fila şi toarce între 4 şi 6 caere de lînă în 24 de ore lucrătoare.

ROMAN FOILETON 69

Neavînd de lucru, Romică veni şi el la fereastră să vadă cine anume face atîta zarvă. Mai bine îşi vedea de torsul lui pentru că o piatră scăpată din praştia «ostrogotului» de jos trecu la cîţiva milimetri de urechea mea şi la cîteva sutimi de milimetru de botul lui Romică. Săracul!

— Cer scuze că n-am ţintit bine... Ce faci moşule, nu vii să-mi deschizi? Mai mă ţii mult în stradă?

Nişte ani am şi eu, da nici aşa. Pînă acum nu mi-a zis nimeni moşule. Dar ce să-i faci? Asta-i situaţia. Am coborît toţi trei. Am deschis uşa de la intrare şi musafirul îmi întinse mîna, o mînă la care ar fi avut mult de lucru un cleşte de tăiat unghii. Îmi strînse deci mîna şi mă informă:

— Mă numesc Harcea-Parcea şi acest bloc va fi împărăţia mea.

— Cine eşti?

— Harcea-Parcea... Hai, luaţi-mi valizele şi după mine fuga marş!

— Poftim?!

— Am spus destul de clar: luaţi-mi valizele şi urmaţi-mă!

— Domnule Harcea-Parcea, ne confuzi: el e prietenul meu Marian, dumnealui e ajutorul meu Iliuţă iar subsemnatul...

— Nu-ţi mai răci gura cu explicaţii. Vă cunosc. Deşi nu sînt la şcoală citesc la fel de bine ca unul din a patra. Drept pentru care am citit şi anunţul pe care l-ai lipit pe stîlpi. Anunţul în care te lauzi că eşti gata să dai o mînă de ajutor copiilor ce sînt în impas. Eu sînt în impas cu educaţia.

Scrîşnind din dinţi i-am aruncat lui Iliuţă nişte priviri ucigătoare. Altă belea pe capul meu. N-am scăpat încă din încurcătura în care m-a băgat Marian şi acum...

ROMAN FOILETON 70

— Nu aşteptaţi să repet ordinul! Luaţi-mi valizele şi haideţi sus! Aveţi de-a face cu Harcea-Parcea! la

— Şi ai de gînd să stai la mine?

— Dacă mi-am adus bagajele?... Ăştia cine sînt?

— Domnule Harcea-Parcea, te rog să fii cuviincios! Prietenii mei nu se numesc «ăştia».

— S-o crezi dumneata!

Aruncîndu-ne cîte o privire dispreţuitoare porni în sus pe scări lăsîndu-ne pe noi lîngă cele două valize destul de voluminoase şi mai ales grele. Ce puteam să mai facem? M-am înhămat la valize şi-am pornit sus după el. A făcut o haltă la mezanin. A scos din buzunar o cretă albastră şi pe peretele cel mai curat a desenat, sub privirile noastre disperate un «Sfîntul», un brontozaur cu 8 capete şi un alt animal care semăna cu o sobă de teracotă fără fumuri.

I-am atras atenţia să nu mai mîzgălească pereţii dar dumnealui, Harcea-Parcea a scos praştia din buzunar şi ne-a «rugat» să ne vedem de treburile noastre.

— Poftim înăuntru, domnule Harcea-Parcea!

— Aici e apartamentul nostru?... Foarte bine. Intraţi voi! Eu o să duc acest lift pînă în pod. Dacă o să reuşesc să ies cu el pînă pe acoperiş o să fie mai bine. Intraţi în apartament că mă întorc imediat.

Pînă să ne desmeticim, liftul a şi pornit în sus. Am intrat la mine în apartament şi ne-am lăsat în voia soartei.

— Ce ne facem băieţi?

Iliuţă şi Marian amuţiseră de-a binelea, iar

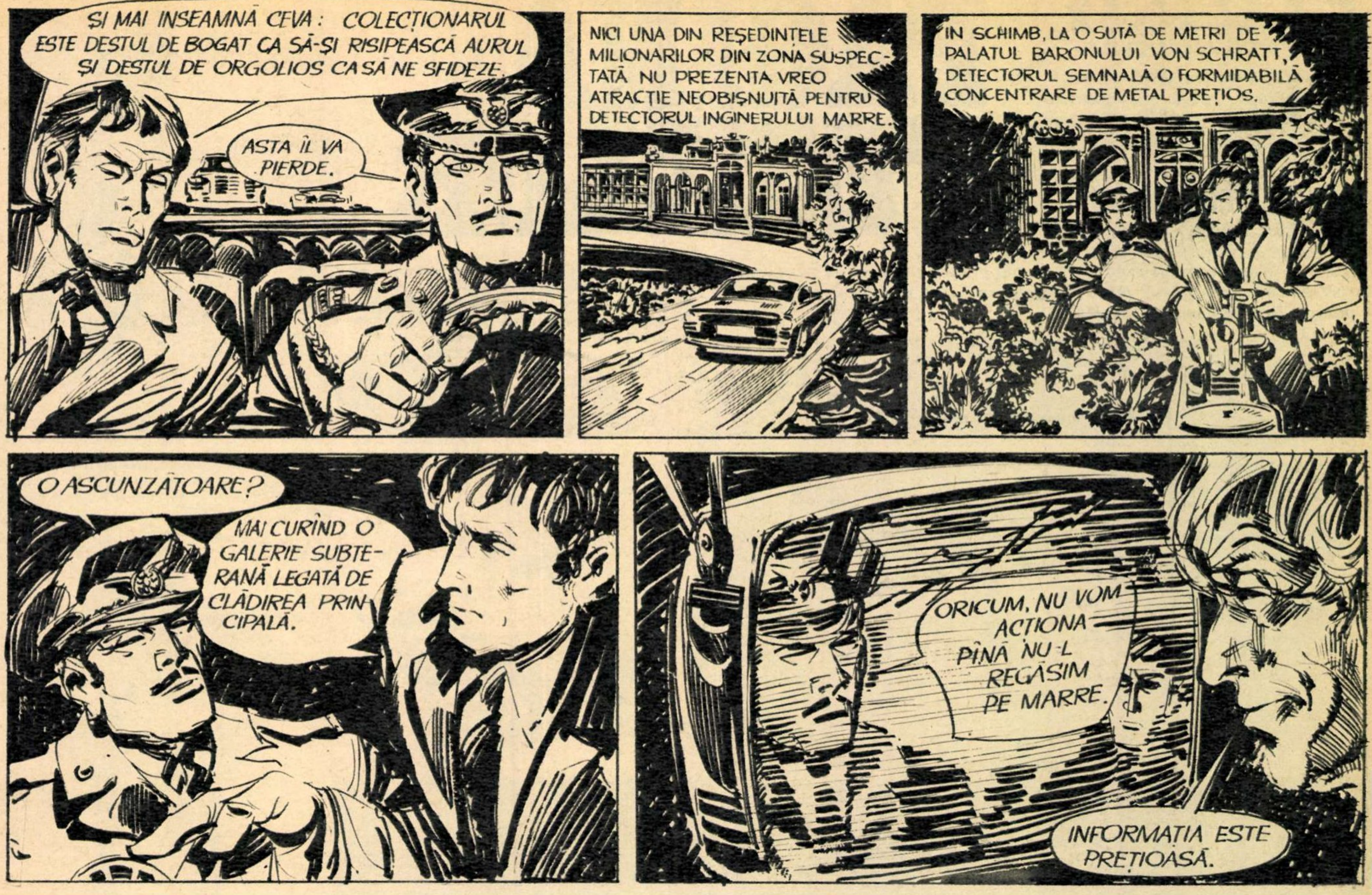
ŞI MAI ÎNSEAMNĂ CEVA: COLECŢIONARUL ESTE DESTUL DE BOGAT CA SĂ-ŞI RISIPEASCĂ AURUL ŞI DESTUL DE ORGOLIOS CA SĂ NE SFIDEZE.
ASTA ÎL VA PIERDE.
NICI UNA DIN REŞEDINŢELE MILIONARILOR DIN ZONA SUSPECTATĂ NU PREZENTA VREO ATRACŢIE NEOBIŞNUITĂ PENTRU DETECTORUL INGINERULUI MARRE.
ÎN SCHIMB, LA O SUTĂ DE METRI DE PALATUL BARONULUI VON SCHRATT, DETECTORUL SEMNALĂ O FORMIDABILĂ CONCENTRARE DE METAL PREŢIOS.
O ASCUNZĂTOARE?
MAI CURÎND O GALERIE SUBTERANĂ LEGATĂ DE CLĂDIREA PRINCIPALĂ.
ORICUM, NU VOM ACŢIONA PÎNĂ NU-L REGĂSIM PE MARRE.
INFORMAŢIA ESTE PREŢIOASĂ.

(VA URMA)

ROMAN FOILETON (71)

spre mine se îndrepta cu paşi de Guliver o migrenă de toată frumuseţea. Am adus trusa de medicamente mai la-ndemînă şi la scurt timp după o bubuitură ciudată intră, deschizînd uşa cu piciorul şi Harcea Parcea.

— Gata: V-am «aranjat» ascensorul. Pe acoperiş n-a vrut să se urce dar e bine blocat şi în pod... Ce sosotiţi acolo? Ce puneţi la cale?... Parcă era şi un cotoi pe aici.. Vreau să mă ocup puţin de el.

Romică era sus pe şifonier şi inteligent cum e a simţit că cineva se interesează de el şi a început să «scuipe».

— Dragul meu, nepreţuitul meu Harcea Parcea. Ai picat cam rău... Ai sosit într-un moment nepotrivit... Noi trei, Iliuţă, Marian şi eu sîntem angajaţi într-o aventură... Nu vrei tu să-ţi iei valizele şi să te duci în altă parte? Noi trebuie să plecăm în comuna Ciuceni.

— Puteţi să plecaţi unde doriţi. Vă aştept aici... Să-mi faci rost mai întîi de nişte talaj.

— Talaj? Pentru ce?

— Cînd o să vă întoarceţi o să găsiţi cotoiul ăsta împăiat... Colocatarii dumitale cunosc numărul de telefon al pompierilor?

— De ce?

— Pentru că o să fie nevoie de ei în lipsa voastră.

În timp ce eu mă gîndeam la pompieri, Harcea Parcea a făcut un salt, s-a agăţat de lampadar, s-a balansat de cîteva ori cu el şi a sărit pe şifonier unde Romică rămăsese în urmă cu torsul.

Pînă la urmă n-am mai avut ce face. I-am prins, i-am despărţit, pe Harcea Parcea l-am încuiat în cămară şi noi trei am ţinut o şedinţă de lucru.

— Voi ce părere aveţi?

ROMAN FOILETON (72)

— În legătură cu ce?

— Cu cotoiul!

— Care cotoi?

— Păi nu ne-a ameninţat Harcea Parcea că-l împăiază?

— Cu pompierii o să fie mai grav, după părerea mea, zise Iliuţă privind spre cămara de unde se auzeau nişte ţipete amestecate cu cioburi de borcane.

— Ce facem cu Ciucenii?

— Trebuie să mergem!

— Şi cu...

Marian arătă cu privirile spre cămara transformată în carceră.

— Dragă Mariane, dragă Iliuţă, există trei posibilităţi de a ieşi din impas...

— Trei?

— Da: 1 — Să-l lăsăm încuiat aici, în cămară, 2 — Să rămînă unul dintre noi cu el...

— Cine?

— Eu în nici un caz... Nici Marian. Marian trebuie să meargă neapărat cu mine la Ciuceni. Deci, Iliuţă...

— Dar vreau să merg şi eu...

— Imposibil!

În acel moment, uşa de la cămară, ieşită din balamale, bineînţeles forţată de Harcea Parcea, căzu peste bietul Romică... Vă daţi seama ce dureroasă a fost lovitura, pentru că Romică a sărit direct pe unul din cele opt braţe ale lustrei, care foloseşte curent de 120 volţi.

Harcea Parcea dădu cu piciorul în rămăşiţele glastrei de cristal împrăştiate pe covor şi striga spre noi:

— Merg şi eu cu voi la Ciuceni...

(va urma)

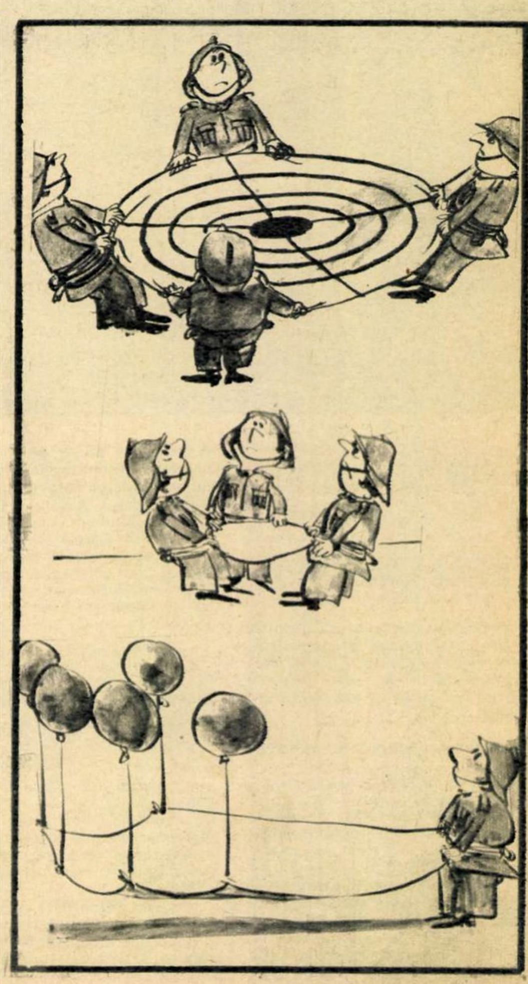

Anda

INVITATA NOASTRĂ

Gracilă, mică, cu ochii ei imenși, neastîmpărați, Anda Călugăreanu pare o fată dintr-a VIII-a. Invitată fiind la redacția noastră, ea ne-a relatat :

— Mă preocupă spectacolele muzicale pentru T.V. la care lucrez cu actorii Dan Tufaru și Florian Pittiș. Sîntem un trio legați nu numai prin aspirații artistice dar și printr-o profundă prietenie. Urmărim să creăm acele spectacole în care textul, muzica, plastica mișcării conclucrînd să creeze acel miracol care se numește FRUMUSEȚE.

PAGINA FETELOR

Dragi prietene, iată cîteva daruri pe care le puteți pregăti pentru 1 și 8 Martie, spre a le oferi profesoarelor, mamelor voastre, colegelor sau prietenelor.

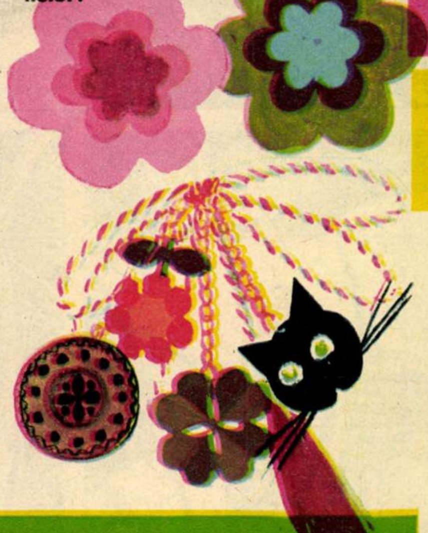

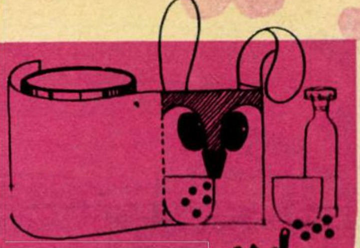

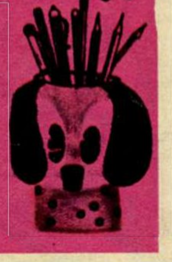

● Un cățeluș — suport de creioane. Îl puteți lucra dintr-o cutie de conserve îmbrăcată din resturi de material textil lipite cu lipinol și decupate conform schemei alăturate.

● Mărțișoarele se confecționează din bucățele de fetru colorat sau din alte textile apretate și lipite.

● Un șervețel pe care brodați în cele patru colțuri floarea pe care o aveți în detaliu.

● O trăistuță de asemenea brodată avînd pe margine franjuri.

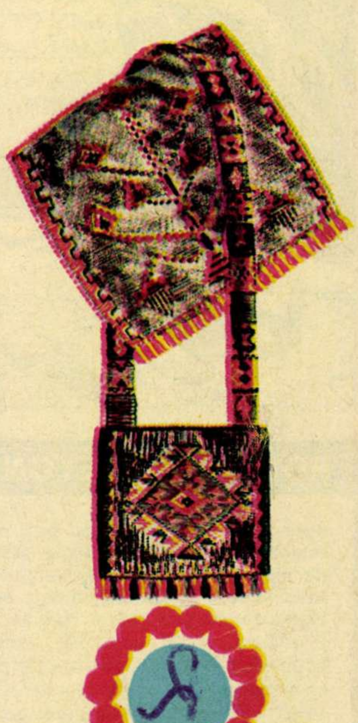

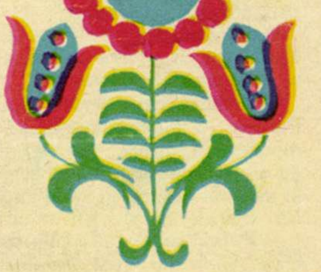

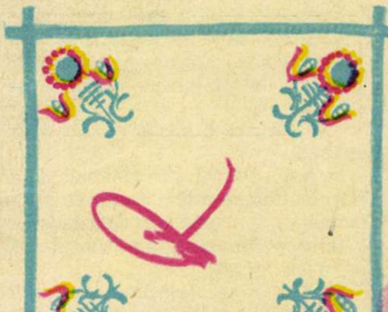

Jurnalul Olguței

Hai, fetelor dați-mi voie să răspund unei scrisori care a sosit chiar acum! Nu vă supărați că îi dau întîietate...

Mă grăbesc, mi-e și teamă de ce ar putea păți semnatara ei, Marioara Ungureanu din Grecești, Dolj *care îmi scrie:* «...M-am hotărît! De azi încep rostogolirile prin aer. Apoi, îmi voi întări mușchii ridicînd greutăți, aruncîndu-le în aer, prinzîndu-le. Știu că am să cad, că o să mă lovesc, voi avea și vînătăi dar... am să învăț judo... trimite-mi niște lecții...». *Marioara, oprește-te! Mai amînă cîteva zile. Îți voi scrie amănunțit tot ceea ce te interesează despre judo. Pînă atunci însă, crede-mă; judo este un sport care se învață sub supravegherea unui profesor. Sînt mișcări de răsucire a corpului, a brațelor, picioarelor, care nu se pot însuși de unul singur. Mai ai răbdare. Intre timp iți voi comunica părerea unui specialist, iți voi trimite toate îndrumările necesare pentru a deveni «forte» cum spui tu.*

Și acum iar vă cer scuze, fetelor. Ce să fac?! Trebuie să răspund unui numeros grup de băieți din Cîmpina *care pregătesc o surpriză pentru voi. Iată ce-mi scriu:* «Știm să lucrăm în lemn fel de fel de obiecte. Am executat, de curînd, niște pirogravuri extraordinare. Ce-am putea să lucrăm pentru 1 Martie, pentru tovarășele profesoare și colegele noastre? Am vrea ceva care nu se găsește în magazin. Ne spui?» *S-ar putea să vă refuz cînd aveți intenții atît de frumoase? Cu toate că, la asemenea specialiști s-ar părea că nu mai am ce să le recomand, încerc totuși... Am o idee! Din placajul pentru aeromodele tăiați pătrățele mici, pe care pirogravați o efigie. După ce le lăcuiți, le uniți cu sîrmuliță de cupru. Veți obține o brățară. Sau, tăiați din același placaj frunzulițe de stejar, le pirogravați, le lăcuiți, apoi legați cu aceeași sîrmuliță, o frunză mare, una mică și obțineți un colier de un deosebit efect. Pentru a ți mai clar vă dau și cîteva schițe:*

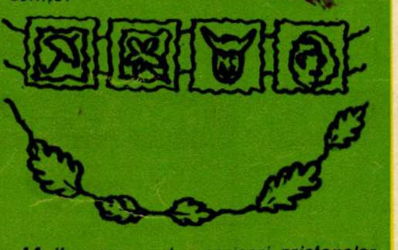

Mulțumesc pentru scrisori prietenelor mele: Viorica David-Ialomița; Mioara Trufaș-Ianca, Brăila; Mariana Stoian-Olteni, Teleorman; Elena Preda-Brădeanu, Buzău; Iuliana Țîrc-Lupșa, Alba; Deniza Dumitrescu-Drăgășani, Vîlcea; Otilia Moldovan-Ploiești; Solohenca Georgeta-Tohan; Elena Panait-Curtișoara, Olt

Toate dorințele noastre le veți găsi realizate în paginile următoare.

OLGUȚA

FRUMUSEȚEA ÎN CEEA CE ARE ESENȚIAL

Consultîndu-ne cu un grup de specialiști, medici și cosmeticiene, sîntem în măsură să vă dăm cîteva sfaturi de igienă pe care ni le-au cerut foarte mulți cititori.

Apa și săpunul în acțiune!

Știți să vă spălați cum trebuie? Gîndiți-vă că în jurul vostru plutește o mare cantitate de praf și fum produse de nenumăratele vehicule care circulă pe arterele marilor orașe. Impuritățile din aer se depun pe piele astupîndu-porii. Este greșit să credem că veșmintele ne apără împotriva prafului. Firicelele invizibile se strecoară printre țesături, prin deschiderea de la guler, de la manșete. Epiderma noastră care secretă grăsimi favorizează aderența prafului. Așadar, faceți ca apa și săpunul să intre în acțiune cît mai des. La o baie bună corporală se folosește mult săpun spumă care se masează pe piele cu o mănușă sau cu o cîrpă aspră. Foarte important este să vă clătiți bine cu multă apă, în așa fel, să nu rămînă nici o urmă de săpun. Numai astfel pielea își reconstituie repede aciditatea și nu se usucă. Dușul zilnic, călduț, folosind săpunul numai pentru zonele care transpiră mult este foarte indicat pe lîngă baia bisăptămînală.

Lenjeria de corp și ciorapii se schimbă des fiindcă rețin praful și secrețiile sebacee. Hainele pe care le dezbrăcăm trebuie să se aerisească cel puțin 2 ore înainte de a le pune în dulap.

Igiena obrazului

Curățeniei obrazului trebuie să-i acordăm multă atenție. Pentru o piele obișnuită, spălatul dimineața și seara cu apă rece este cel mai potrivit. Înainte de culcare, vă mai puteți șterge bine fața cu un tampon de vată, muiat în lapte crud proaspăt. Un accident obișnuit la vîrsta voastră este acneea legată de apariția unor comedoane neplăcute. Fenomenul este trecător. Cu vîrsta, comedoanele dispar. Este bine ca să urmărim sfaturile pe care le dau cosmeticienele pentru remedierea acestor accidente:

Spălați-vă în fiecare zi cu un săpun de bărbierit și cu un burete moale pentru a înlătura sebumul și celelalte impurități.

O dată pe săptămînă, se curăță fața în profunzime. După ce se săpunește pielea, cu vîrful degetelor înmuitate în tărîță de grîu sau mălai, se masează ușor fața insistîndu-se mai ales la bărbie, aripile nasului și frunte. Apoi, se clătește bine fața.

Se mai recomandă curățirea obrazului cu un tampon de vată muiat într-un amestec de lapte și apă de colonie. (La o lingură de lapte 10—15 picături de apă de colonie) după care urmează clătitul cu apă rece.

Asupra acestei chestiuni vom mai reveni. Îi poftim și pe băieți să citească această rubrică din pagina voastră.

zăpada

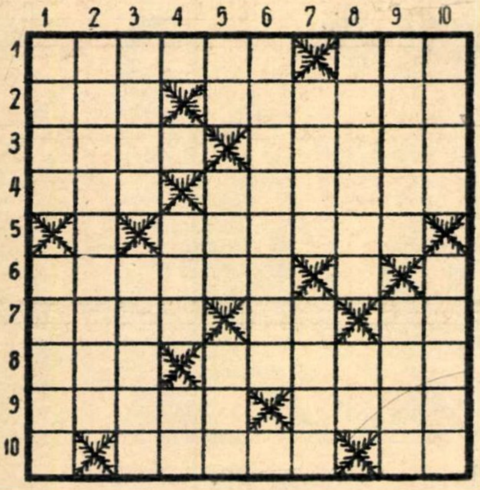

ORIZONTAL: 1) Spulberă zăpada în vîrtejuri. Taler. 2. Însă (interj). Accesoriu al unui sport de iarnă (pl.) 3. Zăpada făcută... bulgăre. Ținut al zăpezilor, veșnice. 4. Componente ale fulgilor de zăpadă. Fetiță. 5. Zăpadă în deplasare (pl.) 6. Ninși (fig.) 7. Impozit (inv.) Țese! Din foc! 8. Dă avantaje! Din ținuta obligatorie a omului de zăpadă. 9. Elefantul epocii glaciare. Zăpadă. 10. Scoate capul din zăpadă vestind venirea primăverii. Din omăt!

VERTICAL: 1. Albă ca zăpada și pufoasă ca ea! Apreciatul autor și interpret al cunoscutei melodii «Tombe la neige» («Ninge»). 2. Albă ca zăpada! 3. Moartea... zăpezii. Chiciură, promoroacă. 4. Ciocîrlie. Da franțuzesc. 5. Cu lopata! Etaj. Sistem în fizică. 6. Zăpadă și ploaie de-odată. 7. Verbul de lichefiere a zăpezii. Un fel de perdea. 8. Din clinchetul săniilor cu zurgălăi. În glumă! 9. Scriere istorică. Faimosul urs polar al lui Cezar Petrescu. 10. Adăpost al plantelor pentru vremea zăpezilor. Patinează pe zăpadă.

Prof. Teodor AXIOTI

ESTE FOARTE SUPĂRATĂ. FIREȘTE: A NEGLIJAT SĂ-ȘI ÎNNOIASCĂ ABONAMENTUL LA «CUTEZĂTORII»!

ADRESAȚI-VĂ DIN TIMP FACTORILOR POȘTALI ȘI DIFUZORILOR DE PRESĂ PENTRU A VĂ ÎNNOI ABONAMENTUL LA REVISTĂ.

CIFRE GRĂITOARE

LA CELE 14 CONCURSURI ORGANIZATE DE REVISTELE NOASTRE «CUTEZĂTORII» ȘI «RACHETA CUTEZĂTORILOR» ÎN ANUL 1970 AU PARTICIPAT PESTE 60 000 DE CITITORI DINTRE CARE AU PRIMIT PREMII, MENȚIUNI, DIPLOME, MEDALII, ECUSOANE ETC... CIRCA 10 000!

PRACTIC: FIECARE AL 5-LEA CITITOR A PARTICIPAT LA UN CONCURS IAR FIECARE AL 40-LEA ESTE PREMIANT SAU LAUREAT!

CE VOM CITI ÎN NUMĂRUL „8"

- «Cînd înflorea liliacul» o povestire de Costache Anton inspirată din lupta comuniștilor în anii ilegalității.
- Noutăți de la expediția românească din Africa.
- «Club 2000»
- «Aventurile lui Toni»-la pagina celor mai tineri cititori.

Ionică se află într-o grea încurcătură. A promis redacției că va desena o pasăre, emblemă pentru cele două pagini ale revistei noastre, cu titlul «Pasărea măiastră». Mînjit pînă peste nas de culori, Ionică încearcă și iar încearcă. Acum ne-a comunicat că n-a reușit și că este gata să dea ceasul de mînă pe care redacția i l-a făgăduit drept premiu celui care va reuși să deseneze emblema. Ionică vă roagă să trimiteți desenul pentru «PASĂREA MĂIASTRĂ» pe adresa: redacția revistei «CUTEZĂTORII», PIAȚA SCÎNTEII NR. 1, BUCUREȘTI.

VĂ PREZENTĂM AZI PE CÎȚIVA DINTRE CEI MAI VECHI CITITORI AI REVISTEI NOASTRE, CARE DORESC SĂ CORESPONDEZE CU VOI:

Roxana Cruțiu (11 ani) București B-dul 1 Mai nr. 335 bloc 16, etaj 9, ap 38 sector 8.

Chivuța Savu (14 ani) sat Brîncoveni, comuna Dragalina, județul Ialomița.

Georgeta Costea (14 ani), Roșiori, comuna Movilița, județul Ilfov.

Mariana Ignat și **Viorica Ilcu**, eleve în clasa a V-a, Școala generală Miorcani, județul Botoșani.

Angela Russ (13 ani) Școala generală nr. 5, Petroșani.

Colaboratorii noștri

ASTĂZI STĂM DE VORBĂ CU OCTAV PANCU-IAȘI

— Ați scris versuri, texte de cîntece, scenarii de filme, de radio și televiziune, schițe, povestiri, romane. Care e, totuși, genul dv. preferat?

— *Acela în care, la un moment dat, reușesc cel mai bine!*

— Cititorii «Cutezătorilor» vă cunosc, printre altele, și ca autor al cîtorva secvențe din «Vacanțele unui tînăr liniștit». Noul serial pe care îl scrieți pentru revista noastră are ceva comun cu aventurile lui Dim?

— *Cîtuși de puțin, dar sper că asta nu-i va deziluziona pe cititori! Dim, eroul «Vacanțelor», e o invenție. Paul, eroul serialului care va începe să apară în curînd în «Cutezătorii», este un personaj real, vreau să spun că povestea pe care o trăiește el și prietenii lui este adevărată și a constituit — oricît de modestă apare ea, alături de atîtea acte de bărbăție de care au dat întotdeauna dovadă comuniștii și cei care se simțeau apropiați de acești oameni minunați — o pildă de curaj care înobilează niște copii de 13—14 ani. M-ar bucura mult dacă povestea scrisă de mine și ilustrată de graficianul Puiu Manu ar izbuti măcar să repete un adevăr pe care această revistă nu uită niciodată să-l împărtășească pionierilor:* de la comuniști învățăm cutezanța!

REPORTER

SINAIA
SINAIA

NIC. NICOLAESCU

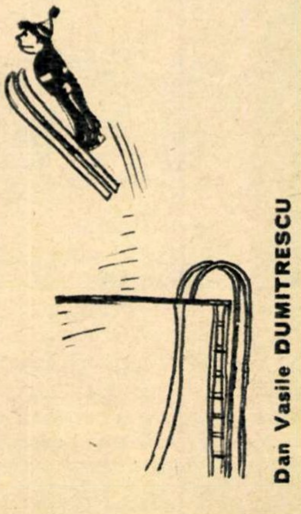

Dan Vasile DUMITRESCU

CONCURSURILE REVISTEI

AVIZIER MINITEHNICUS

- Rugăm insistent pe concurenții la ediția a IV-a Minitehnicus să nu mai trimită brevetele la redacție ci la Consiliul județean al Organizației pionierilor pe al cărui teritoriu se găsesc.

Acest lucru este valabil și pentru categoria specială (membri sau nemembri ai Clubului Minitehnicus care au absolvit clasa a VIII-a).

- În ultimele săptămîni a fost semnalată, din diverse colțuri ale țării, lipsa de brevete Minitehnicus. Pentru toți cei interesați, precizăm următoarele: toți doritorii de a participa la concurs care nu au izbutit să-și procure brevetul, îl vor confecționa la mașina de scris conform modelului din revistă și îl vor trimite Consiliului județean al Organizației pionierilor. Toate consiliile pionierilor au fost vizate și vor considera valabile aceste brevete.

«R.R.»

Într-un cadru impresionant a fost înmînat la Ploiești marele premiu al concursului «R.R.», motoreta «Mobra». Amănunte asupra acestui eveniment precum și a altor acțiuni care l-au însoțit puteți citi în revista «Racheta cutezătorilor» nr. 4 (aprilie 1971).

«STUDIO 50»

Continuă să sosească la redacție sute de fotografii în cadrul concursului «Studio 50». A început publicarea celor mai valoroase dintre ele în paginile revistei. Aceasta nu înseamnă că fotografiile publicate sînt în același timp premiate. Premiile vor fi stabilite de juriul de specialiști la datele comunicate în regulament.

Așteptăm deci să trimiteți, în continuare, cît mai multe fotografii la concurs. Orice participant este un eventual cîștigător.

«EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII»

Și în cursul lunii februarie au continuat înmînările de trofee și premii echipajelor cîștigătoare ale concursului «Expedițiile Cutezătorii». Înmînările de premii și trofee sînt însoțite de manifestări pionierești care demonstrează prietenia copiilor față de revista lor «Cutezătorii».

CHEMAREA LUI HOREA

11

108

Scenariu: VLAICU BÂRNA
Desene: TEODOR BOGOI

Rezumat:

Generalul Preisz, comandantul trupelor din Transilvania, le-a cerut răsculaților un armistițiu de opt zile după care spunea că le va aduce o hotărîre scrisă cu drepturile pe care le așteptau cei mulți.

Cloșca și Horea cel tînăr au acceptat propunerea lor. După cele opt zile trimisul generalului s-a întors cu mîinile goale. Înșelat și de astă dată, Horea decide să reia armele și buciumele sunară din nou chemarea la luptă.

Din Sibiu și Alba Iulia trupele comandate de generalul Preisz, împărțite în detașamente, au pornit să-i atace pe răsculați.

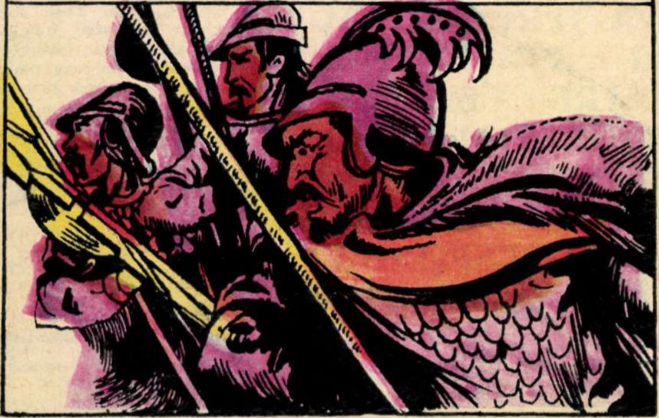

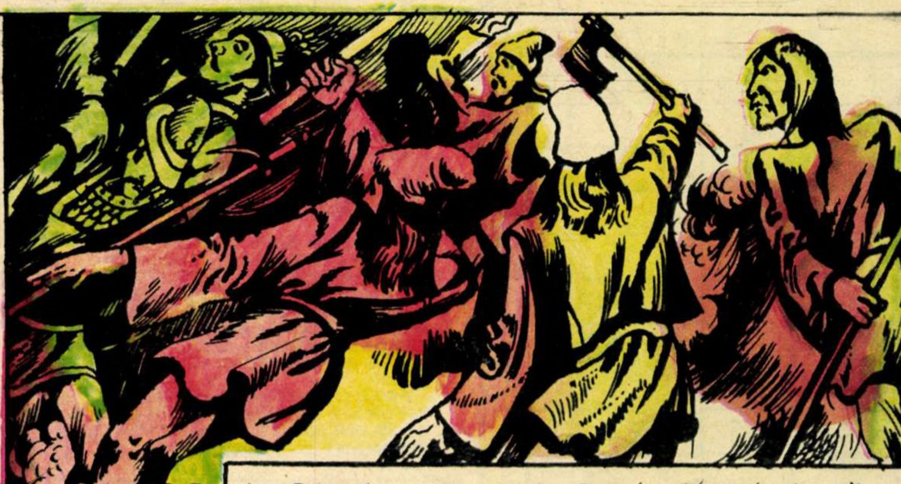

La Remeți, la Lupsa, la Brad, cătanele împăratului au fost bătute și puse pe fugă.

Dinspre Mureș se vedeau înaintînd spre munți alte trupe de husari și pedestrași urmate de tunuri.

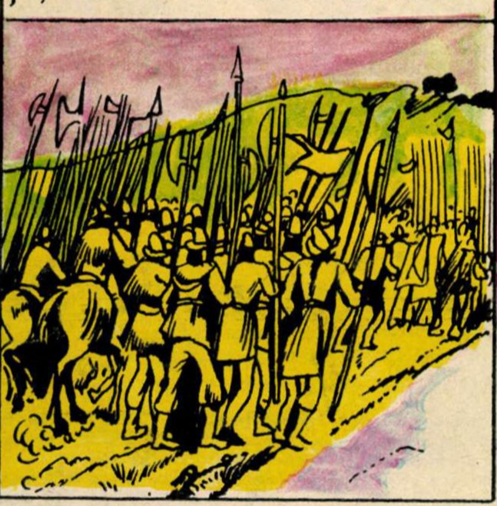

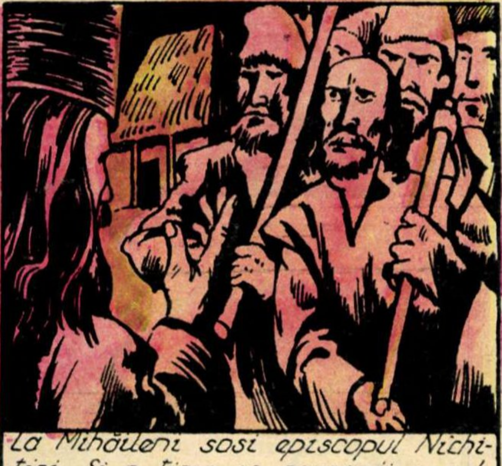

La Mihăileni sosi episcopul Nichitici. Și-n timp ce oamenii ascultau vorba mieroasă a episcopului, trupele colonelului Kray au ocupat coasta dealurilor din dreapta și din stînga.

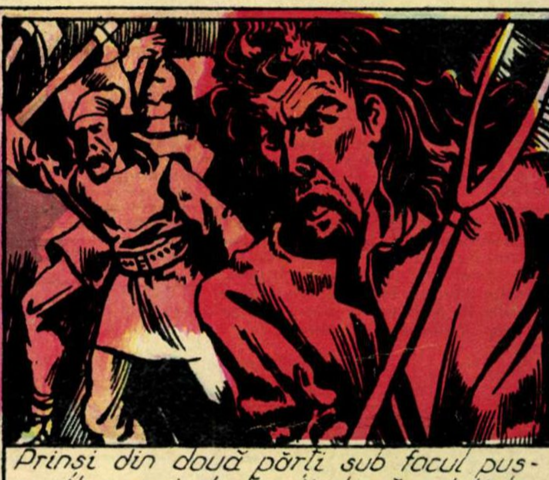

Prinși din două părți sub focul pușcașilor, cei două mii de răsculați comandați de căpitanul Micula Bibart. s-au apărat cu îndîrjire dar au pierdut lupta.

A doua zi, lovit de focul tunurilor, a capitulat Abrudul.

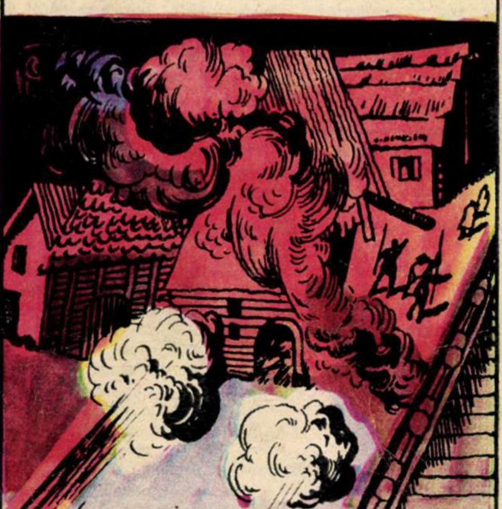

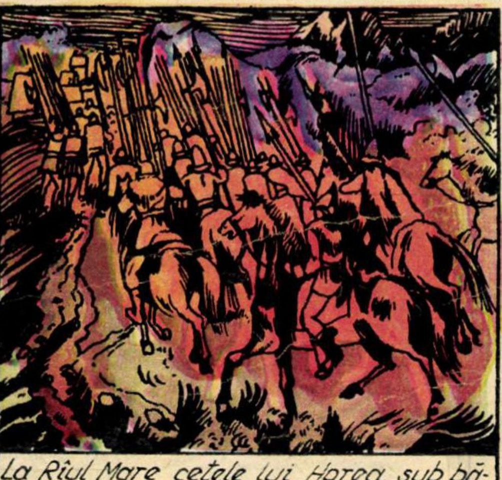

La Rîul Mare cetele lui Horea, sub bătaia tunurilor, au lăsat trupele să intre în Cîmpeni. Ștafetele care soseau ziua și noaptea la cei trei mari căpitani adunau vești proaste: cătanele împărătești împuținaseră toate satele munților

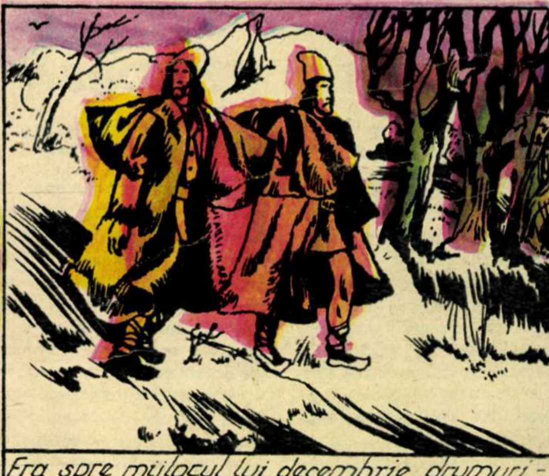

Era spre mijlocul lui decembrie, drumurile se acoperiseră de nea și Horea a poruncit oamenilor să se întoarcă pe la casele lor pînă la primăvară, iar el însoțit de vechiul său prieten, Cloșca, cu desagii de merinde în spate, luă cărarea spre codrii Scorăcetului.

(VA URMA)

Cutezătorii 7

Redactor șef, Mihai Negulescu. Secretar general de redacție, Ovidiu Zotta.
Redacția București, Piața Scînteii nr. 1 Telefon 17 60 10. Administrația Editura Scînteia. Tiparul
Combinatul Poligrafic Casa Scînteii. Redactor Artistic Pompiliu Dumitrescu; Tehnoredactor Emil Petrovici.

1 LEU

Abonamentele prin oficiile și agențiile poștale P.T.T.R., prin factorii poștali și difuzorii de presa.

108

[illegible]gu-Mureș

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Cutezătorii 8

JOI, 25 FEBRUARIE 1971, ANUL V
179

Ilie Năstase unul din cei mai buni tenismeni ai lumii

ESTE
EROUL
SERIALULUI

„RACHETA DE AUR”

CARE ÎNCEPE
SĂ APARĂ
ASTĂZI
ÎN REVISTA
NOASTRĂ

FOTO: GH. CUCU

CONGRESUL AL IX-LEA AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Între 18 și 22 februarie 1971, Bucureștiul a fost gazda unui important eveniment din viața tineretului patriei noastre — cel de al IX-lea Congres al Uniunii Tineretului Comunist. La acest înalt forum al tinereții, reprezentanții celor aproape 2 500 000 de uteciști ai țării, reprezentanți ai tinerilor din toate județele, de toate profesiile, tineri români, maghiari, germani și de alte naționalități, s-au întîlnit pentru a dezbate bilanțul unei bogate perioade de activitate, pentru a stabili jaloanele de acțiune ale etapei viitoare.

La Congres au participat numeroși invitați — membri ai Comitetului Central al Partidului Comunist Român, ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători de instituții centrale și organizații obștești, vechi militanți ai partidului, activiști de partid și de stat, oameni de știință și cultură, tineri din toate sectoarele de activitate, ziariști români și străini. De asemenea au fost de față reprezentanți ai organizațiilor de tineret, comuniste, democratice și progresiste de pe toate continentele.

Primit cu puternice aplauze și îndelungi ovații, într-o vibrantă efuziune tinerească de atașament față de partid și de secretarul său general, a vorbit tovarășul Nicolae Ceaușescu, a cărui cuvîntare a fost urmărită cu viu interes și subliniată în repetate rînduri de puternice aplauze.

După ce a mulțumit din inimă tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru cuvintele calde adresate Congresului, întregului tineret al patriei, tovarășul Ion Iliescu, prim secretar al C.C. al U.T.C. a prezentat Raportul privind activitatea Uniunii Tineretului Comunist în perioada dintre Congresele al VIII-lea și al IX-lea și sarcinile ce-i revin pentru îndeplinirea hotărîrilor Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român. Apoi la dezbateri au participat un mare număr de delegați. Congresul a fost salutat de reprezentanți ai organizațiilor de tineret de peste hotare.

Un moment emoționant pentru întreaga asistență prezentă în Sala Palatului, în cea de a doua zi a lucrărilor Congresului, l-a constituit sosirea pionierilor care în sunetul tobelor și trompetelor au inundat din toate colțurile sala, aducînd cu ei tumultoasa voioșie, grație și exuberanță. De la tribuna Congresului un grup de pionieri au adus un vibrant salut fraților lor mai mari, uteciștii.

În cadrul lucrărilor Congresului s-a desfășurat și cea de a VIII-a Conferință a Uniunii Asociațiilor Studențești din R.S. România.

Congresul a dezbătut de asemenea și a adoptat noul Statut al U.T.C.

De la tribuna acestui înalt forum al tinereții, reprezentanții celor aproape două milioane și jumătate de uteciști au dat glas sentimentelor de profundă devoțiune față de partid, de politica sa marxist-leninistă, dragostei nețărmurite față de patrie, deciziei de a face totul pentru progresul României socialiste.

Congresul a ales noile organe conducătoare ale Uniunii Tineretului Comunist. Comitetul Central U.T.C. nou ales este compus din 185 de membri și 80 de membri supleanți.

În Biroul C.C. al U.T.C. au fost aleși tovarășii: **Nicolae Miltiade Bobocodea,** inginer, secretar al Comitetului U.T.C. la Combinatul petrochimic – Pitești, **Ion Comănescu,** prim-secretar al Comitetului municipal – Hunedoara al U.T.C., **Marțian Dan, Florea Diaconescu,** strungar, secretarul Comitetului U.T.C. la întreprinderea «Electromagnetica» din București, **Radu Enache,** student la Institutul politehnic din București, **Iuliu Fejeș,** președintele Biroului de turism pentru tineret, **Eugen Florescu,** redactor șef al ziarului «Scînteia tineretului», **Dumitru Gheorghișan,** prim-secretar al Comitetului municipal — București al U.T.C., **Ion Ghergu,** operator chimist, secretarul Comitetului U.T.C. de la Combinatul chimic din Tr. Măgurele, **Silvia Ilie, Nicolae Siegfried Lipschner,** prim-secretar al Comitetului județean Caraș-Severin al U.T.C., **Eugeniu Costică Lovin,** inginer, locțiitor al secretarului Comitetului U.T.C. de la Uzina de autocamioane din Brașov, **Nicolae Mateescu,** activist la C.C. al U.T.C., **Gica Mihai,** țesătoare, secretara Comitetului U.T.C. de la Fabrica «Bucegi» din Pucioasa, **Lucia Mihăilescu,** inginer proiectant, secretara Comitetului U.T.C. de la Institutul de studii și proiectări energetice din București, **Ioana Nae,** filatoare, secretara Comitetului U.T.C. la Filatura Română de Bumbac din București, **Vasile Nicolcioiu, Ioan A. Popescu, Gheorghe Stoica, Aurel Ioan Stoica, Traian Ștefănescu,** președintele Consiliului U.A.S.R., **Valeria Tache,** tehnician veterinar la I.A.S.–Căzănești, județul Ialomița, **Francisc Török,** secretar al Comitetului județean Satu Mare al U.T.C., **Coriolan Voinea,** prim-secretar al Comitetului județean Prahova al U.T.C., **Iosif Walter.**

Ca prim-secretar al C.C. al U.T.C. a fost ales tovarășul **Dan Marțian,** iar ca secretari tovarășii: **Silvia Ilie, Vasile Nicolcioiu, Ioan A. Popescu, Gheorghe Stoica, Aurel Ioan Stoica, Traian Ștefănescu, Iosif Walter.**

Membrii supleanți ai Biroului C.C. al U.T.C.:

Elena Zoe Ceaușescu, studentă la Universitatea din București, **Doina Ruxandra Ciofu,** elevă, secretara Comitetului U.T.C. de la Liceul «Gheorghe Lazăr» din București, **Gabor Cseke,** redactor-șef al ziarului «Ifjumunkas», **Dobrița Ene,** tehnician agricol, secretara Comitetului U.T.C. din comuna Gîrbovi, județul Ilfov, **Celus Neagoe,** mecanic agricol, secretar al Comitetului U.T.C. la I.M.A.-Balș, **Agneta-Dori Neurohr,** croitoreasă, secretara Comitetului U.T.C. al Întreprinderii «1 Iunie»-Timișoara, **Petru Popescu,** scriitor, membru al Biroului organizației de bază U.T.C. de la Uniunea Scriitorilor, **Constantin Cantacuzino Șerban,** actor, secretarul Organizației de bază U.T.C. de la Teatrul «Ion Creangă» din București.

SALUTUL PIONIERILOR

— Fragment —

Prin tot ce poate-n inimi să existe
Mai sincer, mai frumos, mai omenesc, –
Azi, pionierii patriei cinstesc
Congresul tinereții comuniste
De pe întreg pămîntul românesc!

Știm că urarea noastră vă găsește
Cu gîndul îndreptat spre viitor,
Că la tribună sună tinerește
Înaltul adevăr care-l sădește
În noi, partidul drag, conducător.

Cincizeci de ani, cincizeci de roșii stele,
Cincizeci de trepte către viitor.
Crescuți la pieptul comuniștilor,
Eroii uteciști, din zile grele,
Ne luminează cu exemplul lor

În tinerețea fără bătrînețe
Noi știm că tineretul nostru-a fost,
În spirit de partid, mereu la post,
Cu măreție și cu frumusețe,
Purtînd al muncii rost, și-al cinstei rost.

Mai știm că tinerii deschis-au calea
La Salva și Vișeu, în Apuseni,
Urmînd partidul tinereștii vremi,
Că brigadieri făceau să sune valea,
Hei rup! De la Bumbești la Livezeni.

În tot ce s-a zidit la noi în țară
Și tineretul nostru e prezent,
Cu-al tinereții suflet și ciment,
Ca o necontenită primăvară,
Ca un partinic tînăr argument.

Și noi vom fi pe șantiere, mîine,
Și noi urma-vom vitejescul drum.
Ne pregătim, muncind, încă de-acum
Să cîștigăm lumină și putere
Căci ni-e partidul un părinte bun.

Tovarășului Ceaușescu, pace,
Și liniște în dreptu-i ideal,
Mulți ani din cincinal în cincinal,
Căci pentru țară face tot ce face!
Cinstire Comitetului Central!

Iertați-ne, tovarăși, romantismul,
Dar noi visăm că vom ajunge mari,
Că vom ajunge comuniști stegari
Ce vor vedea cu ochii comunismul,
Ca feți-frumoși, cu brațe tari,

Acesta ne e, deci, certificatul
Cu care-n U.T.C. noi vom intra.
Ni-e martoră, tovarăși, inima,
Pe unde Dunărea, unde Carpatul
Întineresc sub comunista stea.

scrisori de la cititori

CEI MAI TINERI UTECIȘTI

Printre corespondențele pe care le primim zilnic la redacție din partea cititorilor, multe încep astfel: «Dragă redacție, vreau să-ți împărtășesc o mare bucurie: am devenit membru al Uniunii Tineretului Comunist». *În continuare, ei ne povestesc cu mîndrie și emoție — așa cum se vede și din rîndurile de mai jos — despre primele acțiuni și activități la care participă în calitate de uteciști.*

CARNETUL MEU

Eram în bancă cu Adi, prietena mea. Obrajii îmi ardeau. De emoție, parcă mă simțeam plutind. Bineînțeles, știam să spun fără greș drepturile și îndatoririle utecistului. Dar tot mă temeam că n -am să fiu la înălțime. Au venit și discuțiile, întrebările. Toate mi-au rămas adînc întipărite în memorie. Dar momentul cel mai emoționant a fost acela al primirii carnetului roșu. Mult timp l-am cercetat, deși îl văzusem pe cel al fratelui meu mai mare. Mi se părea că al meu este unic. Și poate că nu greșeam!

(Elena NIȚULESCU, comuna Cumpăna, jud. Constanța).

NU I-AM UITAT PE PIONIERI

Sîntem, nu de multă vreme, U.T.C.-iști. Faptul acesta ne dă mai multă încredere în puterile noastre. Ni se pare că sîntem mult mai mari, deși am rămas la fel de veseli și dornici de lucruri deosebite. De pionieri ne simțim foarte legați, așa încît mereu le pregătim cîte o surpriză. Un album, o invitație la vreo acțiune de-a noastră, îi bucură mult. **(Mitică VIȘINIEC, Școala generală nr. 4, Rădăuți).**

PRIMA NOASTRĂ ADUNARE!

Ziua aceea nu era o zi oarecare. Urma să aibă loc prima noastră adunare generală U.T.C. Am pregătit-o cu multă grijă. Aveam oaspeți de seamă: tovarăși profesori, activiști de partid din localitate. Am discutat despre multe lucruri atunci. Despre planurile de viitor, despre gîndurile și speranțele noastre. Invitații au fost bucuroși să ia parte la discuții, să ne sfătuiască. Urările lor de succes ne-au bucurat mult (Gabriel BURJAN, Liceul nr. 1, Miercurea Ciuc).

NE PLACE SĂ FIM HARNICI

Primiți de curînd în rîndurile organizației U.T.C., eram cu toții însuflețiți de dorința de a realiza ceva care să arate că într-adevăr sîntem utecişti, că sîntem mari, că se poate pune mai multă bază pe noi. Ne-am adresat tovarășului director al școlii. I-am spus care ne este dorința și, în scurtă vreme, a început să se audă că am fi cei mai harnici din școală. Cum? Ajutîndu-i cu multă tragere de inimă pe colectiviștii cooperativei de producție la diferite munci **(Liviu STOICA, Liceul Aurel Vlaicu, Orăștie).**

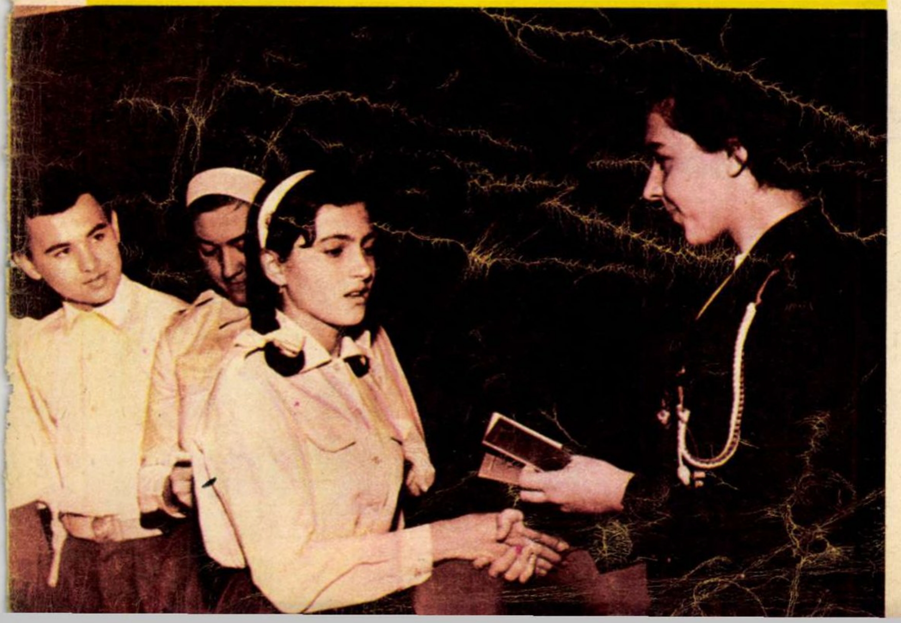

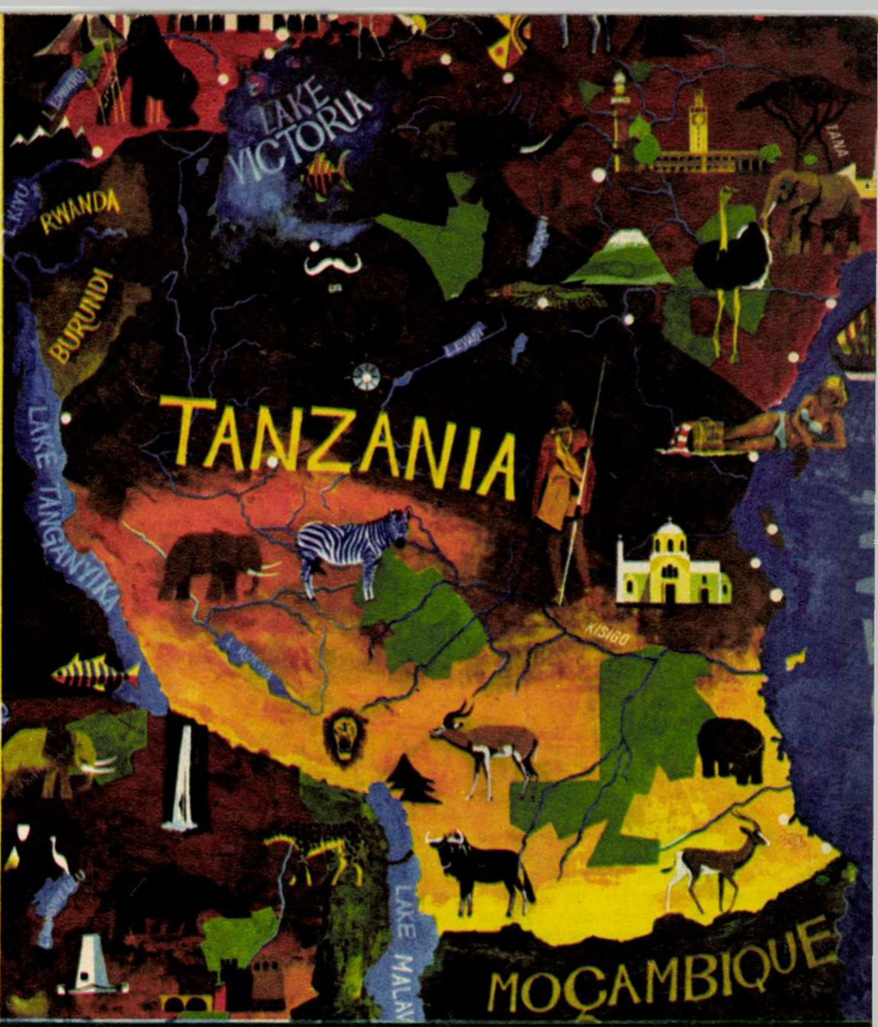

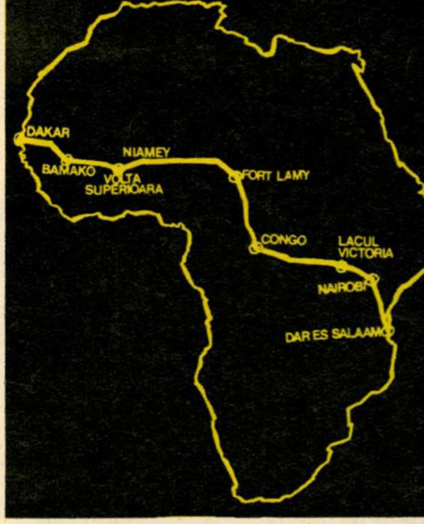

DOUĂ GENERAȚII DE CUTEZĂTORI

De la lacul BUCURA la lacul VICTORIA

Vara era în toi. Și-n acel iulie '70, florile sălbatice ale Retezatului erau nespus de ispititoare: smîrdarul aprindea parcă focuri roșietice printre ierburile mărunte și ghințura albastră își întărea culorile în preajma peticelor de zăpadă ce stăruiau, ici-colo, în jurul lacurilor cu ape limpezi ca sticla.

— Uite și ochiul șarpelui!

— Și piciorul cocoșului de munte. Și saxifraga! Rița, vino să vezi: am descoperit și vîrtejul pămîntului!

Ati înțeles desigur: ne aflam printre membrii unei expediții «Cutezătorii» denumită «Floare de colț», al cărei căpitan, Marinela Ghiță, avea în «subordine» nouă fete, eleve ale Școlii generale din comuna ION ROATĂ-ILFOV.

Zece fete îndrăznețe care s-au încumetat să înfrunte înălțimile Retezatului pentru a explora acele locuri puțin umblate, apărate de grohotișuri și morene, unde-și adună apele, în patul de ieri al ghețarilor salba lacurilor glaciare. Urcînd spre obîrșiile rîului Bărbat, cele 10 fete intenționau să ajungă la Păpușa și Custura, tăuri ce dețin titlul de cele mai «înalte» lacuri glaciare ale Retezatului. Păpușa își adună apele într-un căuș săpat în munte, la o înălțime de 2 210 metri, iar Custura se află și mai sus: la 2 230 metri altitudine. Echipajul «Floare de colț» a învins înălțimile, străbătînd un ținut aspru, dominat de clonțuri

(CONTINUARE ÎN PAG. 5)

Cînd începeți numărătoarea inversă?

Ancheta noastră

PRINTRE ELEVII CLASEI A 8-A

Nu o dată am încercat ca, în anchetele pe care le-am întreprins, să surprindem aspecte inedite din viața și activitatea voastră. Am discutat împreună faptele consemnate și, de cele mai multe ori, opiniile și completările voastre au reușit să confere o deschidere cu totul specială unor «amănunte» pe care, pînă atunci, unii din colegii voștri erau dispuși să le considere ca neinteresante.

De data asta, însă, nu am urmărit originalitatea, ineditul unghiului de abordare. Din contră! Cunoscut fiind faptul că evenimentele într-adevăr importante nu-și pierd din semnificație ori de cîte ori ai încerca să te apropii de esența lor, ne-am gîndit că o discuție cu cîțiva din colegii voștri despre modul în care înțeleg să se pregătească în vederea examenelor de admitere nu poate fi decît binevenită. Pornind de la această premiză, ne-am deplasat la **Școala generală .nr. 14 din Oradea** unde patru viitori absolvenți ne-au răspuns la întrebarea:

Peste 5 luni vă prezentați în fața comisiilor de la examenele de admitere. Cînd veți începe... numărătoarea inversă?

Florentina D. elevă în clasa a VIII-a F, va da admiterea la Liceul nr. 4. În continuare — **«știu precis»,** ne-a declarat ea — va urma facultatea de limbi străine, limba engleză. Ne vorbește cu multă siguranță despre proiectele ei și singurul moment de ezitare îl provoacă întrebarea noastră: **Cînd ai început pregătirea pentru examen?** Răspunsul întîrzie cîteva secunde: **«...De fapt, încă nu am început lucrul: mă bazez mai mult pe orele de recapitulare pe care le facem la școală. Duminicile, o oră-două, mă uit peste problemele de teorie la matematică și mai lucrez cîte ceva din culegeri. La limba română voi insista mai mult pe trimestrul II; pentru istorie îmi va fi suficient trimestrul III.»**

Din volumul total al lecturilor particulare, Florentina i-a parcurs **deocamdată** (un termen mai mult decît relativ) pe Sadoveanu, Eminescu și Caragiale; Rebreanu, numai în parte (vizionarea filmului «Răscoala» poate oare înlocui lectura obligatorie a romanului?), Slavici, foarte puțin, Delavrancea, nu, Arghezi, nu. **«L-am citit, în schimb, pe Ionel Teodoreanu — nu este în programă, dar mi-a plăcut grozav.»**

Ne abținem de la orice comentariu (amintind totuși că Florentina are majoritatea notelor peste 8) și înregistrăm, surprinși, declarațiile pe care ni le face **Sorin P.,** elev în aceeași clasă, **«Vreau să urmez liceul teoretic și apoi școala tehnică sanitară. Acasă repet... cînd am timp. Particip, în schimb, la pregătirile organizate la școală. Nu am un plan de muncă, e o «chestie» de inspirație. De fapt, eu nu vreau morțiș să merg la liceu, dar părinții țin neapărat așa că... M-am dus și la un spital și am văzut cum lucrează tehnicienii, mi-a plăcut: mă fac și eu tehnician sanitar. La matematică voi lucra pe trimestrele II și III; i-am citit pe Caragiale, Eminescu și Creangă; pe ceilalți ori nu i-am citit, ori nu le-am reținut numele».**

În afara celor 3 ore pe care le afectează lecțiilor, Sorin își mai petrece o oră cu filatelia și o oră cu lecțiile de acordeon. **«La început nu prea mi-a plăcut, dar mi-a cumpărat mătușa acordeon, mi-au pus și profesor, acum a început să-mi placă».**

Mergem mai departe, consemnînd

«Fără minge m-aș simți un om mort...»

«Mă bazez mai mult pe orele de recapitulare...»

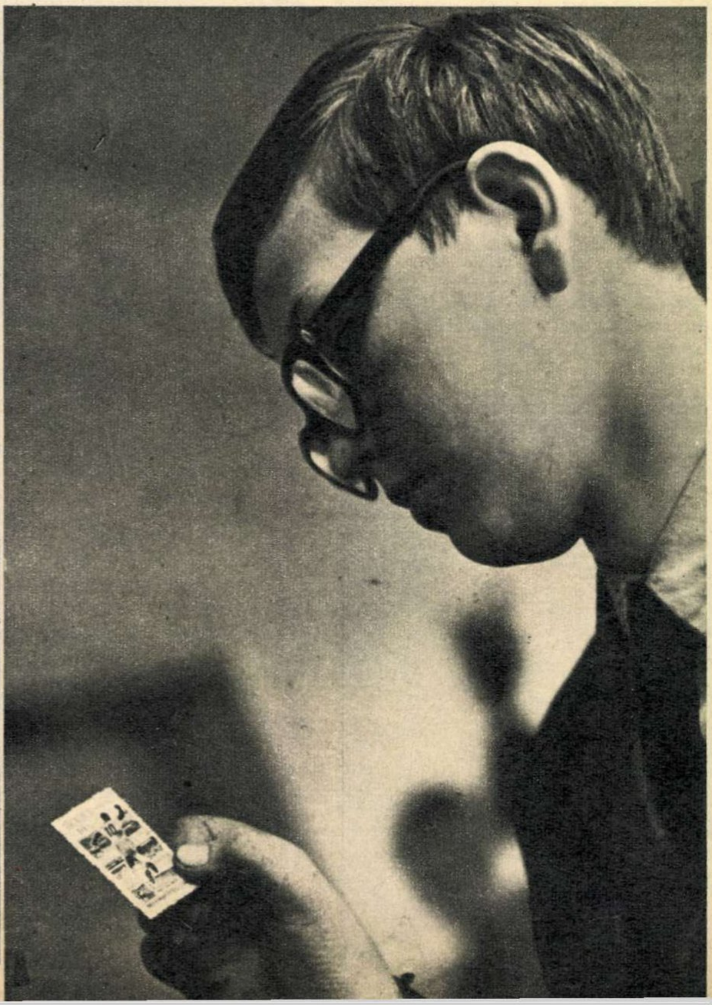

«Am timp și de filatelie, și de acordeon...»

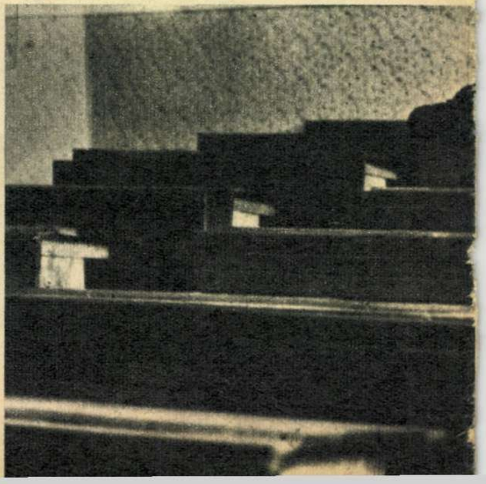

«La lecții nu s-au oferit să mă ajute...»

doar că în catalog, în dreptul numelui lui Sorin, notele de patru, cinci și șase formează marea majoritate.

«**Mă gîndeam, la început, să urmez liceul industrial** — ne declară **Romulus P.**, clasa a VIII-a A — **dar am renunțat și am optat definitiv pentru liceul militar. Lucrez în fiecare zi cîte o oră la matematică, istoria o fac în vacanța de primăvară, recapitulez și la română pe trimestrul II. Citesc mai mult din literatura universală, îmi plac cărțile de aventuri, am citit și ceva din Rebreanu, teatrul lui Caragiale (am auzit și de versurile lui, dar nu le-am citit)»**

Polisportiv apreciat (fotbalul, handbalul și atletismul răpindu-i zilnic cel puțin două ore), Romulus privește examenul de admitere cu aceeași nețărmurită încredere proprie și colegilor săi: **«E drept că fără minge m-aș simți un om mort, dar am eu timp să mă ocup și de școală, nu?»** (majoritatea notelor — peste șapte).

Cu **Sas L.** , clasa a VIII-a B , am întîrziat mai mult. Poate pentru că, de la bun început, ne fusese prezentat ca fiind un caz mai «dificil». Am vrut să descifrăm coordonatele acestei lumi greu de abordat și, credem că insistențele noastre au fost răsplătite prin valoarea celor aflate: **«Repet clasa. La matematică și română, cinci e nota maximă. Nu știu cum am să mă pot descurca în continuare. Încerc să-mi fac lecțiile la zi, dar, neavînd o bază, îmi vine foarte greu și trebuie să renunț. Aș vrea să urmez Școala profesională de lăcătușărie. Mă așteaptă un examen dificil la română și matematică, și singura speranță o am în cele două săptămîni pe care le am libere după terminarea școlii. Am un prieten care mi-a promis să se ocupe de mine în vederea examenului. Cred mult în el. Acum învăț atît cît să trec clasa; vreau să fac o meserie. Am cîțiva «prieteni» și printre colegi: la fotbal mă cheamă (dacă aș lipsi s-ar resimți întreaga echipă), dar la lecții nu s-au oferit să mă ajute: poate mi-ar prinde mai bine decît critica în ore de dirigenție în care, de la început, știu ce va urma...»**

CONCLUZIILE VĂ APARȚIN

Subliniind, în mod special, caracterul cu totul întîmplător al alegerii celor 4 colegi — deci generalizarea nu-și are rostul — să revedem încă o dată datele problemei: patru viitori absolvenți, avînd o situație complet diferită la învățătură, abordează șansele și perspectiva concursului de admitere. **«De ce la această școală? Se poate vorbi, într-adevăr, de o vocație? Au posibilitatea de a face față onorabil exigențelor obligatorii? Acordă seriozitatea necesară procesului de pregătire?»** — toate astea nu sînt decît cîteva din întrebările la care colegii voștri ar fi trebuit să se gîndească, **și să-și răspundă,** înainte de orice opțiune.

Credeți că au făcut-o? Și sînteți de acord cu poziția lor? Cu siguranță, concluziile anchetei vă aparțin. Iar nouă nu ne rămîne decît să le așteptăm pentru a le încredința cît mai repede tiparului.

AL. RĂDULESCU

Foto: GH. CUCU

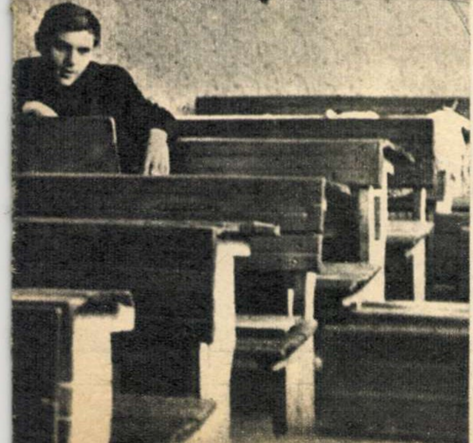

DOUA GENERAȚII DE CUTEZĂTORI

(URMARE DIN PAG. 3)

sălbatice și ziduri de stîncă abrupte. Un ținut captivant prin măreția spectacolului ce-l ofereau vastele circuri glaciare. Aici, în valea de azi a rîului Bărbat, s-a format și a domnit milenii nenumărate un ghețar ce avea în lungime mai bine de șapte kilometri, dimensiune considerabilă, ce nu este depășită decît de a ghețarului Lăpușnic — 9 km — format tot în cuprinsul Retezatului.

În acest univers de piatră și ape, cele zece membre ale expediției au făcut interesante cercetări botanice, geologice și hidrologice. În colecțiile lor se află astăzi cele mai reprezentative exemplare ale florei pășunilor alpine: clopoței pitici și garofițe, azalee, roșioare, cimbrul de munte și ochiul șarpelui. Și, fiindcă veni vorba de șarpe, curajoasele fete și-au îmbogățit colecțiile cu un trofeu rar, o viperă de dimensiuni puțin obișnuite. Lumea enigmatică a lacurilor glaciare le-a reținut în și mai mare măsură interesul. Ele au măsurat temperaturile apelor la diferite ore ale zilei, au sondat adîncimile tăurilor — unele au o profunzime de 29 m — și au studiat fauna acestora — relictă a erei glaciare.

MISTERIOASELE CORTURI VERZI

Cu prilejul explorărilor întreprinse în zona lacului Lia, una din fete raportează căpitanului:

— Am descoperit, la adăpostul unor stînci, niște corturi misterioase.

— Misterioase? De ce? — întreabă Marinela.

— Fiindcă sînt goale, pustii... Nu-i nimeni în ele și nici picior de om în jur...

— Ciudat! Să cercetăm... Poate cei care le-au ridicat s-au rătăcit...

Spre seară fetele au pătruns «misterul corturilor verzi». Ele aparțineau unei expediții științifice organizate de Ministerul Învățămîntului. Un bărbat în puterea vîrstei, cu păr de nea, conducea această expediție. Era profesorul universitar, doctor docent NICOLAE BOTNARIUC. Aflînd obiectul cercetărilor echipajului «Floare de colț» și văzînd toate cîte au adunat cutezătoarele fete în cursul explorărilor lor, cunoscutul om de știință și-a găsit răgazul să discute ore întregi cu cele zece pioniere, dîndu-le îndrumări prețioase.

CEEA CE NU SE UITĂ

La despărțire, profesorul Botnariuc s-a simțit îndemnat să scrie pe o filă albă a jurnalului de bord al expediției: «Ați urcat foarte sus pe cărările munților, să urcați la fel și pe cele ale vieții». **Cuvinte — îndemn ce nu se uită. Cuvinte ce au și astăzi o adîncă rezonanță în amintirea celor zece fete care în clasă, în laborator, în ateliere se străduiesc să urce trepte noi pe scara cunoașterii. Și în orele de răgaz, adesea, în ultimele luni, cele zece cutezătoare se întreabă: unde o fi acum, oare, acel învățat cu păr de nea, ce urca cu sprintenă tinerețe, alături de ele pe costișele năpădite de grohotiș ale Retezatului?**

Ei bine, învățatul întreprinde acum o expediție... în Africa! Ziarele au transmis, încă din noiembrie 1970, vestea că prima mare expediție românească transafricană a pornit de pe coastele apusene ale «Continentului negru» sub conducerea doctorului docent Nicolae Botnariuc.

TRAVERSÎND AFRICA ECUATORIALĂ

Și în trecut călătorii și exploratorii români au pătruns în ținuturile africane, cercetînd universul misterios al pădurilor tropicale și ecuatoriale. Cutezători ca Dimitrie Ghica-Comănești, care a explorat Țara Somalilor, Ion Catina, care a studiat coasta de sud-vest a «continentului fierbinte», sau Sever Pleniceanu, explorator al pădurilor tropicale din Congo. Aceste expediții — desfășurate cu multe decenii în urmă — au avut obiective restrînse și o arie de cercetare limitată.

De astădată, expediția românească transafricană este alcătuită din oameni de știință și tehnicieni care au în față un vast și complex plan de cercetări.

Expediția a parcurs pînă acum Senegalul, Mali, Volta Superioară, Niger, Nigeria, Ciadul, Africa Centrală. Cu ochii pe hartă, cu gîndurile zburînd peste meridiane și paralele, fetele din echipajul «Floare de colț» vor mai străbate împreună cu exploratorii români Congo Kinshasa, Uganda, Kenya și Tanzania...

Curînd, temerarii membri ai expediției transafricane, după 150 de zile de marș susținut, își vor încheia explorările, împlinindu-și colecțiile botanice și zoologice, observațiile etnografice și geografice.

Gîndurile celor zece fete din comuna Ion Roată îi însoțesc cu emoție și însuflețire. Undeva, în zonele înalte ale entuziasmului și căutărilor îndrăznețe, aspirațiile celor două generații de cutezători se întîlnesc.

AUREL LECCA

ECHIPAJUL «FLOARE DE COLȚ»:
prof. IOAN ȚEPERDEL, comandant;
MARILENA GHIȚĂ, căpitan;
MIOARA MIRCEA, secund;
GAROAFA IORGU, hidrolog;
GAROFIȚA NEAGU, etnograf;
LUCICA IONIȚĂ, cronicar;
ANA HEREA, gospodar;
RIȚA CODLEANU, botanist;
PAULA IONIȚĂ, istoric;
COSTICA TOMA, geograf;
MARILENA NICOLAE, fotograf.

Echipajul «Floare de colț» la o «lecție» ținută de profesorul universitar Botnariuc.

A înflorit LILIACUL

POVESTIRE DE
COSTACHE ANTON

În orașul nostru din nord, liliacul înflorește cam pe la începutul lui mai, uneori chiar mai tîrziu, totuși eu îi simt mireasma amăruie la sfîrșitul lui februarie. Dacă sînt zile calde, zăpada se topește repede, se subțiază și dispare, prin livezi plesnesc mugurii vișinilor și merilor. În astfel de zile îmi place să mă plimb. O pornesc pe străzi la întîmplare. Merg mult. Merg și pînă la urmă mă trezesc în partea de jos a orașului. Cum trec bariera, vîntul se întețește. Atunci simt în nări miros de liliac. Miros dulce-amărui. In fața ochilor îmi apare cartierul așa cum era altă dată. Așa cum era în dimineața aceea de februarie. De sfîrșit de februarie. Ștefan se trezise de mult. Era gata de plecare. Pînă la fabrică făcea o jumătate de oră pe jos. Cu tramvaiul făcea numai un sfert de oră. Eu mă trezeam chiar în clipa cînd pleca. In dimineața aceea, cred că mă trezisem mai devreme. Ștefan nu plecase. Avea în mînă lădița neagră de lemn în care mama îi punea de-ale gurii. Stătea în fața geamului. Se uita în curte. Casa noastră era mică, adică joasă, însă avea curte mare. Ștefan stătea la geam și privea spre stradă foarte atent. Nici nu m-a văzut că m-am apropiat. Mi-am lipit nasul de geam și m-am uitat și eu în curte. N-am văzut nimic. Doar lîngă poartă dormea Lăbuș, cîinele nostru. Era un cîine mare, ciobănesc, adus de la bunici, mai de mult, cînd era mic. Lăbuș îl aștepta pe fratele meu în fiecare dimineață și îl însoțea pînă în poarta fabricii. Vara, Ștefan pleca la fabrică pe bicicletă și oricît de tare ar fi pedalat, Lăbuș tot îl întrecea. Fratele meu a observat că am venit lîngă el și mi-a spus cu o voce joasă, neobișnuită.

— Ai văzut, Petruț? Cineva ni l-a otrăvit pe Lăbuș.

Mi-am ridicat ochii spre el și am rîs.

— Cine să-l otrăvească și de ce? Lăbuș doarme.

Ștefan mi-a trecut mîna prin păr:

— Nu doarme. E mort. Am văzut eu cînd cineva i-a aruncat o bucată de carne. Lăbuș a înhățat-o din zbor. Și-acum uite-l lungit. Nici măcar n-a scheunat.

Îl priveam pe fratele meu uimit. Nu înțelegeam de ce stă acolo ca o bucată de lemn, de ce nu aleargă să-l prindă pe făptaș. Am vrut să mă reped spre ușă, dar Ștefan m-a oprit.

— Stai în casă, Petruț. Nu se mai poate face nimic. Lăbuș e mort. Și cei care l-au omorît sînt încă în stradă. Mă așteaptă pe mine.

— De ce te așteaptă? Ce le-ai făcut? Și de ce l-au omorît pe Lăbuș?

Ștefan nu mi-a răspuns. S-a uitat la mine lung, m-a măsurat foarte sever, așa cum n-o făcuse niciodată, apoi a spus:

— Vezi că tu o să rămîi singur cu mama. Să ai grijă, să n-o superi. Și să te porți frumos.

S-a întors și s-a uitat atent spre stradă. Eu l-am prins repede de mînecă și l-am întrebat:

— De ce o să rămîn singur cu mama? Tu unde pleci?

Nu m-a privit, a dat doar din mînă:

— Am niște treburi.

Am auzit scîrțîitul porții. In curtea noastră intrau doi inși. Ștefan mi-a cuprins umerii cu palmele lui mari, m-a privit o clipă în ochi și a spus:

— După-amiază, la ora cinci, trebuie să mergi în locul meu pe strada Brîndușei nr. 5. E acolo o curte aproape pustie și-n fund o magazie. Să bați în ușă de patru ori. Cineva o să te întrebe: afară e viscol? Tu să răspunzi. Nu, a înflorit liliacul. Vezi să nu fii urmărit de careva. Și să ajungi la cinci fix. Uite, îți dau ceasul meu. N-ai să uiți nimic din ce ți-am spus?

Am îngăimat repede:

— Nu, n-am să uit!

Ștefan mi-a dat ceasul lui, și-a luat lădița și din ușă mi-a spus:

— Du-te mai bine în pat și fă-te că dormi.

Am rămas la geam. Mama era undeva, la bucătărie. Nu știu ce făcea acolo. Am văzut cum cei doi inși l-au oprit pe Ștefan cam pe la mijlocul curții. Unul din ei, scund și gras, a dus două degete la pălărie. Ștefan a dus și el mîna la șapcă și s-a oprit. Am auzit tropot de pași și alți doi inși au dat năvală în casă. Nu știu de unde au apărut. Cred că din grădină. Am fugit de la geam. M-am dus în pat și m-am prefăcut că dorm. Unul din ei a smuls pătura de pe mine, dar n-a spus nimic. Au răscolit toată casa. Eu strîngeam în palmă ceasul lui Ștefan. Îi auzeam tic-tacul. Îmi auzeam și inima. Bătea tare. La bucătărie au dat peste mama. Au întrebat-o ceva, n-am auzit ce. Știu atît că cel care a întrebat-o avea un glas gros și părea supărat din cale-afară. Mama nu i-a răspuns.

După ce au plecat, am sărit din pat și m-am dus la geam. Curtea era goală. Lăbuș zăcea întins în același loc. În blana lui roșcată se juca vîntul.

*

La prînz, cînd am ieșit de la școală, nu m-am întors acasă. Mi-a fost teamă că mama n-o să mă mai lase să plec. Am hoinărit prin oraș. L-am ajutat pe Dudu să-și vîndă ziarele. Dudu îmi era coleg de bancă. Îmi era și vecin. Vindea ziarele tutungiului din colțul străzii. Edițiile de prînz și de seară. Îmi plăcea să alerg și să strig ca să mă audă toată lumea: Ziaare! Opinia, Universul, Timpul... Dudu alerga și el. Ne luam la întrecere. El însă nu alerga de plăcere. Alerga să cîștige un ban. Și eu îl ajutam uneori. L-am ajutat și în ziua aceea, dar la cinci fix (m-am uitat la ceasul lăsat de Ștefan de nu știu cîte ori) am fost pe strada Brîndușei nr. 5. Strada se afla undeva, în partea de sus a orașului și Ștefan avea dreptate. La nr. 5 era o curte părăsită și-o magazie. După ce m-am asigurat că nu m-a urmărit nimeni, m-am apropiat de ușa magaziei și am bătut de patru ori. Am auzit un glas de copil:

— Afară e viscol?

Am spus repede:

— Nu. A înflorit liliacul!

Ușa s-a crăpat puțin și cineva m-a tras repede înăuntru. Magazia era plină cu butoaie. Mi-am adus aminte că și-n curte zărisem niște butoaie. După unul din ele mă pitulasem chiar să văd dacă nu fusesem urmărit. Glasul care mă întrebase de viscol era al unei fete pe care o

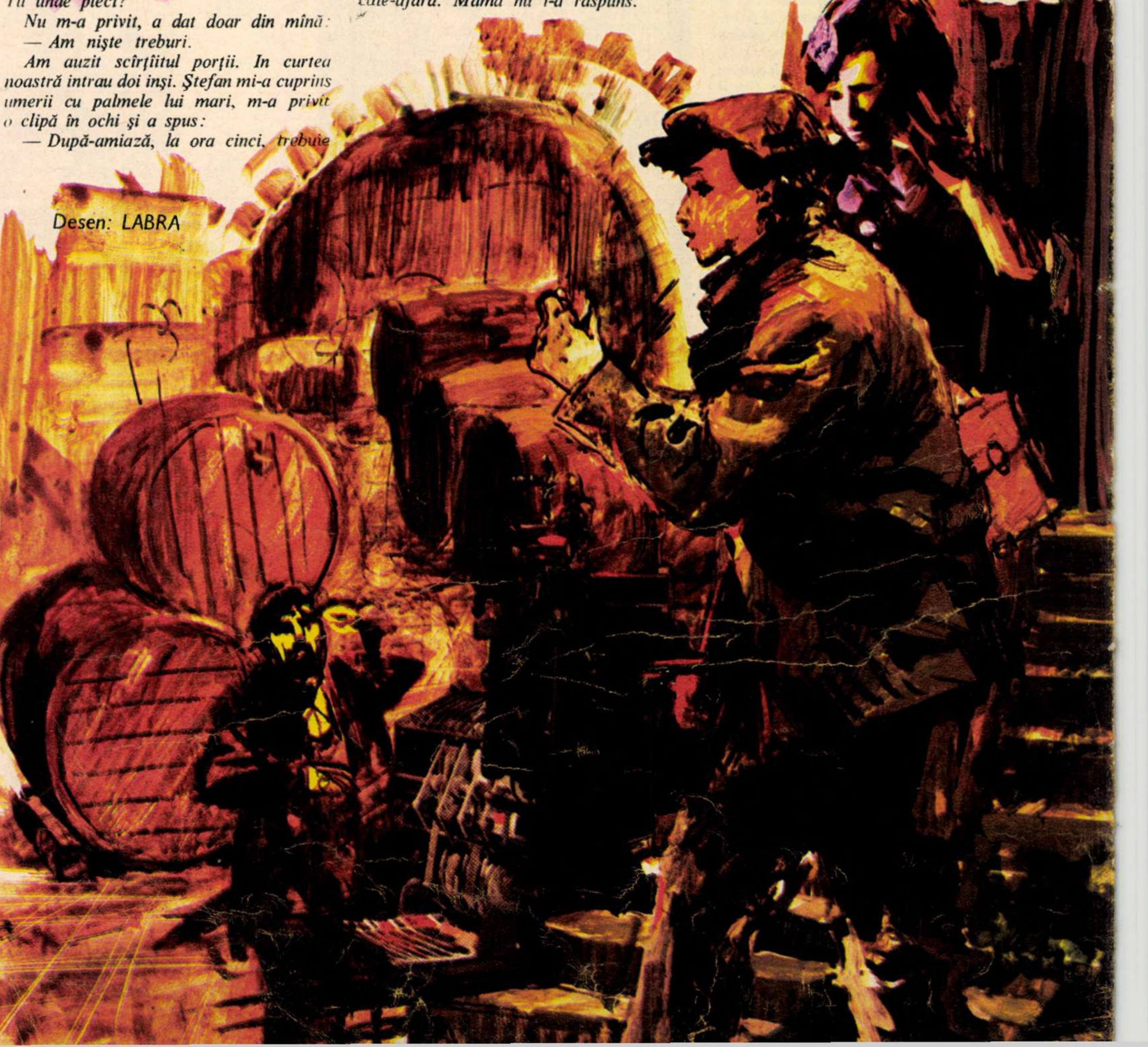

Desen: LABRA

cunoşteam. Ştefan mă luase odată la bîlci. Acolo se întîlnise cu fata şi mă recomandase:

— El e Petruţ, fratele meu.

Fata era subţirică, înaltă şi-avea părul auriu. Mi-a întins mîna şi-a spus aproape băieţeşte:

— Dina!

A fost o zi de pomină. Ne-am urcat în lanţuri, pe căluşei, am privit motocicletele care se învîrteau la zidul morţii şi-am rîs cu hohote de scamatoriile pe care le făcea unul cu joben şi ochelari negri. Acum, Dina mă privea speriată. Abia a putut să îngaime:

— Ce-i cu tine aici, Petruţ? Şi de ce n-a venit Ştefan?

I-am spus ce s-a întîmplat. I-am spus totul dintr-o suflare. Dina a pus drugul de fier pe uşă, apoi mi-a făcut semn s-o urmez. Am coborît nişte trepte de piatră. Nu le-am numărat, dar erau multe. Jos, am văzut tot nişte butoaie. Mari. Aproape cît casa noastră de mari. Ne-am strecurat printre ele. Am ajuns într-o cameră unde erau cîţiva muncitori mai în vîrstă şi o maşină ca un teasc. Nu era însă un teasc de făcut vin. Aici, nici nu mirosea a vin. Mirosea a cerneală. Dina s-a apropiat de cel mai vîrstnic dintre muncitori, cel cu ochelari şi chelie şi i-a spus ceva în şoaptă. Omul şi-a ridicat ochelarii pe frunte, m-a privit lung şi a venit spre mine. M-a întrebat:

— Altceva ce ţi-a mai spus Ştefan?

— Nimic. Mi-a dat ceasul lui ca să nu întîrzii.

Au urmat clipe lungi de tăcere. Dina nu spunea nimic. Nici omul cu ochelari. Mi-am dat seama că eu trebuia să spun ceva. Şi-am spus. Adică am întrebat:

— Ştefan v-a încurcat? Eu am venit în locul lui... Dacă trebuie să fac ceva...

Omul cu ochelari a zîmbit:

— Lasă, ai făcut şi aşa prea mult. Acum du-te tu acasă. Şi vezi-ţi de şcoală. Eşti şcolar?

Aveam servieta sub braţ. I-am arătat-o:

— Sînt! Pot să scot cărţile şi s-o umplu cu manifeste.

Omul cu ochelari n-a mai zîmbit. M-a privit cu severitate şi a întrebat:

— Ce manifeste?

— Astea pe care le tipăriţi aici.

Omul cu ochelari mi-a prins umerii cu palmele, aşa cum făcuse şi Ştefan dimineaţă şi mi-a spus:

— Tu eşti un băiat deştept. De ce vrei să mă superi? Unde vezi tu manifeste? Aici e o cramă. Astea sînt teascuri. Iar noi facem vinuri. Acum am pus la fiert un vin nou. Cînd o să fie gata o să guşti şi tu din el. Trebuie să ai răbdare.

Dina m-a condus înapoi pe scările de piatră. După ce a ridicat drugul de fier, mi-a întins mîna:

— Petruţ, să uiţi că ai fost aici. Îmi promiţi?

Am dat din cap:

— Da.

— Dar că nu eşti supărat îmi promiţi?

Mi-a ridicat bărbia şi m-a privit în ochi. Am privit-o şi eu şi-am murmurat:

— Promit.

Am ieşit repede în stradă. Paşii m-au dus spre casă singuri. Nu mi-am ridicat odată privirea. Tot timpul mă vedeam cu servieta doldora de manifeste. Dacă mi le-ar fi dat mie aş fi alergat să le împart, aşa cum alergam cu ziarele lui Dudu. Le-aş fi pus chiar în ziare. Şi aş fi strigat: Liliacul! A înflorit liliacul!

Cînd am intrat în curte, am văzut lumină numai la bucătărie. L-am chemat pe Lăbuş, dar nu mi-a răspuns. Mi-am adus aminte că n-o să-mi mai răspundă niciodată şi-atunci, în clipa aceea am simţit în nări miros de liliac. Era iarnă, era sfîrşitul lui februarie, dar eu simţeam cum vîntul aduce de undeva miros de liliac înflorit.

REPORTER
CLUB
CUTEZĂTORII

«DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA»

LUCRARE SOSITĂ
LA CONCURSUL NOSTRU
DE CORESPONDENȚE

ENTUZIAȘTII

Cei doi oameni păreau cu totul şi cu totul nişte oameni obişnuiţi. Dacă i-aş fi văzut pe stradă, la cinema sau în vreun magazin, cu siguranţă că nu mi-ar fi atras atenţia în mod deosebit. Şi totuşi lucrurile pe care le-am aflat chiar de la dînşii m-au făcut să-i privesc cu alţi ochi. Mi-a fost de ajuns să ştiu că sînt comunişti încă din ilegalitate, ca apoi să-i rog să-mi povestească cît mai multe lucruri din timpurile acelea.

Era în 1932. Comuniştii duceau o activitate neobosită, organizau acţiuni împotriva orînduielilor capitaliste, a exploatării. Printre aceştia, în ţinutul Ciucului, au fost şi *Maria Pintilie* şi *Francisc Lőrincz*. Ei au luat parte la importante mişcări muncitoreşti, au participat la răscoala ţăranilor din ţinutul Ciucului şi Valea Ghimeşului din anii 1932—1933. La procesul intentat conducătorilor comunişti ai acestei răscoale, printre acuzaţi, erau şi aceşti doi luptători. Lipsurile, necazurile nu i-au speriat. Au continuat să fie aceiaşi luptători neînfricaţi. Despre adunări secrete, despre acţiuni politice printre cetăţenii din ţinutul Ciucului, despre lupta pentru eliberarea deţinuţilor politici, despre solidaritatea în luptă a oamenilor muncii români şi maghiari, iată despre ce mi-au povestit cei doi veterani.

Visul atît de drag comuniştilor, ca bogăţiile ţării să fie ale celor ce muncesc, s-a împlinit numai după 23 August 1944. Tovarăşii Maria Pintilie şi Francisc Lörincz au rămas aceiaşi oameni entuziaşti, participînd la preluarea puterii de către popor, la importante acţiuni de reconstrucţie, de ridicare continuă a oraşului, îndrumîndu-i pe tineri în activitatea lor. Amîndoi, fiind în vîrstă, sînt pensionari. Dar sînt prezenţi oriunde se înfăptuieşte ceva de seamă. Şi, nu odată, prezenţi printre noi, pionierii, care avem atîtea de învăţat de la dînşii.

GABRIEL BURJAN,
Liceul nr. 1, Miercurea-Ciuc

„studio 50"

Poșta Prof. Blitz

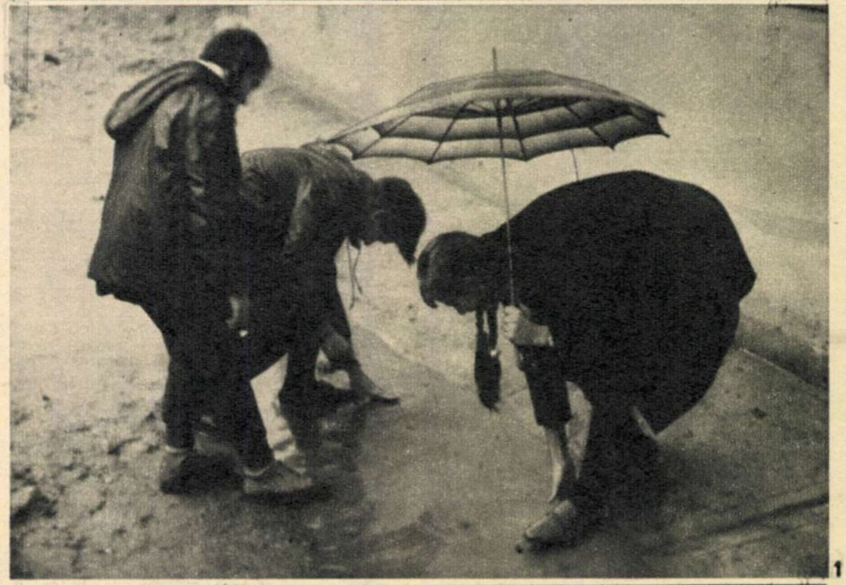

1

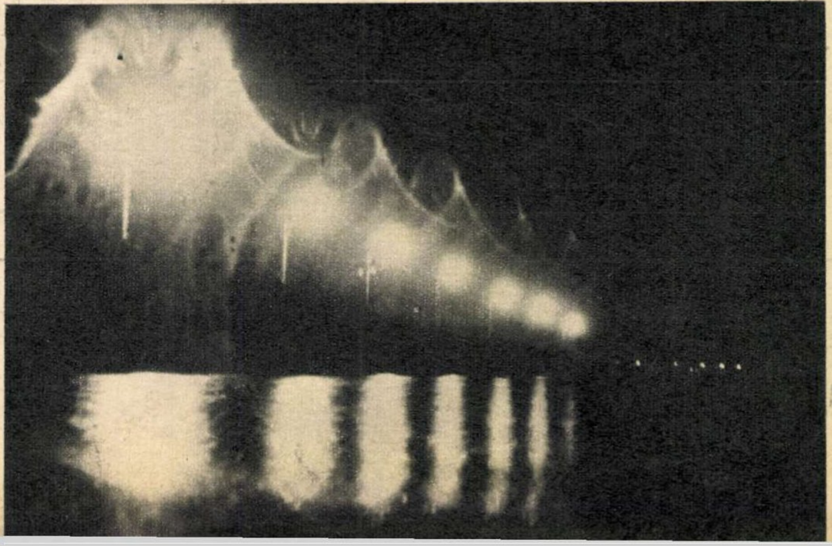

2

CASA PIONIERILOR-ZALĂU, județul Sălaj. În general, imagini bine executate tehnic. Expresivitatea fotografiilor suferă prin lipsa anumitor elemente. De exemplu, fotografia intitulată «Valurile pîrîului repede» este lipsită de un prim plan care să sugereze într-adevăr repeziciunea valurilor, iar «Toamna», este o aglomerare din care nu rezultă anotimpul. Dar, instantaneul «După ploaie» (foto 1) este bine ales, ceea ce dovedește că autorul fotografiei, Sárpataki Maria, știe să surprindă momente sugestive.

TIBERIU SZILÁGYI — Cluj. Un fotoreportaj din filmele tale de vacanță va fi binevenit. Ai grijă ca fotografiile să fie legate între ele, să fie expresive, dinamice, așa încît să ne înfățișezi o cronică în imagini a călătoriilor tale.

IOAN FURCĂ — Turda, județul Cluj. Din cele 10 fotografii trimise la concurs, una ne-a atras în mod deosebit atenția. Este vorba de imaginea intitulată «Reflexe de lumină» (foto 2). Fenomenul petrecut în timpul unei expuneri îndelungate necesită anumite explicații referitor la execuție. Astfel, o stradă iluminată în timpul nopții oferă o imagine feerică dacă în fața obiectivului plasăm două ecrane de sîrmă (sită) suprapuse la un unghi de 45°. Becurile se vor transforma în stele enorme cu opt colțuri. Un alt efect produs datorită unui ecran de difuzie (plăci de sticlă) plasat în fața obiectivului este «nimbul». Acest ecran face ca imaginea să aibă tonuri moi, astfel încît punctele luminoase, influențate mai puternic, să se transforme în aureole strălucitoare.

Efectele care rezultă sînt atît de neașteptat de frumoase, încît fotoamatorii care doresc să redea lumini strălucitoare într-o formă neobișnuită ar fi bine să încerce aceste experiențe.

EUGENIA MARINESCU — Văleni-Dîmbovița. Ca să nu te superi, îți voi spune că perseverența ta este lăudabilă, însă fotografiile pe care mi le-ai trimis nu sînt tocmai bune de publicat fiindcă nu corespund tematecii concursului. O fotografie frumoasă rămîne aceea în care prezinți suita costumelor nationale din Banat. Dacă o vei trimite mai mare, adică 12/18 cm, cu siguranță va fi găzduită în paginile revistei noastre.

Soții Timofte: Și toate astea nu le veți mai cunoaște decît răsfoind albumul.

30 t) ca fiind o problemă de maximă dificultate. Și iarăși febrilitatea proprie marilor încercări, și iarăși emoțiile inerente marilor premiere (cea mai mică fisură ar fi compromis întreaga lucrare a cărei greutate finală nu este decît de... 215 t) — în momentul de față, prototipul fiind acceptat, piesele mari ale compresoarelor au intrat în procesul de fabricație.

S-a pornit, cîndva, de la un atelier de reparat vagoane și locomotive. Astăzi, în toate marile obiective industriale din țară sau străinătate (export în peste 30 de țări!) marca Uzinei *23 August* se impune cu o autoritate de necontestat.

700 KM SAU 70 MILIOANE CM.

Un ecran de televiziune și zeci și sute de oscilații pe minut. Toate de aceeași frecvență, toate de aceeași intensitate. La pupitrul de comandă, maistrul *Gheorghe Popa* nu-și dezlipește privirea de pe ecranul în permanență în stare de alertă. Asistăm, un timp, fascinați de jocul diagramelor și, nu mai puțin, de concentrarea celui ce le dirijează și profitînd de un moment de întrerupere a fluxului, încercăm să aflăm cîteva amănunte: «*Este vorba de un procedeu de control bazat pe sistemul ultrasunetelor. Permite o eficiență de sută la sută, și, în același timp, este complet nedistructiv*». Inginerul *Ion Bedreag* continuă, încercînd o descriere de ansamblu: «*Asistați, de fapt, la una din «premierele» cele mai importante ale Uzinei Republica: executarea sistemelor de țeavă necesare cazanelor ce vor funcționa la marea termocentrală de la Rogojelu. Unui singur cazan îi sînt necesare 2 000 t țeava. Temperatura înaltă de exploatare (500°C), obligă la o rezistență absolută. Și astfel, fiecare centimetru din totalul celor 700 km (cît intra într-un cazan) trebuie să fie supus analizei la care asistați*». Maistrul *Gheorghe Popa* intervine din nou: «*Cea mai mică scăpare a datelor transmise de aparat poate avea rezultate catastrofale. Am format două echipe de control de înaltă specializare care într-un termen doar de 2 luni au asimilat întregul procedeu de control. După cum lucrează băieții, am convingerea că și de data asta produsele uzinei vor fi apreciate în superlative.*»

COORDONATELE SOCIALISMULUI

PLATFORMA IND

Înainte de-a porni în călătoria noastră, ar trebui să închidem ochii, doar pentru o secundă, să încercăm să uităm ceea ce astăzi ni se pare firesc a fi și, înregistrînd cu emoție relatările bătrînilor de-o vîrstă cu locurile pe care le străbatem, să căutăm a reconstitui — doar în gînd! — imaginea unor timpuri ce dintotdeauna păreau a fi potrivnice omului. Străzile desfundate și casele mizere, și gropile de gunoi, și bălțile, și oamenii, mai ales oamenii, cu grijile, cu nevoile, cu durerile și necazurile lor — de aici a început și aici s-a ridicat ceea ce astăzi, cu mîndrie, numim, *platforma industrială Titan.*

ALEEA I.O.R. NR. 3

Unul din miile de blocuri noi, ce s-au înălțat parcă peste noapte, dar nu la porunca unei baghete fermecate, ci din voința oamenilor. Un apartament luminos, perfect întreținut, în care confortul și utilul se completează cu discreție în fiecare cameră. Adresa ne-au dat-o colegii de echipă de la uzină, dar pe oricine am fi întrebat lucrurile ar fi fost la fel de simple: *Timofte Scînteie*, șeful agregatului principal de la laminorul de 3 țoli, este unul dintre cei mai vechi muncitori ai uzinei Republica. Este în concediu de odihnă și nu ne-am fi permis să-l deranjăm dacă n-am fi vrut neapărat să aflăm amănunte despre o anume zi petrecută cu douăzeci și șase de ani în urmă...

«*Cînd am ajuns dimineața la uzină, eramașteptat de doi tovarăși de la sectorul de partid. Mi-au explicat despre ce este vorba și imediat, împreună cu alți 50 de colegi, ne-am suit în două camioane cu care am ajuns pînă în dreptul cinematografului Aro (Patria de azi). Am coborît, pornind pe jos pînă în fața Ateneului. Am stat acolo circa două ore și, de la bun început, consemnul nostru a fost să nu răspundem la nici o provocare. Despre ce era vorba? Brătianu și Maniu, șefii partidelor reacționare, contrar voinței maselor largi, pregătiseră o puternică manifestație antidemocratică. Evident, clasa muncitoare și partidul comunist nu puteau accepta așa ceva. La un moment dat a apărut un grup de huligani care nereușind să ne provoace au scos bastoanele, ciomegele, armele și s-au repezit contra noastră: din toate colțurile au început să tragă și să lovească în noi. Doi inși au tăbărît asupra mea, m-au bătut, mi-au spart capul cu o armă automată și mai departe... m-am trezit la spital unde am zăcut între viață și moarte peste două luni. Între timp, în salonul în care eram eu, mai muriseră 4 tovarăși ce fuseseră internați o dată cu mine...*»

Irina Scînteie, soția gazdei noastre, continuă relatarea celor întîmplate în ziua de *8 noiembrie 1945.* Nu se cunoșteau pe atunci, ea participa la acțiune împreună cu alți comuniști de la fabrica Metaloglobus, și fiecare nou amănunt capătă dintr-o dată, pentru noi, sensurile unei grave și precise reprezentări a celor ce-au construit viața noastră de astăzi. N-au precupețit nimic, mulți au plătit cu viața credința într-o lume nouă, și relatările familiei Scînteie — ce-ar fi putut fi foarte bine completate și cu ale altor vechi comuniști pe care aveam să-i întîlnim — ne transmit dintr-o dată sentimentul unei grave și precise responsabilități.

OFENSIVA CONTRA... TIMPULUI

Trebuia găsită varianta de proiectare cea mai avantajoasă. Timpul normal de calcul pentru o singură soluție era pînă atunci de o lună și jumătate; ar fi fost necesare un minimum de 4—5 soluții. Dar asta însemna timp, mult prea mult timp pentru întregul colectiv al Uzinei *23 August*, care în virtutea unui angajament deplin au hotărît că executarea celor 9 compresoare cu cilindrii opuși, comandă executată pentru Combinatul chimic de la Slobozia (în curs de construcție), trebuie să devină obiectivul numărul 1 al uzinei. Și atunci au intervenit oamenii. Inginerii *Valeriu Petrovici, Ilie Simionescu* și *Miroslav Moravec* au declanșat ofensiva contra timpului. Posibilitățile de calcul existente i-ar fi încadrat în vechiul barem. Dar ce-ar fi să încercăm...? O mașină electronică bazată pe principiul memoriei magnetice este supusă unor probe de principiu. Se pare că sînt pe calea cea bună. Noi încercăm și noi emoții — în final, victoria le aparține: de la o lună și jumătate la numai... 3 zile!

S-a lucrat zi și noapte, echipe speciale, acordînd asistența tehnică fără întrerupere. Nervurile interioare, spațiile pentru cilindrii, pereții subțiri recomandau turnarea *carterului* (piesa principală —

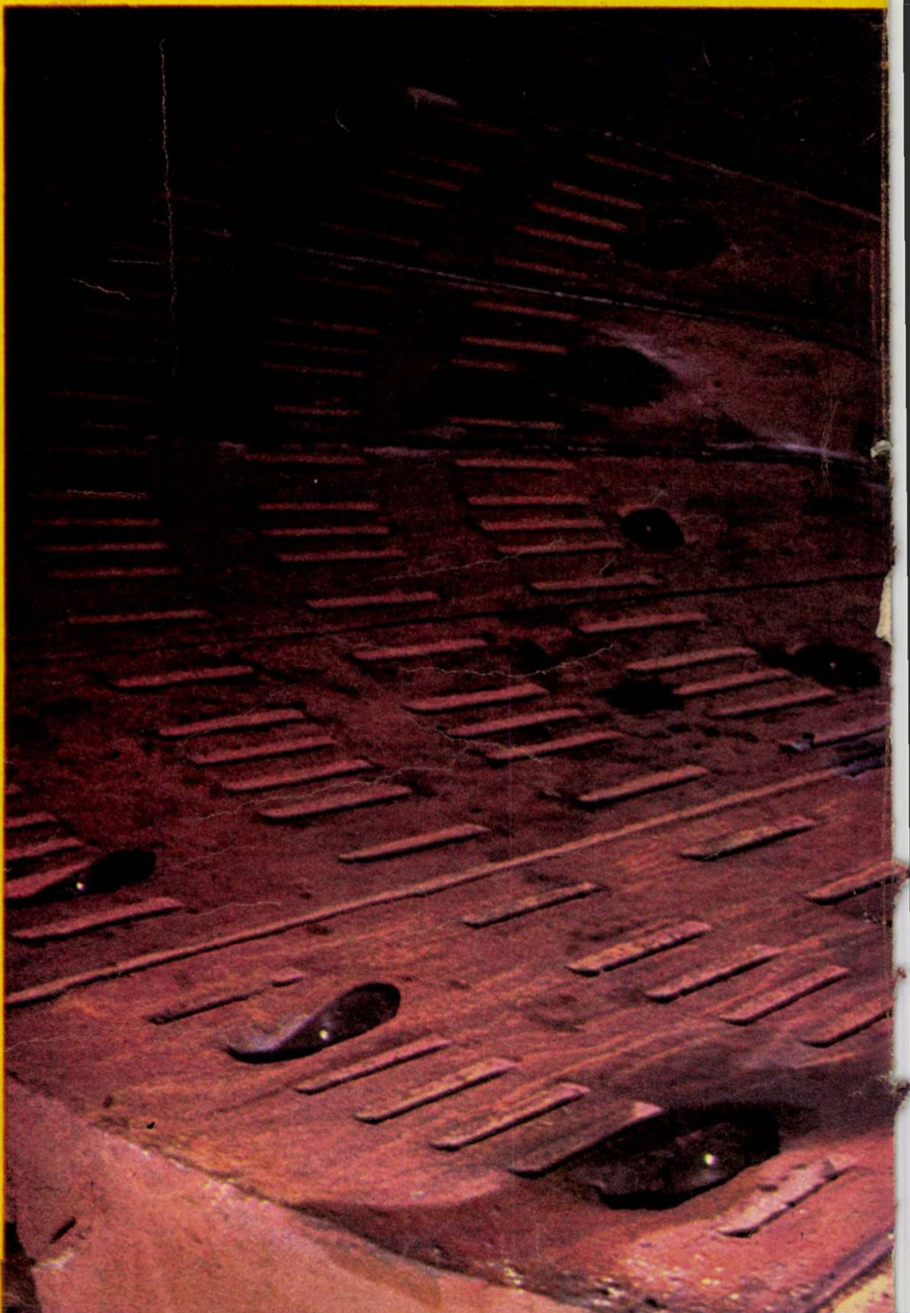

Un ultim control și prototipul va intra în serie.

Acești eroi ai zilelor noastre...

USTRIALĂ TITAN

Atelierul școală = ștafeta generațiilor.

Laminorul de 3 țoli: omul și mașina electronică.

Înainte de a părăsi uzina, *Ion Bumbu*, laminator la postul de intrare la redresoare, ne reamintește rîzînd: «*Si nu uitați să pomeniți și de Florica Negrițoiu și Ana Petrescu: sînt duble campioane mondiale la popice și, în același timp, fruntașe în producție. Și mai veniți pe la noi, că veți avea mereu ce scrie...*»

SCOR FINAL: 10—1

Un bărbat potrivit la stat, oacheș, în aparență calm, dar care odată prins în schimbul de replici se dovedește capabil de-un debit verbal cu totul impresionant — inginerul *Iulian Negrea*. Ne conduce cu o viteză demnă de era rachetelor dintr-un colț și altul al *Fabricii de mașini unelte și agregate București* și nu există întrebare sau problemă căreia să nu-i cunoască rezolvarea: «*Să mergem la proiectare să vă prezint niște oameni grozavi... Nici una din mașinile produse astăzi (și nu uitați, lucrăm într-o gamă de la 1 t — 74 t) n-au mai fost vreodată fabricate în țară. În prezent, 45% din producție merge la export*» (*în peste 25 de țări*) *și asta chiar pe piețele cele mai pretențioase... Uite, dînsul e conducătorul colectivului de proiectare,* **Nicolae Beldeanu.** *Au reușit un agregat pentru prelucrarea chiulasei la motorul Diesel cu care măresc productivitatea de 7 ori, iar timpul de lucru se reduce de la o oră și jumătate la fix... 5 minute. Degeaba îl întrebați: nu-i place să vorbească despre el; vi-i spun eu și pe ceilalți:* **Constantin Cucu, Ion Dragomir, Anca Luican, Ion Costin, Felicia Vărzaru, Aurel Ivan.** *Acum să mergem și-n hală, să-l vedeți cum arată. Noi îi spunem «502-37»: ăsta e numărul de comandă — pentru cei de la* **23 August** *îl facem. Lucrează în sistem de linie automată circulară și înlocuiește nu mai puțin de 10 mașini universale obișnuite. Uite-l și pe* **Constantin Cîrneci:** *dacă vorbiți de mașină, trebuie neapărat să-l amintiți și pe el — e mecanic montor specialist și nu-s mulți ca el în toată fabrica...*».

Grupa mică de la căminul de zi al uzinei.

Toate au rămas undeva, departe, păstrate în memoria zilei ce, în sfîrșit, ostenită se retrage în noapte. Parcurgem încet străzile largi, feeric luminate, întîrziem în fața vitrinelor savant împodobite, întîlnim și recunoaștem oamenii pe care i-am cunoscut și-am înțeles că s-au contopit întrutotul cu ceea ce, în mod obișnuit, ne-am deprins să numim *platforma industrială Titan*.

RADU F. ALEXANDRU

Foto: GH. CUCU

CLUB 2000

ION HOBANA

OCEAN

un tezaur inepuizabil

> «CU TOATE CĂ ROMANUL MEU 20 000 DE LEGHE SUB MĂRI ESTE PE DE-A-NTREGUL O OPERĂ DE IMAGINAŢIE, SÎNT CONVINS CĂ TOT CE ESTE SCRIS ÎN EL SE VA REALIZA PUNCT CU PUNCT»
>
> *Jules Verne*

Marele vizionar îşi exprima astfel, încăodată, în 1898, încrederea în forţa imaginaţiei. Prilejul? O furtună teribilă aruncase două sute de nave pe coastele Floridei. Doar submarinul construit de Simon Lake — care, citind romanul în copilărie, jurase să devină un al doilea Căpitan Nemo — coborîse sub valuri, scăpînd astfel de primejdie. (Nu-i spunea oare Nemo profesorului Aronnax: «*nu te mai temi să înfrunţi furtunile, pentru că la cîţiva metri sub apă poţi găsi o linişte desăvîrşită*»?).

După mai bine de un secol, unele dintre performanţele minunatului «Nautilus» n-au fost egalate nici măcar de submarinele atomice. Dar romanul ne înfăţişează şi alte minuni, care au prins viaţă sau se vor împlini pînă la sfîrşitul următoarelor trei decenii.

Să cercetăm împreună cîteva dintre ele.

«*Turmele mele, ca şi acelea ale legendarului Neptun, pasc fără teamă pe cîmpiile nesfîrşite ale oceanului*».

Vor rămîne oare aceste cuvinte ale căpitanului Nemo o simplă metaforă? Savanţii ne asigură că nu.

Acest lucrător submarin...

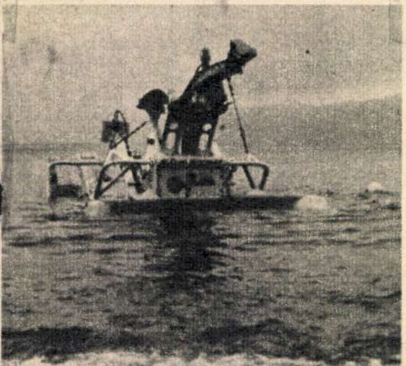

...este un robot (construit în Japonia)...

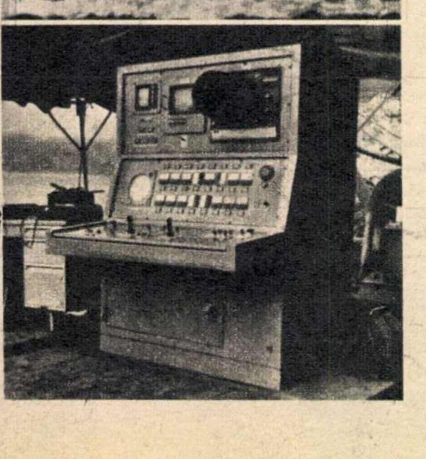

...tele comandat de pe ţărm.

De pe acum a fost pusă la punct tehnica creşterii în rezervoare a peştilor tineri, pentru a-i feri de duşmani în cea mai periculoasă epocă a vieţii lor. Închipuiţi-vă această metodă aplicată pe scară largă şi completată cu o vastă operaţie de «transplantare» în zonele mai bogate în hrană — adevărate *păşuni submarine*, pe care vor paşte turmele de miriade ale vieţuitoarelor oceanului.

Desigur, pescuitul va trebui să se adapteze acestor schimbări. Năvoadele nu vor mai fi aruncate orbeşte, în adînc. Mici submarine de cercetare vor călăuzi către terenurile cele mai productive instalaţii complexe, acţionate de la suprafaţă, care vor strînge recolte bogate cu minimum de cheltuială şi de timp. În acest scop, va fi folosită, poate, electricitatea, experimentată cu succes în mai multe ţări, printre care Uniunea Sovietică.

«*Ni s-au adus (...) zoofite foarte bine gătite cu alge care le dădeau un gust deosebit (...). Ca băutură au avut apă curată şi lichior fermentat şi extras după metode folosite în Kamciatka dintr-o algă cunoscută sub numele de rodomenia palmata*».

Aşadar, scriitorul exaltă — aici şi în alte pagini ale romanului — virtuţile vegetalelor pe care ni le oferă oceanul — în primul rînd *algele*, folosite ca hrană încă de vechii azteci şi redescoperite, astăzi, mai ales de japonezi. Foarte bogate în proteine şi avînd un conţinut în aminoacizi bine echilibrat, ca şi o mare capacitate de înmulţire, algele vor fi nelipsite la bordul cosmonavelor de cursă lungă. Cosmonauţii le vor aprecia nu numai pentru calităţile lor nutritive, ci şi pentru faptul că regenerează atmosfera, absorbînd anhidrida carbonică şi eliberînd oxigen şi vapori de apă.

Întorcîndu-ne pe Pămînt, putem fi siguri că *viitorul va fi martorul unei intense utilizări a celor aproximativ 130 miliarde tone de vegetale marine produse anual*. Şi metoda de recoltare nu se va deosebi, pare-se, mult de cea a vegetalelor de pe ogoarele terestre: *tractoare submarine pe şenile vor trage după ele secerători speciale*, concepute astfel încît să lucreze în condiţii de permanentă umiditate şi presiune.

«*În fundul mărilor există mine de zinc, de fier, de argint şi de aur, care sînt sigur că ar putea fi exploatate.*»

Trebuie să adăugăm că pe fundul mării a fost descoperit, relativ recent şi echivalentul zăcămintelor miniere în aer liber: zonele acoperite cu mari cantităţi de noduli de *mangan*, *cupru*, *nichel* şi *cobalt*. Calculele preliminare au arătat că o singură zonă conţine tot atîta mangan cît se produce astăzi în întreaga lume, timp de un an. Nu încape deci îndoială că bogăţiile minerale oceanice vor fi exploatate intensiv.

La acest capitol, nu putem să omitem o realitate menită unei spectaculoase dezvoltări: *extragerea petrolului aflat în adîncul solului submarin*. Deocamdată, doar o foarte mică parte a platourilor continentale a fost prospectată de geologi, dar rezultatele obţinute au şi dus la crearea unei veritabile industrii specializate. Se experimentează tehnici noi: forajul termic, turboforajul, forajul ne-rotativ. La orizontul unui viitor nedefinit se conturează o concepţie revoluţionară: instalarea întregului utilaj în caverne artificiale, săpate sub fundul mării şi unite cu ţărmul prin galerii. S-ar elimina astfel dificultăţile forajului pornit de pe platforme supuse totuşi capriciilor oceanului şi s-ar economisi mijloacele folosite pentru a ajunge pînă pe fund. Se vorbeşte şi despre posibilitatea creării unor gigantice rezervoare *la faţa locului*, eventual prin explozii nucleare în stratul de rocă.

«*Şi mă gîndesc că s-ar putea clădi oraşe nautice, nenumărate case submarine...*»

Adevărul este că scufundările de scurtă durată nu mai corespund necesităţilor explorării şi exploatării oceanului. Scafandrul autonom constituie o invenţie absolut remarcabilă, dar omul va fi nevoit să rămînă sub apă tot mai mult şi la adîncimi tot mai mari. Cum va fi posibilă această colonizare a oceanului? Un medic olandez pretinde că a descoperit secretul adaptării la condiţiile respiraţiei subacvatice. Cousteau propune o metodă mai radicală: grefarea în plămîni a unui cartuş de oxigen...

Deocamdată, pretutindeni apar «*nenumărate case submarine*». Printre cele mai recente se numără «Sealab»-urile instalate la 200 de metri adîncime şi locuite fiecare de 8 temerari. Au aspectul unor cilindri lungi de 20 de metri, împărţiţi în compartimente cu diverse destinaţii. Astronautul Scott Carpenter a locuit 30 de zile în «Sealab 2», desfăşurînd o intensă activitate de cercetare.

Se vor grupa cîndva aceste laboratoare marine izolate în mici colonii, iar mai tîrziu chiar în «oraşele nautice» întrezărite de Jules Verne? Nu numai încrederea în geniul vizionar al marelui scriitor mă face să răspund afirmativ. Însăşi necesitatea de a recurge din ce în ce mai stăruitor la tezaurul inepuizabil al oceanului va duce la apariţia lui *homo aquaticus*. Cînd se va întîmpla asta exact, e greu de spus. Dar sînt convins că unii dintre voi, iubiţi cititori, vor fi păstorii, minerii, petroliştii, exploratorii neînfricaţi ai universului submarin.

«ȘCOLARII DE ASTĂZI VOR FI CREATORII VALORII MATERIALE ȘI SPIRITUALE DIN ANUL 2000. DE SÎRGUINȚA LOR, DE DRAGOSTEA LOR FAȚĂ DE NOU, DEPINDE CUM VA ARĂTA MILENIUL AL TREILEA.»

HENRI. COANDĂ

UL

Nu au trecut decît două săptămîni de cînd Clubul nostru vă adresa tuturor invitația de a participa, prin corespondențele voastre, la dezbaterea unei probleme mult disputată astăzi în toată lumea: «Ocrotirea mediului înconjurător». Cum vedeți voi rezolvată această problemă? Ce soluții sugerați?

Poșta ne-a adus zilnic nenumărate lucrări pline de fantezia proprie vouă, dragi cititori. Dintre ele am ales deocamdată una — pe aceea a corespondentei CLUBULUI 2000, eleva Laila Samoilă din Galați.

CUM VĂD EU

de LAILA SAMOILĂ, eleva

Să presupunem că la această întrebare «CUM VĂD EU», vă voi răspunde tot «EU», dar cea din anul 2000. Atunci voi fi o cunoscută cosmonautǎ. Reporterul revistei «Cutezătorii» este o cunoscută scriitoare care corespondа cu revista încă de pe vremea cînd era copil. Acesta îmi ia un interviu.

REPORTERUL. Aș dori să vă amintiți ceva din timpul adolescenței dumneavoastră. Ați putea să vorbiți despre una dintre problemele principale ale secolului trecut?

EU. — *Desigur! Îmi aduc aminte perfect că, pe vremea cînd aveam, vreo... 14 ani se discuta foarte mult despre poluare.*

REP. Da, o problemă interesantă...

EU. — *Interesantă?! Poate vreți să spuneți depășită!*

REP. — Depășită? Nu înțeleg...

EU. — *Vorbim de un secol trecut.*

REP. Deci: amintiri despre poluare.

EU. — *Da! Cînd eram copil poluarea era unul din dușmanii omenirii. Mai ales în centrele suprapopulate, acel dușman nevăzut venea de pretutindeni din aer, din apă, de pe pămînt.*

REP. — Vă rog să vă explicați.

EU. — *Să comparăm două orașe, mai precis Tokyo în anul 1971 și cel al anului 2000.*

La Tokyo, de pildă, în 1971 atmosfera de pe autostrăzi era încărcată de fumul uzinelor și al automobilelor. Spațiu verde? Era, dar vezi că nu destul! Acum iată-ne în fața marii metropole a anului 2000. Cînd te trezești dimineața, mirosul de flori de cireș te învăluie. Bine! Dar este iarnă, Nu-i nimic! Conductele care străbat blocurile, străzile, uzinele sînt încărcate cu aer bine oxigenat și parfumat de mirosul florilor de cîmp. O singură apăsare de buton și te va înconjura parfumul florii preferate.

Pe pămînt iarba artificială se întinde ca un covor lung și moale, prin tot orașul.

Despre apă ce să mai vorbim! La tot pasul fîntîni arteziene, iar seara, în jurul orei 20, la o comandă, de la centrul meteorologic, o ploaie binefăcătoare te învăluie. Plouă cu picături mari și calde. Apa se adună la marginea orașului, și de aici este condusă spre satele-orașe în care plantele își cer zilnic rația de apă.

POȘTA CLUBULUI

Stimați oameni ai anului 2000

Citind scrisorile sosite pe adresa Clubului 2000 de la voi, am constatat că problemele legate de felul în care se va dezvolta societatea pînă în anul 2000, despre ce spun specialiștii în legătură cu viitorul celor mai diferite domenii ale științei și tehnicii și ce transformări vor aduce ele în viața oamenilor vă preocupă, vă pasionează. Scrisorile voastre cuprind nenumărate întrebări cărora le vom răspunde, pe rînd, la poșta clubului.

PERCEK INA din București **și VASILE I. MURGULEȚ din comuna** Vidra, **județul** Vrancea **întreabă dacă oamenii anului 2000 vor trăi mai mult decît astăzi, dacă ei se vor bucura de o «tinerețe fără bătrînețe»?**

Oamenii își vor prelungi în mod cert viața. Unii specialiști afirmă că în anul 2000 omul ar putea trăi 90—100 de ani, alții spun că e foarte probabil ca oamenii să înregistreze o creștere a duratei medii de viață de peste 100 de ani.

Dacă medicina își va perfecționa tehnica în domeniul transplanturilor de organe, dacă se va realiza acea imunitate perfectă, dacă vor fi identificați agenții care provoacă maladiile canceroase și va fi elaborată terapeutica de combatere a acestor boli — oamenii se vor bucura într-adevăr de o viață mai lungă.

La întrebarea lui PĂSCULESCU LIVIU, din Adjud, **cu privire la modalitățile de stabilire a diagnosticului putem răspunde că:**

Diagnosticul medical va fi stabilit de un creier electronic care va înregistra diversele simptoame ale bolii și se va pronunța rapid și precis. Medicul anului 2000 va fi adesea un interpret al datelor furnizate de calculator.

Așteptăm în continuare părerile, întrebările și **sugestiile voastre pe adresa revistei** CUTEZĂTORII, **cu mențiunea** «PENTRU CLUB 2000».

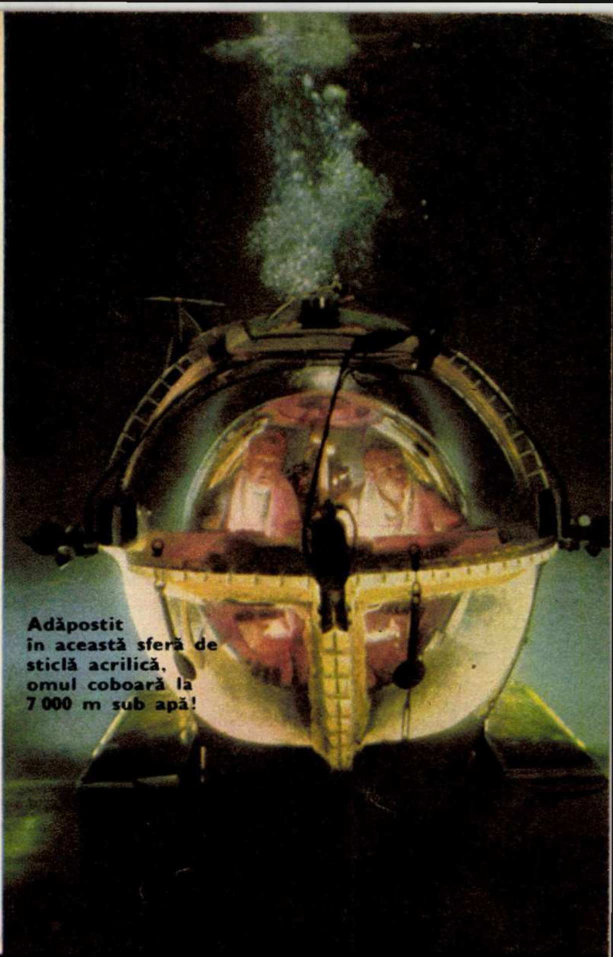

Adăpostit în această sferă de sticlă acrilică, omul coboară la 7 000 m sub apă!

Interiorul unui submersibil de cercetare modern.

Scenariu: **HORIA ARAMĂ** Desene: **NICU RUSSU**

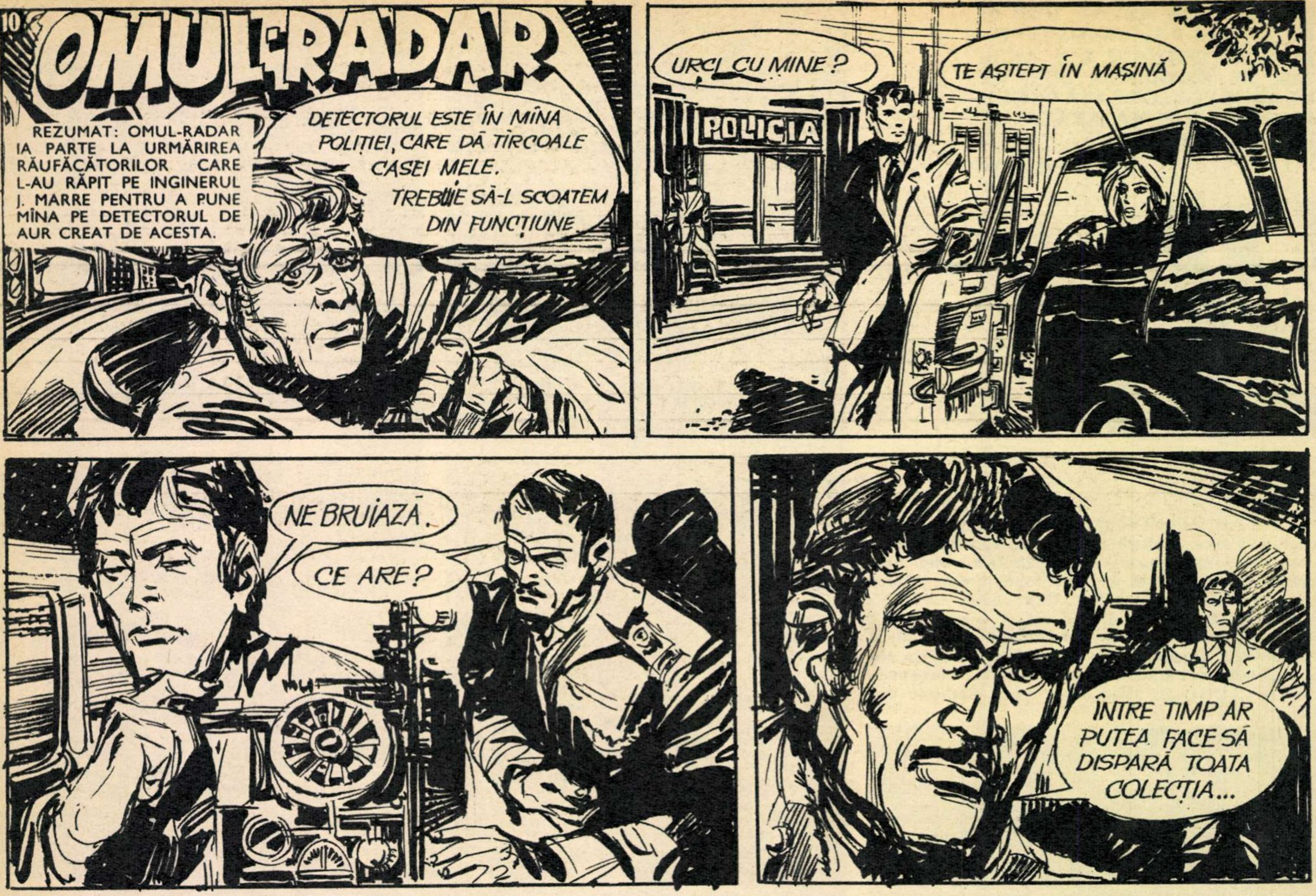
10
OMUL-RADAR
REZUMAT: OMUL-RADAR IA PARTE LA URMĂRIREA RĂUFĂCĂTORILOR CARE L-AU RĂPIT PE INGINERUL J. MARRE PENTRU A PUNE MÎNA PE DETECTORUL DE AUR CREAT DE ACESTA.
DETECTORUL ESTE ÎN MÎNA POLIȚIEI, CARE DĂ TÎRCOALE CASEI MELE. TREBUIE SĂ-L SCOATEM DIN FUNCȚIUNE.
URCI CU MINE?
TE AȘTEPT ÎN MAȘINĂ
POLIȚIA
NE BRUIAZĂ...
CE ARE?
ÎNTRE TIMP AR PUTEA FACE SĂ DISPARĂ TOATĂ COLECȚIA...

Casata de la miezul nopții

NICUȚĂ TĂNASE

ROMAN FOILETON 74 75

17. Ți-e teamă, Mariane?

E întuneric. Pe cer sînt doar vreo 16 stele. Eu conduc automobilul, prudent, iar Marian, fericit că am reușit să-i conving părinții să-l lase în această «expediție», numără în gînd stîlpii de telegraf pe care îi lăsăm în urmă. Pietrele kilometrice le număra cu voce tare.

Ar fi groaznic de urît din partea noastră dacă l-am neglija pe Iliuță. Bietul de el. Sărmanul de Iliuță. Cine știe ce lupte o fi ducînd cu Harcea Parcea.

— Mariane, ție ce impresie ți-a făcut acest personaj?

— Care personaj?

— Care s-a abătut asupra noastră ca o grindină.

— De Harcea Parcea vorbiți?

— Da.

— Cred că o să vă dea foarte mult de lucru. E teribil. Dacă eram în locul dumneavoastră scoteam cureaua și...

— După părerea ta cureaua face parte din...

Marian anunță a 25-a piatră de kilometru și, uitîndu-se în oglinda retrovizoare, îmi zise:

— Dumneavoastră ați băgat de seamă... Ați observat că...

— Ce anume?

— În urma noastră vine o mașină....

— În urma noastră vin mai multe mașini!

— Eu am observat ceva ciudat încă de la plecarea noastră din București.

— Ce-ai observat?

— Ne urmărește un autoturism exact ca al dumneavoastră... Vreți să vă uitați în spate?

— Nu mă interesează, am zis eu cu un calm pe care l-am împrumutat de la un englez, nefumător de pipă și pe care l-am cunoscut la un chioșc de răcoritoare de pe litoral.

— Dar sîntem urmăriți.

— Știu.

Mi-am adus aminte că am niște gumă de mestecat. L-am servit și pe Marian:

— Mestec-o între dinți. Calmează!

— Știți că sîntem urmăriți? mă întrebă Marian, și se uită la mine ca la un careu de cuvinte încrucișate nedezlegat.

— Mariane...

— Poftim!

— Tu, în general, ești fricos?

— Nu. Dar de ce mă întrebați? O să... o să ni se întîmple ceva.

— E bine că nu ești fricos. Nu-mi place să plec la drum cu oameni care au avut străbunicii iepuri.

— Bănuiesc... Cred că această întrebare mi-ați pus-o cu un scop.

— Desigur. Nu sînt din aceia care bat apa în piuă.

— Care anume? Care este scopul?

— În foarte scurt timp «urmăritorii» noștri vor acționa... ia, te rog, de pe bancheta din spate valiza mea de voiaj în care sînt bancnotele și cecul la purtător al lui Zgîndărici. Orice s-ar întîmpla, nu te desparți de această valiză.

Marian se întinse după valiză, și-o așeză pe genunchi și continuă să numere — de data aceasta mai neliniștit — stîlpii de telegraf.

Șoseaua nu era prea aglomerată și asta nu mă bucura deloc. Ceasul de la bord arăta ora 21 și 15 minute cînd urmăritorii declanșară atacul. Un claxon prelung și pe lîngă noi trecu ca un bolid mașina «urmăritoare». Ne lăsă în urmă.

— Ce au de gînd? mă întrebă Marian, de data aceasta mai puțin speriat.

— Vom vedea. Ai băgat de seamă cine era la volan?

— Nu. Cine era la volan?

— Prietenul tău.

— Prietenul meu? Care prieten?

— Responsabilul cofetăriei.

— Dar ce, e prietenul meu? Eu nici nu-l cunosc.

— Dragă Mariane, dacă se întîmplă ceva...

— Ce să se întîmple?

— Ia privește în față!

Autoturismul era tras pe dreapta cu farurile aprinse, iar în mijlocul șoselei un individ care nu era altul decît responsabilul cofetăriei din Ciuceni. Ne făcu semn să oprim. Am micșorat viteza, am simulat o oprire, l-am ocolit și am apăsat pe accelerator. Rămîi cu bine, domnule responsabil! Adio!

— De ce n-ați oprit?

— Lasă-l să se mai chinuiască puțin!... ia uită-te în spate! Se vede? Ce face?

— Vine după noi. Dar mai e cineva în mașină.

— Cred că e «tovarășul» lui de afaceri. Proprietarul mașinii... Cum te simți, Mariane? A început să-ți fie teamă? Ar fi cazul.

— Deloc. Nu mi-e teamă pentru că sînt cu dumneavoastră.

— Vrei să le jucăm o farsă?

— Cui?

— Ăstora care ne urmăresc.

— Ce farsă?

— Tragem mașina pe un drum lateral, pe un drum de țară. Stingem luminile și stăm pînă dimineața. Îi lăsăm cu buzele umflate?

— Ar fi o chestie... Haide să-i păcălim.

Ideea era formidabilă, dar n-am reușit s-o realizez pentru că a trebuit să frînez. Urmăritorii trăseseră mașina de-a curmezișul drumului și nemaiavînd pe unde ocoli, am oprit motorul. Am deschis portiera.

— Tu rămîi aici, Mariane!

Am coborît și m-am îndreptat nepăsător spre responsabilul cofetăriei care mă salută destul de respectuos.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Țuțudan?

Responsabilul cofetăriei tresări cînd își auzi numele.

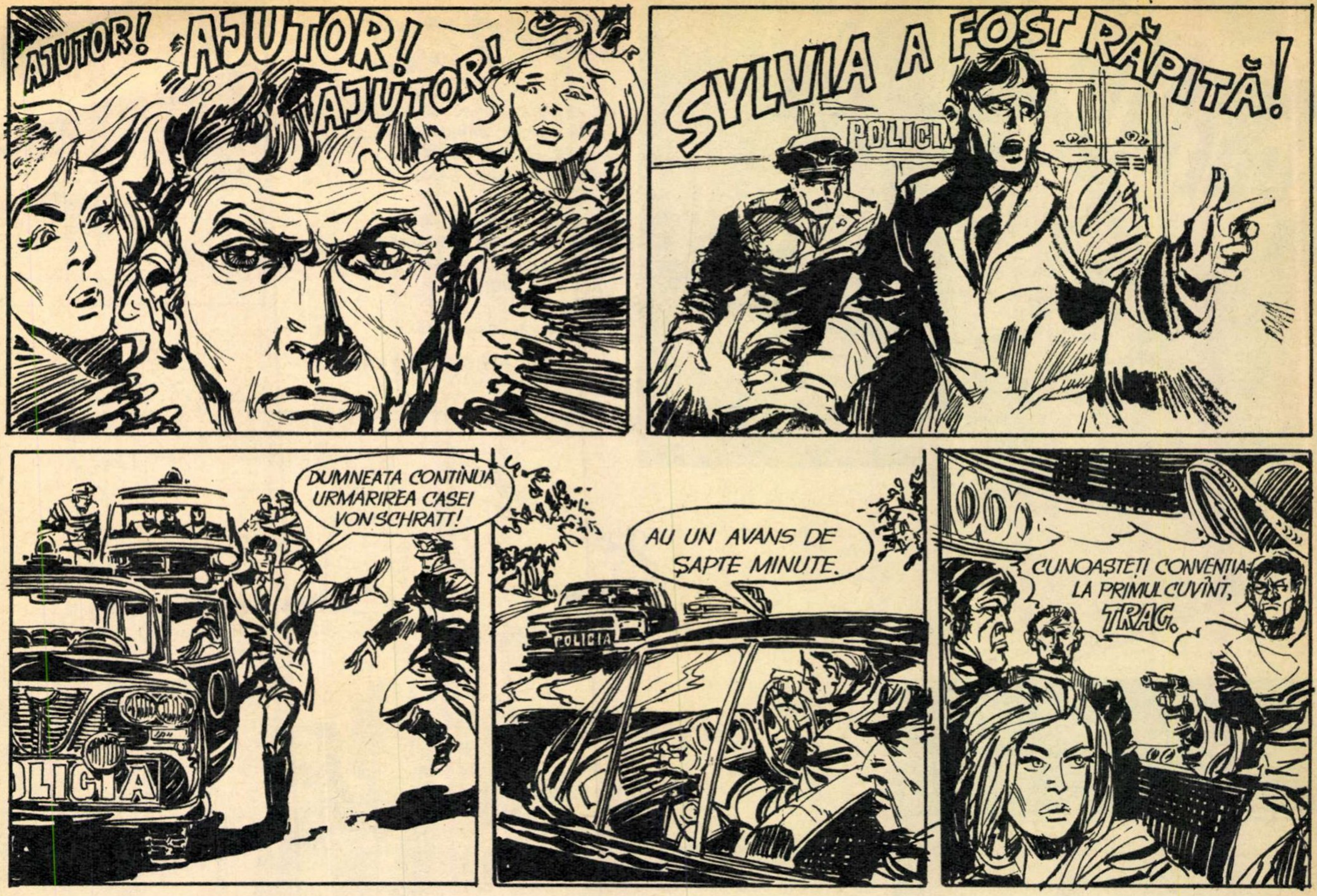
AJUTOR! AJUTOR! AJUTOR!
SYLVIA A FOST RĂPITĂ!
POLICIA
DUMNEATA CONTINUĂ URMĂRIREA CASEI VON SCHRATT!
POLICIA
AU UN AVANS DE ȘAPTE MINUTE.
POLICIA
CUNOAȘTEȚI CONVENȚIA: LA PRIMUL CUVÎNT, TRAG.

(VA URMA)

ROMAN FOILETON 76

— De unde știți cum mă cheamă? V-a interesat chiar atît de mult persoana mea?

— Eu v-am întrebat de unde îmi cunoașteți numele?... M-am interesat și eu... Ce doriți?

— Trebuie să vă cer niște scuze. Trebuie să vă dau niște lămuriri.

— În legătură cu ce? m-am făcut eu că nu pricep încotro bate.

— Astăzi de dimineață eu v-am «furat» mașina.

— Mi-am dat seama.

— Am crezut că e a colegului meu. Aveți aceeași marcă, aceeași culoare...

— Vinovată este fabrica de automobile. Cu o cheie deschizi... V-a derutat și lădița care era pe bancheta din spate... Am primit scuzele.

— Vă mulțumesc.

— Metoda dumneavoastră de a cere scuze e cam originală. Seamănă a... De ce ați blocat șoseaua?

Domnul Țuțudan se rezemă de caroseria mașinii și mă întrebă:

— Unde vă duceți?

— Cum adică unde mă duc? Domnule Țuțudan, mă nelinișteste faptul că nu văd îndreptată spre mine o țeavă de pistol.

— De ce exagerați? De ce aduceți în discuție asemenea... Eu aș dori să aflu de la dumneavoastră altceva: ce urmăriți? Ce treburi v-au chemat și cheamă în comuna Ciuceni?

— Aa, asta vă interesează?... Am vizitat și vizitez această comună în interes profesional... Absolut profesional.

— Ce înseamnă asta?... Interes profesional?...

— Scriu o carte. Eroul principal este puștiul din mașină... Îl cunoașteți? Și-a petrecut o parte din vacanță în Ciuceni.

Domnul Țuțudan privi înspre mașină. Cînd dădu cu ochii de Marian... Deși era întuneric am văzut cum...

(Va urma)

„RACHETA DE AUR”

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ILIE NĂSTASE

Considerat de revistele de specialitate drept tenismanul nr. 1 **al Europei, cîștigător a numeroase turnee internaționale de tenis de cîmp, finalist, alături de Ion Țiriac, în** Cupa Davis, **ediția 1969 (performanță de proporții care a situat România pe primele trepte în clasamentul mondial al sportului alb), campion indoor al S.U.A. și al internaționalelor Italiei din 1970, tînărul nostru tenisman** Ilie Năstase, **maestru emerit al sportului, distins în 1970 pentru a doua oară consecutiv cu titlul de** «Cel mai bun sportiv al anului» **aspiră la titlul suprem în turneul de la Wimbledon care, în lumea tenisului, este echivalent cu acel de campion mondial.**

Începînd cu acest număr, revista «Cutezătorii» va publica amintirile tînărului nostru tenisman, oferind cititorilor ei aspecte inedite din copilăria și drumul parcurs de Ilie Năstase de la primii pași pe dreptunghiul magic al terenului de tenis și pînă azi cînd luptă de la egal la egal cu cele mai bune «rachete» din lume (Rod Laver, Tom Opkker, Arthur Ashe, Cliff Richey etc.).

TALISMANUL (1)

Iată-mă din nou în avion, în drum spre America, unde mă așteaptă nu mai puțin de 13 turnee: La Omaha, Richmond, New-York, Salsburg, Maicon și Hampton (în S.U.A.), la Caracas (Venezuela), la Baranquilla (Columbia)... Am de apărat titlul de «campion indoor al S.U.A.,» cucerit anul trecut la Salisbury. Mă voi reîntîlni cu așii tenisului mondial: Okker, Laver, Ashe...

La Viena, pe scaunul din stînga mea, s-au așezat un bărbat înalt și un băiat de vreo 10—11 ani. Discută între ei în germană. Îmi aud numele. Apoi băiatul dispare pentru puțin timp în cabina de bagaje și revine cu... o minge de tenis.

— Vă rog, domnu
se adresează el intr
— să-mi dați un a
Semnez pe
Deasupra auto
ceva cu liter
traducă.

— «Un autograf de la tenismanul nr. 1 al Europei-1971».

Zîmbesc încurcat.

— Vreți să semnați și pe mingea asta? O voi păstra ca pe un... talisman!

Îi satisfac dorința. Între noi se înfiripă o discuție. Puștiul vrea să joace tenis, dar tatăl consideră că e prea... pirpiriu pentru acest sport. Mă întorc spre acesta și îi explic că la 11—12 ani și eu eram plăpînd.

În timp ce vorbeam, îmi aminteam de căsuța noastră din incinta parcului Progresul. Tata, lucrînd la bancă, obținuse dreptul să locuiască acolo. Casa era la doi pași de terenurile de tenis. Într-o zi era mare concurs: Tache Caraulis și Gogu Viziru își disputau întîietatea într-un meci de mare tensiune. După ce am stat cît
am stat sîrma ce
făcut loc
față.

spus acesta. Poate că o să-ți poarte noroc, că te-a lovit drept la... mir! A doua zi, m-am dus la antrenorul de tenis al copiilor de la «finanțe-bănci» și l-am rugat să mă «încerce» și pe mine. Acesta m-a cîntărit din ochi:

— Ești cam slab, dar dacă ai voință faci tu mușchi. Ia ține racheta asta!...

Cine putea bănui atunci că nu peste prea mult timp o să ajung să zbor peste mări și țări, ca să mă lupt de la egal la egal cu cele mai bune rachete de tenis din lume, să ajung, împreună cu Țiriac, în finala «Cupei Davis», să fiu invitatul de onoare al tuturor marilor turnee de pe tot globul?

Cît de mult aș vrea să-i conving pe toți copiii care vor citi rîndurile acestea că oricît de plăpînd ești, dacă ai voință poți să te fortifici și să învingi.

Asta încerc să explic și domnului care s-a urcat în avion la Viena. Iar puștiului îi doresc ca «talismanul» — mingea semnată de mine — să-i
oarte noroc. Așa cum mi-a purtat
mie mingea aceea care m-a lovit
unte și pe care o păstrez printre
cele mai dragi...

(va urma)

RECREAȚIA MARE

PAGINA CELOR MAI TINERI CITITORI

HAI SĂ RÎDEM!
JOCURI
noutăți
CURIOZITĂȚI
ARTĂ

HAIDE

Ce orhidee spune «haide...»?
Fetița zorilor, mîndruca,
ar vrea, fugind, să afle taine —
pădurea, veverița, nuca...

Și spune orhideea: «uite...»
Fetiță, ce minuni se-arată?
Cine-ar putea vreodat' să uite
atîta zare, dintr-o dată

de ochii tăi înseninată?

M. NEGULESCU

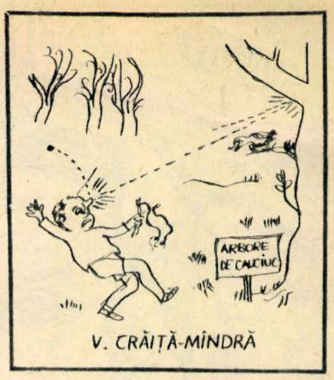

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

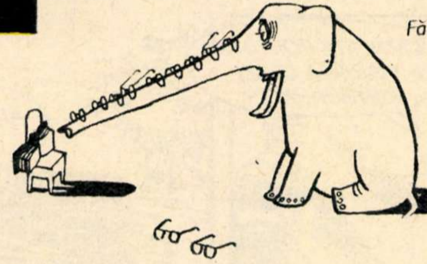

Fără cuvinte

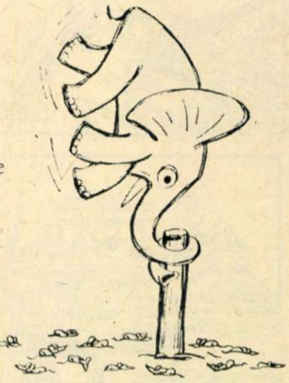

PERIPEȚIILE lui TONI

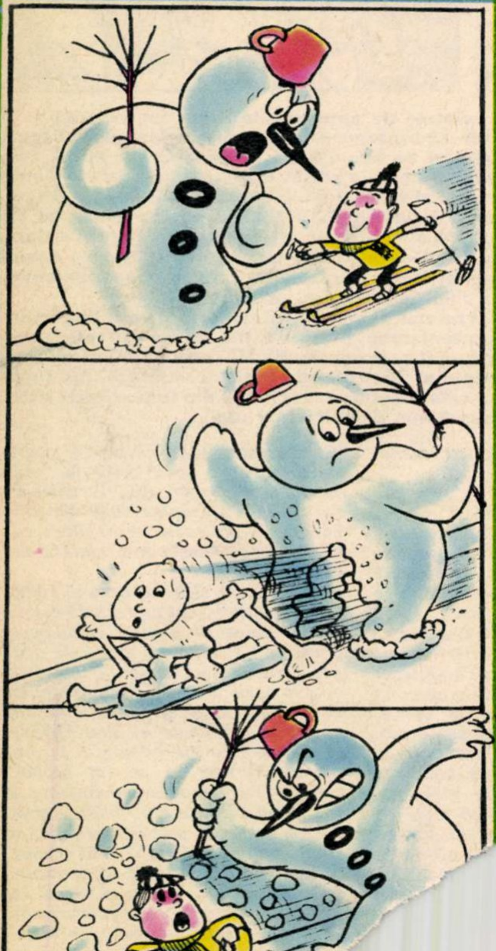

Desen: SIMION ALEXANDRESCU

Quetzalul

SIMBOLUL LIBERTĂȚII

Cu peste șase sute de ani în urmă, populația aztecă din America Centrală a dat celei mai frumoase păsări din lume numele de quetzal, adică «prețios». Această pasăre rară, cu penaj de culoarea smaraldului, populează pădurile de pe înaltele platouri ale munților Anzi. Oamenii de știință au numit-o *Pharomachrus*, cuvînt care în limba greacă înseamnă «mantie lungă» deoarece coada pasării de un verde auriu ajunge la o lungime de peste 1 metru. În zilele de sărbătoare vechii azteci își împodobeau capul cu pene de quetzal.

Astăzi quetzalul reprezintă simbolul național al libertății republicii Guatemala. Stema acestei țări înfățișează un quetzal care ține în gheare un pergament — actul independenței.

În fiecare primăvară, indienii guatemalezi — urmașii aztecilor — sărbătoresc această pasăre defilînd pe străzile satelor și orașelor ținînd în mîini pene de quetzal.

A.L.

GOLF DE CUVINTE

Cum se ajunge de la Ural la Amur?

U	R	A	L
●			
			●
	●		
A	M	U	R

CRIPTOGRAMĂ

Plecînd dintr-un colț al pătratului și urmînd o anumită cale vom obține numele unui ilustru poet român și titlul uneia din poeziile sale.

1	2	3	4	5
I	I	N	I	M
A	U	A	H	A
T	U	C	E	I
T	R	E	M	I
U	C	S	E	N

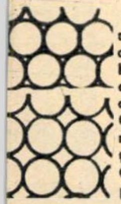

Dintr-o foaie de tablă trebuie tăiate discuri. Tot materialul ce se află între cercuri constituie deșeuri și se aruncă. Cum ați tăia voi discurile? Priviți cu atenție desenele alăturate. Care procedeu vi se pare mai economicos?

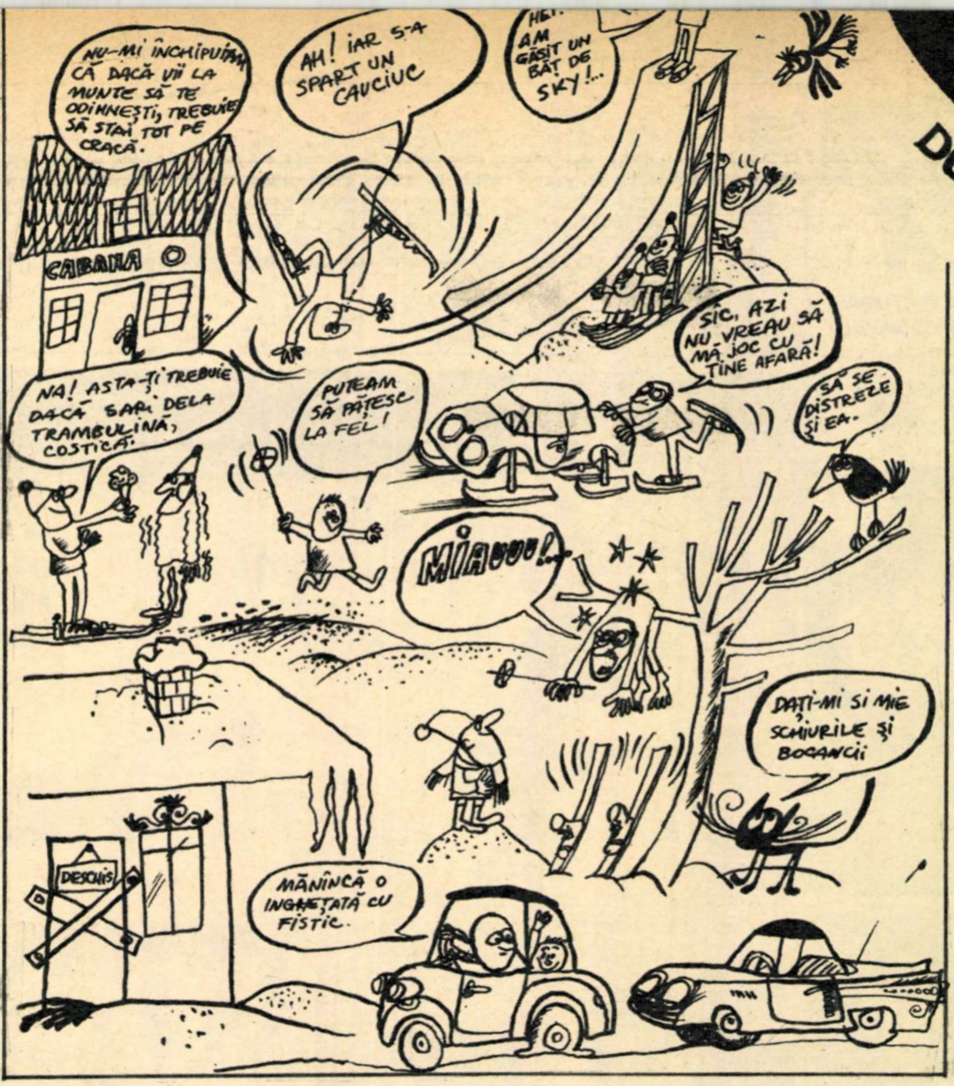
NU-MI ÎNCHIPUIAM CĂ DACĂ VII LA MUNTE SĂ TE ODIHNEȘTI, TREBUIE SĂ STAI TOT PE CRACĂ.
AH! IAR S-A SPART UN CAUCIUC
HEI! AM GĂSIT UN BĂȚ DE SKY!...
CABANA
SIC, AZI NU VREAU SĂ MĂ JOC CU TINE AFARĂ!
NA! ASTA-ȚI TREBUIE DACĂ SARI DE LA TRAMBULINĂ, COSTICĂ.
PUTEAM SĂ PĂȚESC LA FEL!
SĂ SE DISTREZE ȘI EA.
MIAUUU!...
DAȚI-MI ȘI MIE SCHIURILE ȘI BOCANCII
DESCHIS
MĂNÎNCĂ O ÎNGHEȚATĂ CU FISTIC.

Desenatorul a încurcat replicile diferitelor personaje. Încercați deci să deduceți care este adevărata replică a fiecăruia.

CUTEZĂTORII SERVICE!

DORESC SĂ CORESPONDEZE

Costina Ene (clasa a VI-a), com. Vulturul, jud. Vrancea; **Mircea Căruceru** (clasa a VII-a), Toplița, str. Borsec nr. 11/A, jud. Harghita; **Ana Danciu** (clasa a VII-a), sat Almașul Mic de Munte, com. Balșa, jud. Hunedoara; **Nicolița Ciotor** (clasa a VII-a), Liceul Osica de Sus, jud. Olt; **Adriana Șincai**, Plopeni, str. Smîrdan, bloc 1, ap. 2, et. 1, jud. Prahova; **Iuliana Roman** (11 ani), sat Hitiaș nr. 220, com. Racări, jud. Timiș; **Ioana Ciobanu** (clasa a V-a) Movileni, jud. Olt; **Ioana Roadevin** (13 ani), sat Lanurile, com. Viziru, jud. Brăila; **Gheorghe Cîrjan** (14 ani), Horezu, str. Lunca nr 126, jud. Vîlcea; **Victoria Constantin** (12 ani), Gheboieni, jud. Dîmbovița; **Mihaela Jipescu** (clasa a V-a), Școala generală Manasia, jud. Ilfov; **Aurica Velcelean**, com. Glimboca nr. 96, jud. Caraș-Severin (are colecție de fotografii de artiști și de discuri); **Mariana Dima** (clasa a VII-a), sat Pietroiu, jud. Ialomița; **Valentina Musca** (clasa a VII-a); sat Leș nr. 142, com. Nojorid, jud. Bihor; **Detașamentul clasei a VII-a E,** Școala generală de 10 ani, com. Făcăieni, jud. Ialomița (mari amatori de fotbal, colecționează fotografii de fotbaliști); **Sorin Voicu** (clasa a VII-a), sat Cojocaru nr. 44, com. Macsani, jud. Dîmbovița); **Nicolae Butan** (13 ani), sat Copuz, com. Mușetești, jud. Gorj; **Lucia Bercea** (clasa a VII-a), com. Beceni, jud. Buzău; **Valerica Mînpală** (clasa a VII-a), com. Beceni, jud. Buzău; **Florin Dira** (clasa a VI-a), com. Băbiciu, jud. Olt; **Sorin V. Cărnaru,** com. Valea Lungă, sat. Șerbăneasa nr. 77, jud Dîmbovița; **Cipriana Luminița Bratu** (14 ani), Brașov, Bd. Steagul Roșu, bloc 25, sc. B, ap. 6, et. 1; **Dumitru Stancu** (clasa a VII-a), sat Pitaru, com. Potlogi, jud. Dîmbovița; **Elena Nărămzoiu,** sat Moșneni, com. 23 August, jud. Constanța; **Ana Iaru** (clasa a VII-a), Tălmaciu, str. Grup social nr. 5, jud. Sibiu; **Lila Pirpiliu** (13 ani), Slobozia, str. Gheorghe Doja nr. 35, jud. Ialomița; **Adriana Holban,** Gh. Gheorghiu-Dej, str. 11 Iunie, bloc 11, ap. 150, jud. Bacău; **Norica Iordache** (clasa a VII-a) com. Beceni, str. Mare nr. 11, jud. Buzău; **Ștefan Rodica Cecilia** (14 ani), str. Irisului 35, Sector 3, București.

CUTEZĂTORII SERVICE!

CITITORII ÎNTREABĂ - REDACȚIA RĂSPUNDE

CEI 30 DE PIONIERI ai detașamentului clasei a IV-a B, Școala generală nr. 2 din Mediaș: Vă mulțumim pentru aprecierile pe care le adresați revistei. Da, vom publica și alte seriale, între care, noile aventuri ale lui Codruț, eroul din «Șoimii Carpaților». *ION PETRESCU, Bd. 30 Decembrie nr. 70, Timișoara.* Propunerea ta a fost inclusă pe agenda secretariatului de redacție. În curînd vom publica un interviu cu desenatorii tăi preferați. *VASILE ȘOIMAN, com. Icușești, jud. Neamț.* Sigur că da! Devreme ce ne-ai scris, ai și devenit corespondentul nostru! Așteptăm noi vești. *EMIL GHERMAN, str. Laminoriștilor nr. 184, Cluj.* Firește, vom mai organiza concursuri de benzi desenate. Amănunte, în numerele viitoare ale revistei. *ANA MARIA NICOLAU, Constanța.* Corespondențele pentru concursul «De la comuniști învățăm cutezanța» pot fi expediate la redacție imediat ce au fost scrise! În felul acesta cele mai reușite pot fi publicate în revistă încă înainte de anunțarea premiilor! *DUMITRU TONCEA, Cluj:* Îți mulțumim pentru cuvintele frumoase privind apariția rubricii «Pasărea măiastră». Cît despre dorința ta de a cunoaște biografiile unor mari sportivi, iată, chiar în acest număr începem publicarea însemnărilor lui Ilie Năstase! *DORINA RADU, Școala generală nr. 2, Piteasca, com. Găneasa, Pitești:* Cu privire la formele de școlarizare în vederea obținerii licenței de pilot, te rugăm să te adresezi Direcției generale a transporturilor aeriene din Ministerul Transporturilor, București, Piața Gării de Nord. *UN GRUP DE PIONIERI din clasa a VI-a B, Școala generală nr. 3, Zărnești:* Aveți dreptate. Sesizarea voastră a fost înaintată Ministerului Învățămîntului. *VIOREL MATEICIUC, clasa a VI-a, com. Dărmănești-Suceava.* Cum poți deveni actor de film? Dacă ai talent și... bacalaureatul, dai examen de admitere la Institutul de teatru și artă cinematografică «I.L. Caragiale»! Cum pînă atunci mai ai destulă vreme, te sfătuim să-ți concentrezi energia asupra studiului obiectelor școlare, iar în timpul liber să participi la activitatea unei echipe de teatru din școală sau de la căminul cultural. *LULEA ION, Școala generală Alimănești, com. Izvoare, jud. Olt.* Aveți un coleg care «vă ține calea pe la colțurile școlii și vă bate?» Discutați acest caz cu tovarășul director al școlii.

OVIDIU ZOTTA

Își caută prietenii

Costel Valentin, **Suceava, str. Ana Ipătescu, bloc F, sc. D, et. 3, ap. 10 îl caută pe** Cristian Constantinescu și pe Stîngă **(prenumele l-a uitat) plecați din localitate. Îi roagă pe acești doi prieteni să-i scrie neîntîrziat.** Elena V. Ion, **com. Vernești, jud. Buzău, o caută pe eleva** Tincuța Carp, **clasa a VIII-a, care a locuit în com. Boldoveni, jud. Brăila.**

PASIONAȚII balonului rotund

Octavian Vasile, **sat Rahnanu, com. Casimcea, jud. Tulcea;** Nicolae Șerban, **Plesca, com. Berca, jud. Buzău;** Ioan Colbu, **com. Adîncata, jud. Suceava;** Emil Lucian Botici, **Brad, str. Mihail Eminescu nr. 5, jud. Hunedoara;** Gabriel Costea, **com. Poeni, jud. Teleorman;** Mihail Bărăscu, **com. Găujani, nr. 399, jud. Ilfov.**

Amatori de TEHNICĂ

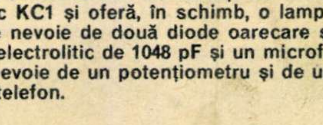

Cătălin Radu, com. Bîra, jud. Neamț: oferă două microfoane telefonice în schimbul a doi tranzistori EFT 353. **Ioan Stan,** com. Obreja nr. 164, jud. Caraș Severin: pune la dispoziție un condensator fix de 3 300 pF în schimbul unui condensator variabil de 500 pF și un detector cu cristal. **Gheorghe Nedelcu,** Cîmpina, str. Pomilor nr. 15, jud. Prahova: are nevoie de un condensator variabil de 300 pF miniatură, precum și de o bară de ferită obișnuită între 5—10 cm, pe care le va folosi la realizarea unui receptor portativ cu trei tranzistori. Pune la dispoziție doi tranzistori nemarcați. **Mihail Manu,** Băicoi, str. Ceahlăului nr. 6, jud. Prahova: dorește un tub electronic KC1 și oferă, în schimb, o lampă UCH 21. **Petru Ciocodan,** sat Negrești, com. Dobreni, jud. Neamț: are nevoie de două diode oarecare și de un condensator variabil de 500 pF; oferă în schimb un condensator electrolitic de 1048 pF și un microfon telefonic. **Stelian Bodorin,** sat Traian, com. Cerna, jud. Tulcea: are nevoie de un potențiometru și de un condensator fix de 1000 pF. Oferă în schimb o galenă și un microfon de telefon.

CHEMAREA LUI HOREA

12

Scenariu: **VLAICU BÂRNA**
Desene: **TEODOR BOGOI**

REZUMAT: **FOCUL RĂSCOALEI S-A APRINS DIN NOU ÎN MUNȚII APUSENI. DAR TRUPELE IMPERIALE AU NĂVĂLIT ASUPRA SATELOR PUNÎND ÎN BĂTAIE TUNURILE ȘI DEZLĂNȚUIND O REPRESIUNE SÎNGEROASĂ. LIPSA ARMELOR DE FOC ȘI CĂDEREA IERNII AU SLĂBIT REZISTENȚA RĂSCULAȚILOR. HOREA HOTĂRĂȘTE CA OAMENII SĂ SE ÎNTOARCĂ LA VETRELE LOR URMÎND CA ÎN PRIMĂVARĂ SĂ-I CHEME DIN NOU SUB STEAGUL RĂSCOALEI. ÎMPREUNĂ CU CLOȘCA, HOREA IA CĂRAREA CODRULUI.**

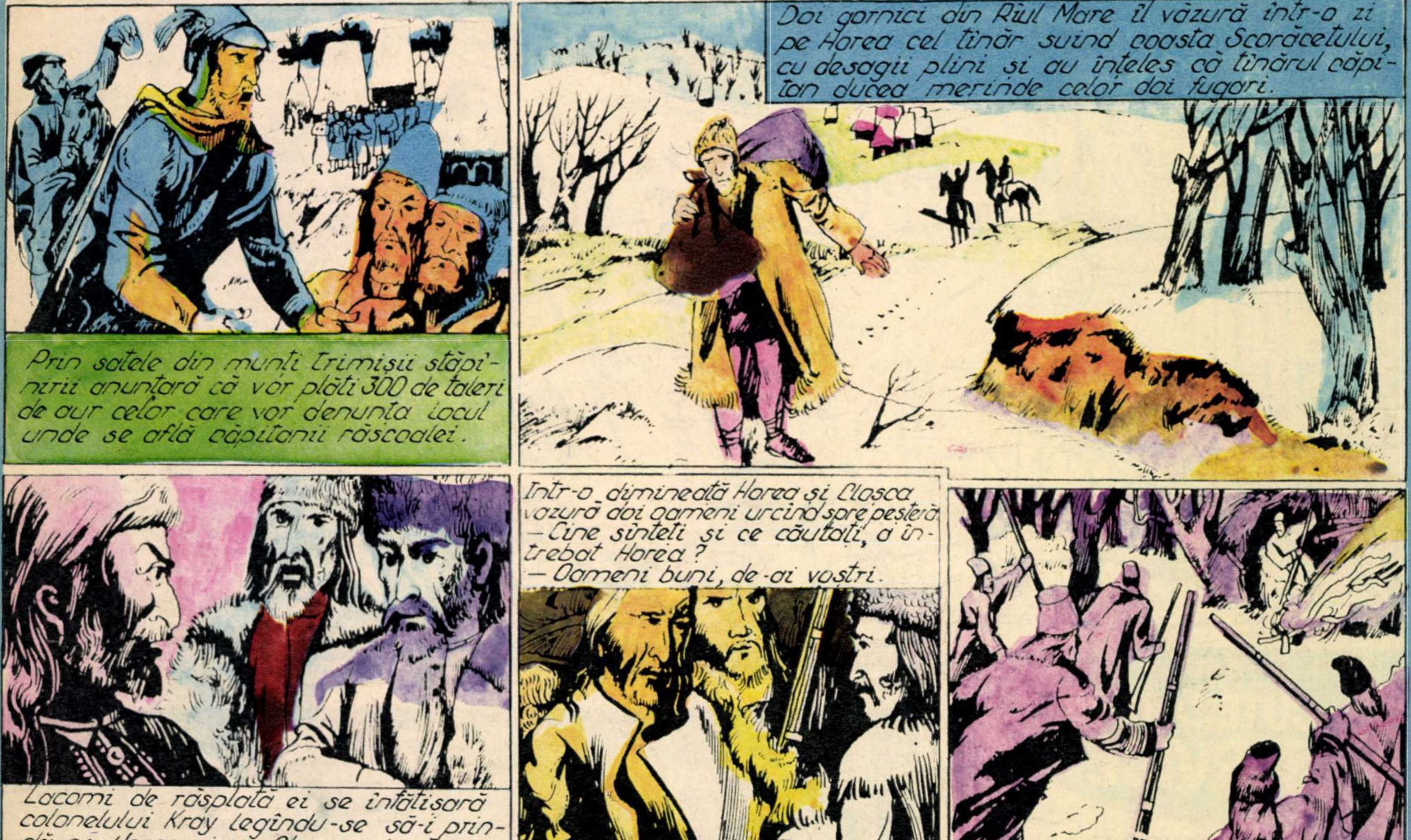

Prin satele din munți trimișii stăpînirii anunțară că vor plăti 300 de taleri de aur celor care vor denunța locul unde se află căpitanii răscoalei.

Doi gornici din Rîul Mare îl văzură într-o zi pe Horea cel tînăr suind coasta Scorăcetului, cu desagii plini și au înțeles că tînărul căpitan ducea merinde celor doi fugari.

Lacomi de răsplată ei se înfățișară colonelului Kray legîndu-se să-i prindă pe Horea și pe Cloșca și să-i predea cătanelor împărătești.

Intr-o dimineață Horea și Cloșca văzură doi oameni urcînd spre peșteră.
— Cine sînteți și ce căutați, a întrebat Horea?
— Oameni buni, de-ai voștri.

— Hai, încălziți-vă, le spuse Cloșca. Dar nu sfîrși bine vorba că din pădure mai răsăriră cinci bărbați și se năpustiră cu toții asupra căpitanilor.

Cînd trecură prin piața Abrudului escortați de cătane, cei doi căpitani aveau picioarele ferecate în lanțuri, iar un ofițer glumeț îi pusese Crăișorului pe cap o cunună de spini.

Din mulțimea care se afla acolo iesi în fața convoiului popa Crisănul din Cristior care le striga cătanelor:
—Acum îl aveți pe Horea în miinile voastre, dar veți plăti scump pentru asta.

Horea și Cloșca au fost duși pe jos, din sat în sat, pînă la Alba Iulia unde îi aștepta temnița.

(VA URMA)

Cutezătorii 8

Redactor șef: Mihai Negulescu. Secretar general de redacție: Ovidiu Zotta. Redacția București. Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17.60.10. Administrația Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
Redactor artistic: Ion Donca; tehnoredactor: Lucia Sicomaș

1 LEU

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

Cutezătorii

JOI, 4 MARTIE
1971, ANUL V 180

9

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Bibli[illegible] mun.
T[illegible]-Mure

În acest număr:

- STAFETA CUTEZANȚEI
- 1971 Anul atletismului pionieresc
- Pasărea măiastră
- Pagina fetelor

50 P.C.R.

Omagiul cravatelor roşii

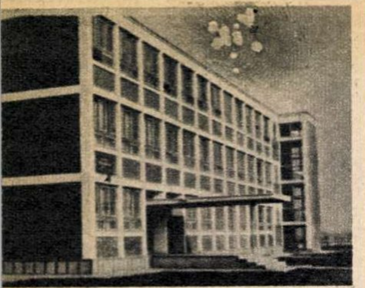

De la **pionierii Şcolii generale nr. 10 din Turda** am primit următoarea informaţie: Pentru noi, copiii chimiştilor, constructorilor, sticlarilor şi ceramistilor din municipiul Turda, s-a dat în folosinţă în acest an şcolar o modernă şcoală cu 24 săli de clasă, laboratoare, ateliere. Deocamdată, şcoala noastră este cam izolată, mai la marginea oraşului. Dar hărnicia constructorilor va face ca în curînd să fim înconjuraţi de blocurile microraionului III. Sîntem tare mîndri de părinţii noştri, de comunişti. În aşteptarea sărbătoririi semicentenarului, noi, pionierii pregătim în cadrul cercurilor multe surprize care, sperăm, se vor bucura de succes. Deocamdată, iată trei fotografii.

•

Corespondentul nostru **NICOLAE STĂVARIU, de la Şcoala generală de 10 ani, Feldru, judeţul Bistriţa-Năsăud,** ne informează: Zilele trecute, unitatea noastră de pionieri a organizat un antrenant concurs, dotat cu premii, pe tema «Figuri de comunişti oglindite în romanul românesc contemporan», urmat de un recital de cîntece şi poezii care omagiază patria şi partidul. S-au evidenţiat cu acest prilej pionierii: Sever Varvari, Paraschiva Petri, Grigore Mari, Valer Ilieş, Macedon Sîngeorzan, Vasile Marti, Ioana Coţia şi alţii.

Din programul manifestărilor viitoare, dedicate semicentenarului P.C.R., amintim montajul literar-muzical «Omagiu gloriosului partid», şezătoarea literară «Copilul de ieri, copilul de azi», ediţia specială a revistei şcolare «Clopoţelul», dedicată aniversării partidului.

•

Pionierii unităţii noastre, ne scrie **FLORIAN CÎRSTEA, din satul Pîrşani, judeţul Dolj,** au dedicat cele mai frumoase şi interesante acţiuni semicentenarului partidului. Astfel am început organizarea unui muzeu al satului. Acţiunea a început prin culegerea de către fiecare detaşament a documentelor care vorbesc despre activitatea satului sub conducerea P.C.R. Ne-am propus să vizităm, în cursul acestei luni, secţia «Procesul luptătorilor ceferişti şi petrolişti» a muzeului Olteniei. Detaşamentul nostru (clasa a VII-a) va susţine şi un concurs pe tema «Partidul oglindit în versuri».

•

De la **ŞCOALA GENERALĂ nr. 1 din Sebeş, judeţul Alba,** am primit această fotografie cu explicaţia: «Sîntem noi, cei dintr-a IV-a care, pe lîngă alte activităţi închinate semicentenarului partidului, am alcătuit acest album, pe filele căruia am pus cele mai frumoase şi felurite cusături naţionale de prin partea locului.

CAREU SOLEMN*)

Desfăşurat pe grupe
În marele careu
Poziţie solemnă
Şi hotărîţi mereu
La lucruri noi, şi multe,
Stau pionieri de gardă —
Astăzi iubirea ţării,
Mîine nădejdea ei.

Se-nalţă tricolorul,
Cu el inima noastră,
Ne este scump ca viaţa
Ca zîmbetul, ca zborul.
Azi nu este nevoie
Decît să învăţăm;
Dar dacă el ne cere
Vom şti să-l apărăm.

Gorniştii, toboşarii
Prin cînt de înălţare
Prinosul tinereţii
Partidului aduc.
Ne creşte-n gînd şi-n fapte
Puternic legămînt —
Să ducem mai departe
Străbunul jurămînt.

MIHAELA CONTA
clasa a VI-a

(*

Versuri prezentate cu prilejul unei manifestări literar-artistice închinate Semicentenarului P.C.R., în unitatea de pionieri de la Şcoala generală nr. 15-Bucureşti, care a avut loc la 26 februarie a.c.

PIONIERII CLASEI A IV-A de la Şcoala generală din Pesac, judeţul Timiş, ne scriu: Aveam în clasă trei colege care nu cunoscuseră bucuria primirii cravatei roşii. Şi cît de mult o doreau! Noi, pionierii din detaşament, am discutat despre ele cu tovarăşa comandantă care nu a fost de altă părere şi astfel, la întocmirea programului de activitate pe trimestrul al II-lea am cuprins şi această acţiune intitulată: «Cei mai buni alături c noi». Nespusă a fost bucuria viitoa relor pioniere, de îndată am obse vat o şi mai mare grijă din parte lor pentru pregătirea lecţiilor, pe tru întreaga purtare, iar în cadr adunării, cu vocea tremurînd c emoţie şi bucurie, ele au arătat c vor cinsti cravata de pionier, c vor să-şi dovedească mulţumire lor pentru aceste zile minunate a copilăriei.

Gînduri de 8 Martie

În mîinile mamei stă puterea de a cultiva în sufletele copiilor săi cele mai alese însuşiri ale unui om drept, cinstit, care să preţuiască şi să respecte munca poporului său, să-şi iubească profund patria şi s-o slujească cu devotament. Mama este aceea care sădeşte în inimile copiilor dragostea fierbinte pentru pace, prietenia pentru toţi copiii lumii. Mama ne învaţă să rostim primele cuvinte şi tot ea este aceea care ne pune în mînă întîia oară o carte.

Cînd creştem, ne întîlnim mamele la catedră sau în laboratoare, pe şantiere sau în uzine, muncind ogorul şi culegîndu-i bogăţia de roade. Oriunde s-ar găsi, gîndul ei e la noi şi gîndul nostru zboară către ea.

Primii ghiocei şi mărţişorul ne vestesc că a venit primăvara. Ne amintesc încăodată că există un anotimp al mugurilor, al creşterii şi al vieţii, anotimp vibrînd de toate simbolurile şi metaforele lumii. La începutul acestui minunat anotimp, la 8 Martie cînd, pe meridiane se sărbătoreşte Ziua Internaţională a Femeii, aducem un fierbinte elogiu Mamei. Un fierbinte omagiu căldurii inimii sale, generozităţii şi abnegaţiei cu care ştie să-şi crească vlăstarele, ca fii de nădejde ai patriei, ai viitorului.

ECATERINA ROŞCA

ȘTAFETA CUTEZANȚEI

- DE LA PĂMÎNTURILE DINTRE DRĂGĂȘANI ȘI VÎLCEA LA CELE 100 DE RĂZBOAIE «CÎȘTIGATE ÎN 4 ANI»
- O NOUĂ DEFINIȚIE A MUNCII PRIN ROSTIREA CĂREIA SE CUVINE SĂ ÎNCEPEM FIECE NOUĂ ZI
- MEDITAȚIA «KILOMETRICĂ» ȘI CUNOAȘTEREA DE SINE
- ȘTAFETA GENERAȚIILOR SPRE PUTEREA CEA MARE A ȚĂRII

ȚESĂTOAREA

ANA BOGHINĂ

EROU AL MUNCII SOCIALISTE

ÎȘI CAUTĂ URMAȘII ÎNTRU CUTEZANȚĂ, DÎRZENIE ȘI LEGĂMÎNT DE-O VIAȚĂ CU MUNCA

— Cine dintre cei tineri și, mai ales, cum credeți, Ana Boghină, că ar trebui să procedeze spre a putea urma exemplul dv. de muncă eroică?

— O, sînt atît de mulți copiii noștri de azi care vor să facă atîtea fapte de ispravă! Și care **știu** cum să devină oameni de ispravă! Pentru că azi sînt cu totul alte frumuseți decît în copilăria noastră. Acum 40 de ani, cînd eu eram la o vîrstă nu mai mare decît cea a pionierilor noștri, școlile erau mici și singuratice, copiii veneau în clase desculți și aproape numai în zilele de iarnă, pentru că primăverile și toamnele munceau din greu alături de părinții și frații lor mai mari. Așa am pătimit și eu cu părinții și cu ceilalți 8 frați și surori ale mele pe pămînturile dintre Drăgășani și Vîlcea. Azi însă, partidul nostru înfăptuiește atît de mult pentru ca toți copiii țării să poată învăța cît mai temeinic. Și ei, într-adevăr, învață aprins. Am văzut multe fete tinere care vin să deprindă meseria de țesătoare. Vin din școli și din cercurile pionierești cu o mare pricepere și îndemînare. Le trebuie doar voință și mai ales o mare dăruire față de tot ceea ce vor înfăptui. O dăruire care să întreacă totul în putere.

— Și cum să-și formeze asemenea calități?

— Nu știu prea bine cum să vă răspund. Știu însă că omul, fiecare om, mai ales cel tînăr, trebuie să-și vadă munca înfăptuită zilnic ca pe o ființă scumpă. Chiar se zice că lucrul bine făcut începe pe jumătate să vadă, să se miște și să respire ca o ființă. Fiecărui pionier se cade deci să-i fie dragă munca și să coboare printre cele ce le înfăptuiește, ca printre ființele lui cele mai apropiate. Uite războaiele, mașinile din care noi scoatem întinderi nesfîrșite de țesături. Au un glas al lor, ca o bătaie de inimă, pe care trebuie să-l cunoști și să-l înțelegi bine. Dacă o singură zi nu i-ai mai vegheat bătăile, nu-i mai înțelegi ființa. Așa cred că este cu orice muncă. O singură uitare și părăsire a ceea

MIHAI IORDĂNESCU

(Continuare in pag 13)

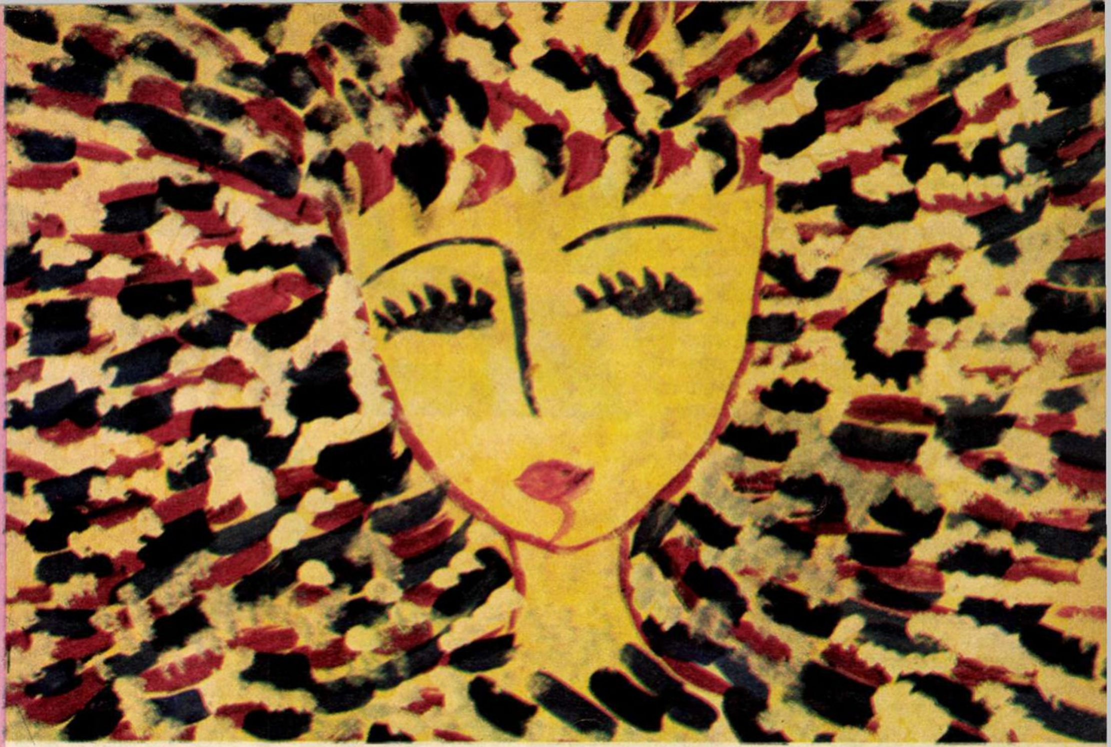

„PRIMĂVARA" — Desen de LUCESCU DENISE, București

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

UN OM OBIȘNUIT

Lucrare sosită la concursul nostru de corespondență

Are un mers hotărît, o privire pătrunzătoare și tot ceea ce îi caracterizează pe oamenii aceia minunați, cărora aș vrea să le semăn. Nu e însă nici explorator, nici astronaut. Spun despre el că este un om minunat *nu pentru că ar fi făcut cine știe ce descoperire, invenție sau alte fapte mărețe, ci pentru că are o calitate deosebită: hărnicia. E un simplu țăran cooperator. «Arma» lui cea mai prețioasă nu e nici laserul, nici oricare dintre aparatele extraordinare ale secolului XX, ci doar hărnicia, munca sa neobosită.*

Am avut prilejul să-l văd în nenumărate împrejurări. În cîmp, acolo unde hărnicia sa și a tovarășilor de muncă făuresc recoltele bogate ale satului. Cînd îți vorbește, glasul său sună blînd dar hotărît, domină. Îndeamnă și sfătuiește, ajută. Tot ce-i stă în putință e ca și realizat. «Unde lucrează, se cunoaște mîna unui comunist ca Vasile-al nostru!» — spun sătenii despre el. Și nu greșesc. Cum să nu devină țara noastră tot mai înfloritoare, cînd pe glia ei străbună sînt atîția și atîția oameni care îi seamănă!

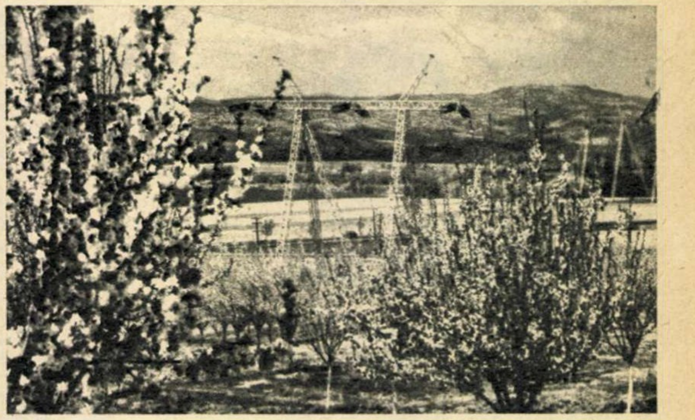

GHEORGHE M. TRUȚĂ
cl. a VI-a,
comuna Oboga,
județul Olt

'FOTOGRAFIA SĂPTĂMÎNII

«MĂREȚIE»

CONSTANTIN DULCĂ,
Școala generală nr. 14, Baia-Mare

CUPON «STUDIO 50» 6

CU ZÎMBETUL ÎN REPORTAJ

23+4

ȘI REȚETA DISPUTELOR

Mirela Mălăieru, Lucica Petcu, Nicolae Slave şi Lucian Troiciu, cei patru componenţi ai colectivului de conducere al detaşamentului clasei a VI-a B de la Şcoala generală din comuna Chiajna, sînt în posesia unor reţete grozave (al căror «patent» le aparţine). Nu-i vorba de compoziţia savantă a unor delicioase prăjituri, cum ne temem noi că aţi putea crede, ci de ceva mult mai important, de nişte «reţete» la care dumnealor apelează pentru rezolvarea tuturor problemelor care se ivesc în detaşamentul şi în clasa lor.

POVESTEA LUI «PE CUVÎNT DE ONOARE»

Dacă v-ar fi scăpat atenţiei ultima aselenizare, mai treacă-meargă, v-aş înţelege şi v-aş scuza, că doar pe Lună au mai fost de-alde «Apollo». Dar să nu ştiţi că Gheorghe Andrei, Vasile Ghenea şi alţi cîţiva băieţi dintr-a VI-a B de la această şcoală le-au servit colegilor primele mărturii (e adevărat, încă timide, mărturii totuşi) că-şi respectă cuvîntul de onoare dat, ei bine, cu asta nu mai pot fi de acord. De vină sînt şi agenţiile de presă,deoarece n-au dat la timp publicităţii acest eveniment, dar şi cei patru din conducerea detaşamentului care, în loc să strige cît îi ţinea gura «Am reuşit!», s-au lăsat şi de această dată copleşiţi de modestie şi au preferat să tacă, deşi aveau tot dreptul să glăsuiască aşa.

«Pe cuvînt de onoare că am să «mănînc» matematica» (sau româna, ori istoria, după cum era cazul) — zicea alde Gheorghiţă ori de cîte ori încasa o notă slabă. «Pe cuvîntul meu de onoare că de-acum n-am să-mi mai uit nici un caiet acasă!» — încerca să-i liniştească Vasilică pe colegii lui care-l străpungeau cu privirile după fiecare întîmplare de acest fel. Şi toate ar fi fost cît se poate de bune dacă ei — şi alţii care, mai mult sau mai puţin, le călcau pe urme — n-ar fi uitat de la mînă pînă la gură acest angajament. Uitau însă cu o consecvenţă exasperantă. Colegii ripostau, îi apostrofau: «N-aveţi cuvînt!», «Vă ascundeţi ca struţul cu capul în nisip după cuvintele astea!»...

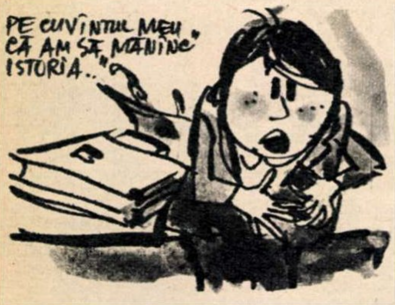
PE CUVÎNTUL MEU CĂ AM SĂ MĂNÎNC ISTORIA.."

Azi aşa, mîine la fel, pînă cînd unuia dintre cei patru le-a venit o idee, pe care aşa cum s-au obişnuit au discutat-o mai întîi între ei, apoi şi cu alţi colegi din clasă. Şi aşa a apărut, la momentul potrivit, acea adunare de detaşament pe tema «E uşor să spui „pe cuvînt de onoare"». Şi ce-a fost!... Şi citate din oameni celebri, şi întîmplări în care cuvîntul de onoare dat a fost respectat chiar cu sacrificiul vieţii, şi cîteva fabule chiar. Toţi au vorbit, mai puţin «cei cu musca pe căciulă» care au tăcut şi... au transpirat tot timpul.

Şi, spre bucuria tuturor, se pare că n-au transpirat degeaba. De-un timp Gheorghe Andrei şi Marian Ivan au început să ia note mai bune, Vasile Ghenea nu prea-şi mai uită caietele acasă, iar Mircea Andrei nu mai deranjează în nici un fel orele.

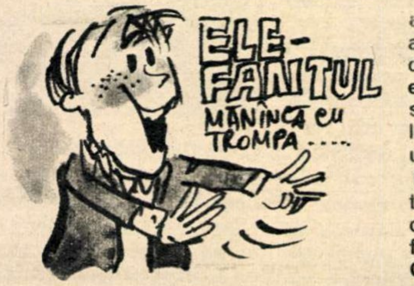

DRUMURILE DINTRE «DA» ŞI «NU»

Ca-n orice clasă, şi-n a VI-a B de la această şcoală se iscă tot timpul o mulţime de dispute pe cele mai diverse teme. La un moment dat, de pildă, se pare că întreaga clasă s-a împărţit în două tabere pe tema «care e cel mai puternic şi cel mai inteligent animal». Unii susţineau că elefantul, alţii că leul. «Staţi, nu vă mai certaţi!» — le-a zis Mirela Mălăieru, preşedinta detaşamentului. Să mergem la Grădina zoologică şi să-i studiem pe viu.»

Şi-au mers, şi i-au... studiat (de dincolo de gratii, bineînţeles). Şi nu numai pe lei şi elefanţi, ci şi pe celelalte animale şi păsări prea puţin cunoscute de ei. Şi cum asta se-ntîmpla în toamnă, acum vizita aceea «de lucru» le prinde foarte bine la zoologie, obiect pe care-l studiază în acest an.

Şi tot aşa a fost soluţionată şi altă dispută. Toţi ştiau că Luna are o faţă care rămîne permanent invizibilă de pe Pămînt. Cîţiva însă, după ce s-au străduit fără succes să dezlege mecanismul acestui fenomen, au contestat acest adevăr lansînd ideea că pesemne astronomii s-au înşelat. S-au găsit destui care să-i combată, numai că nici ei nu puteau să explice cum şi de ce se-ntîmplă aşa. Cei patru însă au folosit acest prilej pentru organizarea unei interesante şi instructive vizite la Observatorul astronomic unde misterul (acesta şi altele) a fost repede dezlegat. Iar cînd întrebarea «Cine a fost mai mare comandant de oşti, Cezar sau Hanibal?» i-a împărţit din nou în două, n-au pregetat să pornească iarăşi la drum, de astă dată însă dincolo de coperţile manualului de istorie antică, de-a lungul unei bibliografii care le-a permis organizarea unui concurs «Cine ştie, cîştigă» deosebit de reuşit şi folositor pentru toţi.

GHIVECELE BĂIEŢILOR ŞI FLORILE FETELOR

Într-o vreme, Nicolae Slave şi Lucian Traiciu au fost cam nemulţumiţi de o anume situaţie din detaşamentul lor. Nu prea le convenea că fetele sînt «mai tari» decît băieţii. Din toate punctele de vedere. Şi asta nu că sînt mai multe (15 fete şi 12 băieţi), ci pentru că învaţă mai bine, sînt mai disciplinate, dar mai ales pentru că au mai multă iniţiativă şi mai multe idei cînd e vorba de organizarea activităţilor pionereşti. Fetele, totdeauna numai ele în frunte: şi cînd e vorba de amenajat spaţiile verzi din parcul şcolii, şi cînd se organizează drumeţii la pădurea Roşu din apropiere, ba şi-n domeniul atît de «băietesc» al sportului.

«Dar pînă cînd?» — ne place nouă să credem că şi-au zis ei la un moment dat. Ia să le dovedim că şi noi avem idei şi iniţiativă.

Şi cei doi, cu autoritatea lor de membri ai colectivului de conducere al detaşamentului, i-au mobilizat în taină pe băieţi, şi-au frămîntat mintea cu toţii şi-au hotărît să confecţioneze din lemn nişte ghivece mari în care să planteze cele mai frumoase flori şi plante decorative.

După cîteva zile de lucru, ghivecele au fost gata şi băieţii au intrat triumfători cu ele în clasă. «A, foarte bine! — au zis fetele. Voi aţi făcut ghivecele iar noi o să plantăm şi o să îngrijim florile.» La care dumnealor, băieţii, au rămas... muţi. Replica fetelor era de-o logică... zdrobitoare şi-au fost nevoiţi s-o accepte. Iar mai tîrziu, cînd au văzut cît de frumoase sînt florile şi plantele decorative plantate şi îngrijite de fete, s-au împăcat definitiv cu ideea că nici nu se putea altfel, că numai lucrînd împreună cu ele pot să realizeze lucruri grozave.

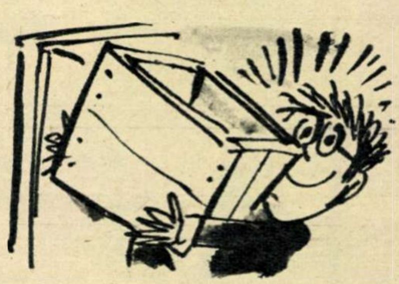

REȚETA NOASTRĂ

Oricine şi oricînd ar căuta va putea găsi şi se va convinge că în clasa a VI-a B de la amintita şcoală, detaşamentul de pionieri există cu adevărat, că el îşi trăieşte viaţa — cum se zice. Şi în mare măsură faptul acesta se datoreşte şi celor două fete şi doi băieţi care, de cînd au fost aleşi de colegii lor în colectivul de conducere, şi-au luat rolurile în serios, căutînd — şi descoperind — reţete proprii pentru fiecare «problemă» ivită în detaşamentul lor.

CONSTANTIN DIACONU

Foto: GR. PREPELIŢĂ

ÎN MEMORIAM...

Vă mai amintiţi? A fost în februarie o zi în care un soare radios ne-a amintit de primăvară. Dar nu numai el... Şi cei peste cinci sute de pionieri din Bucureşti, adunaţi într-o fremătătoare coloană a cravatelor roşii, cu stegari, cu trompetişti şi toboşari în frunte...

Vă amintiţi? Mulţi i-aţi văzut de la ferestrele blocurilor. Cei care eraţi la plimbare v-aţi oprit, i-aţi privit şi v-aţi alăturat chiar coloanei lor, în marş, pe Calea Griviţei. I-aţi condus pînă la porţile Uzinelor Griviţa. Aţi rămas.. L-aţi privit pe **Florin Găvan** de la Şcoala generală nr. 173 deschizînd adunarea pionierilor Capitalei — emoţionant omagiu adus glorioaselor lupte revoluţionare ale ceferiştilor şi petroliştilor din iarna anilor 1932–1933. Aţi ascultat marele cor al pionierilor de la Şcolile generale 173 şi 175 intonînd **«Presăraţi pe-a lor morminte ale laurilor flori...»**. I-aţi văzut pe **Radu Hangu, Mihaela Gigea, Ion Marin, Irina Popescu, Virgil Petcu, Mihaela Nicolae** şi pe alţi pionieri de la Şcoala generală 128, depunînd — în semn de cinstire a memoriei eroilor ceferişti de la «Griviţa», victime ale represiunii dezlănţuite de regimul burghezo-moşieresc — coroane şi jerbe de flori la plăcile memoriale din incinta uzinei.

Atunci, alăturîndu-vă coloanei, aţi participat la una din acţiunile pionierilor Capitalei iniţiate în cinstea sărbătoririi aniversării semicentenarului Partidului Comunist Român.

Vă amintiţi? a fost o zi de februarie cu soare de primăvară.

LIDIA NOVAC

MAI MULT DECÎT PRIETENI

Fotografia noastră vă prezintă chipurile a doi băieţi răsfoind, în recreaţie, «Cutezătorii». Nimic excepţional pînă aici. Trecînd însă dincolo de cadrul dreptunghiular al imaginii, introducîndu-ne în intimitatea lui Dumitru şi Ştefan Antohi vom descoperi un excepţional de cea mai înaltă calitate.

Nu sînt fraţi. Sînt veri. Ii apropie însă o prietenie pe care nici un grad de rudenie n-o poate asigura. Elevi în clasa a VIII-a a Liceului nr. 3 din Bacău, colegi de bancă de ani lungi, cei doi Antohi şi-au cîştigat de tot atîta vreme locuri de cinste în ierarhia celor mai buni elevi. În anul şcolar trecut ei au ocupat la învăţătură locurile 2 şi 3 pe clasă. Cartea de onoare a unităţii le aminteşte numele la locurile 11 şi 16 pe întregul liceu.

Frumoasă prietenie, mi-am zis. Vegheată de asemenea preocupări comune, încununată de succese, are toate şansele să înflorească mereu.

Apoi a sunat clopoţelul. Elevii clasei a VIII-a, redeveniţi copii, au zbughit-o literalmente pe uşă.

Nu şi Dumitru. El trebuie să-şi ajute prietenul să iasă din clasă, să coboare cele cîteva trepte ale peronului şi apoi să ia loc pe vehiculul său special cu trei roţi şi să-l conducă acasă. Căci Ştefan este bolnav. Iar Dumitru, încă din clasa I, şi-a asumat, de bună voie, sarcina de a-l conduce la şcoală şi acasă.

Nu întotdeauna iernile au fost blînde. Uneori vîntul, alteori ploaia sau poate ispita jocului se vor fi pus împotriva datoriei. Iar triciclul nu a apărut decît de curînd. Dumitru Antohi îşi ţine însă, de opt ani de zile, neştirbit, cuvîntul. Acest băiat de o modestie rară, inimos şi hotărît, formează împreună cu hotărîtul şi inimosul Ştefan Antohi un duo de cutezători cu adevărat demni de acest nume.

HORIA ARAMĂ

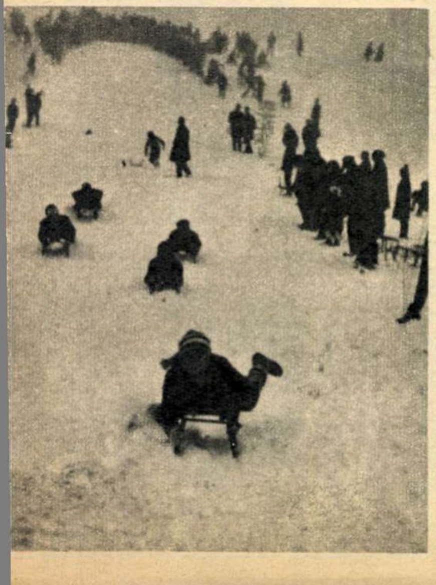

Zăpadă tîrzie

Totul era pus la punct de mult. Pîrtia de pe dealul Silozului special amenajată — gata. Tabelele cu participanţi — complete. «Maşinile» numai să-şi ia zborul. Zăpadă însă... deloc.

Şi totuşi, într-o zi, a sosit. O zăpadă tîrzie! A nins o noapte şi-o dimineaţă întreagă. Apoi s-a oprit. A fost de-ajuns ca să vedem totul în... alb şi am pornit cu toţii în jocul primei zăpezi căzute de curînd pe la noi. Poate n-o să vă vină să credeţi, dar de unde pînă atunci eram atît de bine organizaţi, ne-am trezit aproape nepregătiţi. În tabelele noastre erau înscrişi cîteva zeci de copii, iar în acea zi erau prezenţi peste o mie două sute pentru a participa la întrecere. Cine putea prevede un asemenea tabel, o asemenea evidenţă a concurenţilor, a săniuţelor care erau gata sus, pe culmea dealului? Şi totuşi... Întrecerile pentru cucerirea «Cupei zăpezii» a culminat cu premierea cîştigătorilor: Ion Lazăr, Matilda Pantilie, Sandu Lazăr, Suzana Nelu, Nicolae Crăciunică, Maria Vătui, Mihai Naidin, Constanţa Stănescu, Ilie Marin, Ilinca Negreanu, Stelian Văituş, Petre Glăvan de la şcolile generale din oraşul Alexandria.

prof. OVIDIU STAN

Desen: **VINTILĂ MIHĂIESCU**

CHEIA

POVESTIRE DE CĂLIN GRUIA

Din lada cu scule pierise o cheie și ceilalți ucenici au dat vina pe mine. «Ăla mic trebuie să știe! Ieri l-am văzut mîncînd halva cu bulcă». Așa îmi ziceau «Ăla mic». Purtam haine largi și de aceea păream scund.

— Dă-i cîteva peste bot, meștere și spune el unde-a dus cheia — se băgă în vorbă alt ucenic.

Nu eram vinovat. Dar nu mă puteam apăra. Obrajii începuseră să-mi ardă ca focul. Toți mă bănuiau. Meșterul s-a uitat pe sub sprîncenele stufoase și supărat a spus:

— Plecați acasă! Tu rămîi.

Simțeam că se scufundă pămîntul cu mine. Cu toții ne temeam de meșter. Nu rîdea, nu glumea și era zgîrcit la vorbă. După ce am rămas singuri mi-a făcut semn să mă apropii. Uitîndu-se în buzunarul de la bluza mea mă întrebă în șoaptă:

— Fumezi?

— Cîteodată, meștere.

— De foame?

Nu i-am mai putut răspunde că ochii mi se umpluseră de lacrimi. Meșterul avea alt glas. Un glas pe care nu i-l auzisem niciodată. Mi-a netezit creștetul capului și m-a privit în ochi.

— Nu-mi place că plîngi. Știu că n-ai luat tu cheia... Ai batistă?

— Nu, i-am răspuns eu ușurat. Mi se părea că am fost înghețat și că mă încălzesc la soare, cu toate că în atelier era aproape întuneric. Meșterul mă cercetă ce mă cercetă și-apoi ridicîndu-mi bărbia mă întrebă:

— Ai încredere în mine, Ilie?

— Da, meștere.

— Și eu în tine, băiete. Uite, numai închid ochii pe jumătate și te văd bărbat în toată firea. Înțelept, dîrz, neînfricat și plin de omenie. Știi tu ce-i omenia?

— Nu, meștere.

— Ai să-nveți. Dă-mi mîna. Și-mi strînse mîna ca unui om adevărat, ca unui meșter din fabrică, ca unui prieten.

— Ai tu un ghiozdan de școală în care-ți aduci mîncare, pune cheia asta în el și du-te cu ea pînă la numărul... din strada... — și-mi spuse strada. Cheia asta o să facă minuni undeva. Dar tu nu știi nimic. Ai înțeles?

— Chiar de mi-ar pune tălpile pe plită, am spus eu trăgînd aer mult în piept.

Meșterul înveli cheia într-un ziar, o cheie foarte complicată.

— Drum bun, Ilie, și ferește-te!

— Acum îmi dă prin minte meștere.

— Tăcerea e de aur.

Și,ca într-o vrajă meșterul își ascunse zîmbetul, glasul cel bun și se-ntunecă de parcă s-ar fi stins în el o lumină. Ghiozdanul mi se părea greu. Toți ochii trecătorilor se opreau pe încuietoarea lui ruginită. N-aveam spor la mers și nici bani pentru tramvai.

Cînd am ajuns aproape de casă, în uliță, la colț, văd un sergent de stradă uriaș, mustăcios. Se uita cercetător în toate părțile,căutînd ceva. Mă lipesc de un gard,la întuneric,să-mi trag sufletul. Trece pe lîngă mine cu spatele. Îmi era frică să nu-mi audă inima. Și deodată se-ntoarce ca un arc și pune mîna pe mine.

— Tu ești Ilie?

— Nu, nu sînt Ilie!

— Și în ghiozdan ce ai?

Mi-am pierdut cumpătul și n-am putut răspunde. Parcă mă scufundam într-o mocirlă. Genunchii îmi tremurau.

— Haide, măi băiețaș, făcu sergentul, nu mă fierbe atîta. Dă-mi repede cheia să nu dea peste noi poliția. Eu sînt! Și-și spune numele. Băgă cheia sub centura pantalonilor, salută militărește și intră într-o uliță întunecoasă. Mă gîndeam în fel și chip. Ce se întîmplă pe lume? Cum se-ntîmplă? O fi fost omul despre care îmi vorbise meșterul? Dacă picasem într-o capcană? Oricum, eram hotărît să nu scot nici un cuvînt.

Mai fac cîțiva pași și deodată îmi iese în cale un tip sclivisit, uns cu briantină pe păr, cu haine verzi și mă ia:

— N-ai un foc?

— Nu, domnule.

— Caută!

— Unde să caut?

— În ghiozdan.

Înadins îmi feresc ghiozdanul. Se repede, pune mîna pe el și mă întreabă:

— Unde te duceai?

— Acasă. Stau la colțul străzii.

Scotocește prin ghiozdan și dă de-o coajă de pîine. Mă caută prin buzunări, prin sîn, îmi scutură șapca.

— N-am furat nimic, domnule. Vin de la lucru.

— Mai bine furai. Hai la comisariat.

Acolo, comisarul mă descoase, că ce trebuia eu să duc și cui? Îmi arată un baston de cauciuc, o lumînare, un cleşte, dar eu ca și cum eram căzut din lună. Îl interesa mult numele unui om. În cele din urmă comisarul le-a spus agenților săi că sînt un tîmpit. Acasă, mama era îngrijorată de întîrzierea mea.

A doua zi meșterul, nici una, nici două, în fața ucenicilor scoate din buzunar o cheie simplă și spune:

— Hoțul a aruncat cheia la spălător. Îmi pare rău, Ilie, că ți-am tras cele două palme. Cred că ai să mă ierți.

— Niciodată, meștere! am spus eu ținînd privirea în jos.

Peste o săptămînă s-a aflat că din beciurile siguranței statului au evadat șase muncitori folosindu-se de o cheie specială cu ajutorul căreia au putut scoate toate piulițele și șuruburile de la o ușă de fier. Cînd am rămas numai eu cu meșterul, mi-a șoptit pe glasul cel bun «Bravo» și a zîmbit. Multă vreme n-am putut pricepe anume lucruri. Ehei, au fost vremuri grele, dar de la depărtarea anilor, azi par nespus de frumoase.

DAN VASILE DUMITRESCU
Fără cuvinte

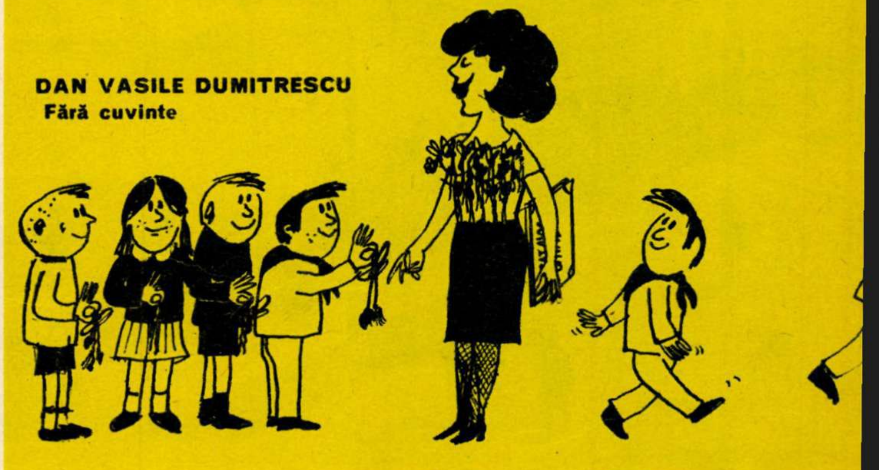

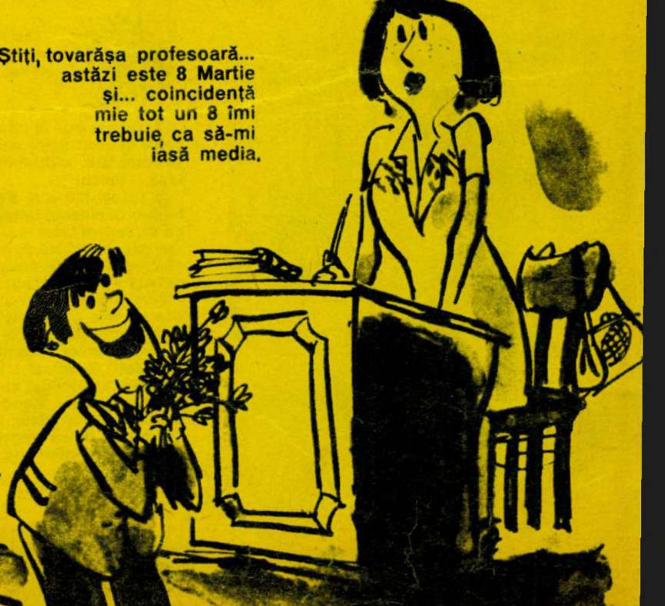

— Știți, tovarășa profesoară... astăzi este 8 Martie și... coincidență mie tot un 8 îmi trebuie ca să-mi iasă media.

Desen: **POMPILIU**

In prim plan

anul atletismului PIONIERESC

Interviu cu FLORIAN MORARU șeful comisiei sport-turism a Consiliului Național al Organizației Pionierilor

Și iată că, după turiștii și înotătorii cu ghiozdan, a venit rîndul și micilor atleți să se bucure de toată atenția și să aibă posibilitatea să iasă din anonimat mai mult decît pînă acum. Spunem mai mult decît pînă acum deoarece, după cum probabil că ați auzit și știți, Consiliul Național al Organizației Pionierilor, în colaborare cu Ministerul Învățămîntului și Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport, a declarat anul 1971 ca «*AN AL ATLETISMULUI PIONIERESC*». Iar noi, ținînd seamă de această inițiativă deosebit de importantă pentru destinele sportului școlar, am hotărît să publicăm în paginile revistei noastre, pe tot parcursul anului, diverse materiale prin intermediul cărora vă vom ține la curent cu principalele evenimente atletice ale lui 1971 și, totodată, vă vom face și recomandări practice în acest sens.

Pentru început, dorind să vă facem mai întîi cunoscute conținutul și rostul acestei inițiative, precum și avantajele pe care ea vi le oferă, ne-am adresat cu cîteva întrebări tovarășului *FLORIAN MORARU*, șeful comisiei sport-turism a Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

REP. La prima vedere, formula «ANULUI ATLETISMULUI PIONIERESC» dă impresia că este o încercare de a soluționa pe parcursul unui singur an un mai vechi deziderat, acela de a convinge și atrage marea majoritate a pionierilor și școlarilor în practicarea atletismului. Așa este oare?

FLORIAN MORARU. Că nu stăm «pe roze» în ceea ce privește practicarea atletismului de către copiii noștri de vîrstă școlară, este un adevăr pe care nu trebuie să ne ferim să-l spunem. Tocmai de aceea ar fi o utopie să ne gîndim că am putea să rezolvăm definitiv această problemă destul de complicată într-un timp atît de scurt. «*ANUL ATLETISMULUI PIONIERESC*» a fost inițiat din dorința de a concentra, pe o anumită perioadă de timp, principalele noastre eforturi pentru descoperirea și scoaterea în evidență a rezervelor și posibilităților existente (dar încă insuficient folosite) în ceea ce privește practicarea atletismului de către copii, de a-i convinge de eficacitatea formelor simple și accesibile ale atletismului, ca bază fundamentală în formarea lor. Inițiativa aceasta are rolul să impulsioneze, pentru o lungă perioadă de timp, atletismul nostru școlar și preocupările consiliilor pionierești în acest sens. Consiliul Național al Organizației Pionierilor are o valoroasă experiență în acest sens: 1969 a fost declarat «*AN AL TURISMULUI*», iar 1970 «*AN AL ÎNOTULUI*». Și acțiunile sportiv-turistice, la nivel local și republican, cum au fost «Pionieri pe cărările patriei», «Expedițiile Cutezătorii» și «Delfin '70» au dat rezultate bune, înotului și turismului școlar, fiindu-le create astfel adevărate «rampe de lansare» care vor fi folosite, pentru o lungă perioadă de timp, de către majoritatea copiilor.

REP. La modul concret, ce și-au propus să realizeze pe parcursul lui 1971 inițiatorii «ANULUI ATLETISMULUI PIONIERESC?»

FL.M. Atragerea masei largi a pionierilor și școlarilor în practicarea continuă a unor probe atletice, formarea unor deprinderi și convingeri temeinice în privința exercițiilor fizice atletice, precum și depistarea și îndrumarea celor care dovedesc aptitudini deosebite în acest domeniu, spre continua lor autodepășire și perfecționare. De asemenea, urmărim să creăm totodată o atmosferă propice în cadrul Organizației de pionieri care să favorizeze desfășurarea celei de a XV-a ediții a «*TETRATLONULUI ATLETIC INTERNAȚIONAL AL PRIETENIEI*», cea mai importantă manifestare sportivă internațională a copiilor din țările membre ale CIMEA, care va avea loc în țara noastră, în vara acestui an.

REP. Ținînd seamă de scopul pe care și-l propune «ANUL ATLETISMULUI PIONIERESC», de cadrul favorabil pe care acesta îl oferă pentru practicarea atletismului, precum și de evenimentul principal de care e punctat — cea de a XV-a ediție (jubiliară) a «TETRATLONULUI ATLETIC INTERNATIONAL AL PRIETENIEI» — ce anume le recomandați pionierilor și școlarilor noștri?

FL.M. Să se prezinte, cu curaj și încredere, la marele START atletic care va dura tot anul 1971, să nu renunțe dacă n-au specialiști care să-i îndrume, ci să ceară sprijinul comandanților, al colegilor mai mari sau al părinților; să se străduiască să organizeze în mod permanent diverse acțiuni și activități atletice simple, îndeosebi la nivelul detașamentelor (care să fie prinse cu regularitate în programele activităților pionierești) cum sînt: crosurile pe teren variat (în păduri, pe dealuri, pe miriști) desfășurate în tot timpul anului și pe distanțe în funcție de vîrste și sex; întreceri și concursuri de sărituri în lungime, în înălțime, alergare (pe 40—60 m) și aruncarea mingei de oină la țintă (pentru cei mai mici) și la distanță (pentru cei mai mari). La nivelul unității (între detașamente) recomandăm organizarea unor activități și întreceri în cadrul Campionatului republican școlar de tetratlon pe echipe (fiecare echipă trebuie să fie formată din 6 băieți și 6 fete, cele patru probe fiind alergarea pe 60 m, săritura în lungime, săritura în înălțime și aruncarea mingei de oină la distanță), crosuri de masă, concursuri pe echipe, ștafete, întîlniri atletice cu alte unități etc.

REP. Cum vor fi răsplătiți pionierii care se vor distinge în mod deosebit în cadrul «ANULUI ATLETISMULUI PIONIERESC?»

FL.M. În afara distincțiilor obișnuite și binecunoscute vieții noastre de organizație, acordate atît colectivelor cît și individual, vă informăm că vor fi decernate diplome și evidențieri speciale pentru detașamentele și unitățile care vor mobiliza cei mai mulți pionieri în cadrul întrecerilor atletice. Cei care vor dovedi aptitudini deosebite și se vor hotărî să se pregătească în mod special pe linia atletismului, Organizația pionierilor le oferă posibilitatea cuceririi insignei «*CERCURILE OLIMPICE*». Această interesantă insignă este astfel concepută încît să le dea tuturor pionierilor și școlarilor posibilitatea să se afirme și să poată cuceri, după o serioasă pregătire, posibilitatea de a concura, în lotul reprezentativ al țării noastre, la Jocurile Olimpice de la München, din 1972.

REP. Dorindu-le pionierilor și școlarilor noștri deplin succes în acest an dedicat atletismului, vă mulțumim pentru interviu.

REPORTER

FIECARE
CUTEZATOR
UN
PARTICIPANT
LA:

1971

Tetratlonul
PRIETENIEI

- VEȚI CONCURA ÎN CADRUL CAMPIONATULUI ȘCOLAR REPUBLICAN DE TETRATLON, PE ECHIPE FORMATE DIN CÎTE 12 (6 FETE ȘI 6 BĂIEȚI) LA URMĂTOARELE PROBE:

60 m ALERGARE,
SĂRITURA ÎN LUNGIME
SĂRITURA ÎN ÎNĂLȚIME
ARUNCAREA MINGEI DE OINĂ

- FINALA PE ȚARĂ VA AVEA LOC ÎNTRE 3-4 IULIE a.c. LA BUCUREȘTI.
- ECHIPA CLASATĂ PE PRIMUL LOC VA FI DISTINSĂ CU TROFEUL „PRIETENIA" OFERIT DE CĂTRE REVISTA „CUTEZĂTORII"
- VOR MAI FI ACORDATE NUMEROASE ALTE DISTINCȚII ȘI PREMII ATÎT COLECTIVE (ECHIPELOR), CÎT ȘI INDIVIDUALE.
- INTRE 31 IULIE - 1 AUGUST a.c. REVISTA „CUTEZATORII" ORGANIZEAZĂ, SUB EGIDA CIMEA ȘI A C.N.O.P., CEA DE A XV-a EDIȚIE, JUBILIARĂ, A JOCURILOR ATLETICE PENTRU COPII „TETRATLONUL ATLETIC INTERNAȚIONAL AL PRIETENIEI" LA CARE PARTICIPĂ REPREZENTATIVE DIN NUMEROASE ȚĂRI.
- Vă urăm deplin succes tuturor!

Pasărea măiastră

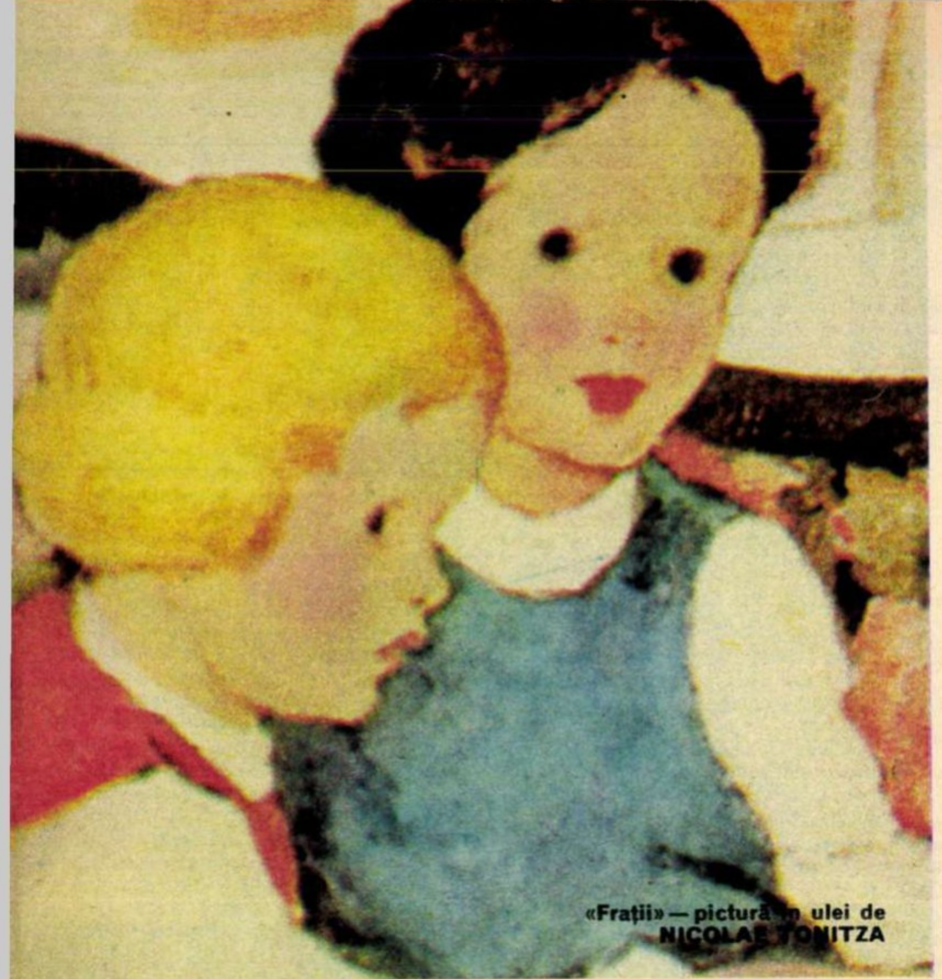
«Frații» — pictură în ulei de NICOLAE TONITZA

N. TONITZA

(1886–1940)

N. Tonitza s-a născut la Bîrlad. Studiile și le-a făcut la Academia de arte frumoase din Iași, apoi la München și la Paris.

Portretele de copii, atît de caracteristice operei marelui pictor, din care l-am ales pentru voi pe cel alăturat, sînt o mărturie a aspirației artistului spre puritate, a încrederii sale în ceea ce este frumos și generos. Armonia formelor, savanta știință a nuanțelor, grația liniei situează operele sale printre cele mai valoroase creații ale picturii românești.

Multe din lucrările lui Tonitza le puteți vedea la Muzeul de artă al Republicii Socialiste România, la Muzeul Zambaccian din București, la Muzeul Brukenthal din Sibiu și la Muzeul din Constanța. O foarte interesantă colecție Tonitza aparține Muzeului din Topalu, colecție care se află acum, temporar, în sala de expoziții a Ateneului Român.

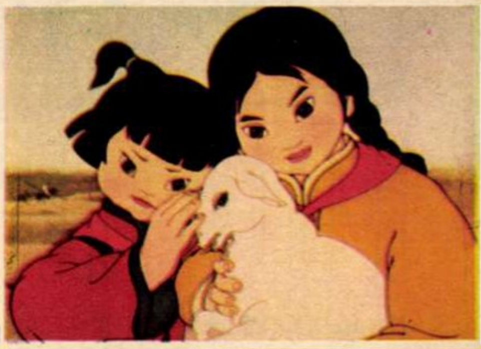
1

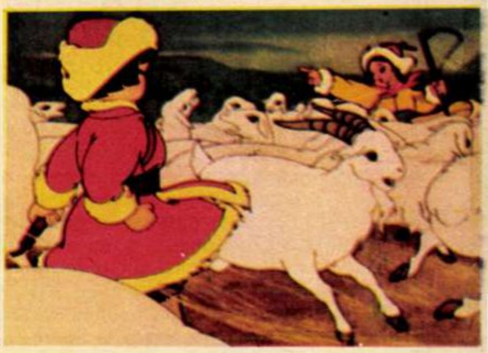
2

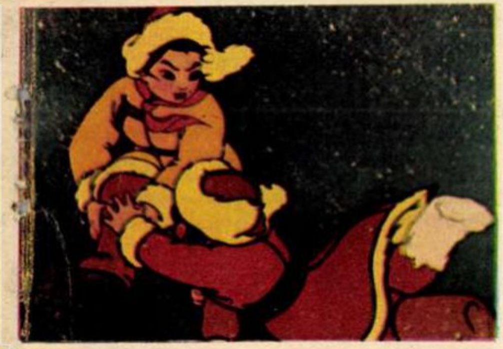
3

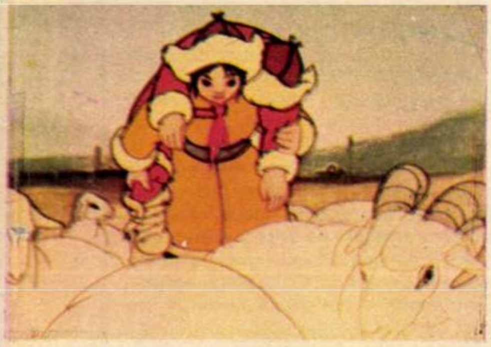
4

DOUĂ SURORI

Vă prezentăm cîteva secvențe dintr-un film de animație, o producție a studioului din R.P. Chineză. Filmul istorisește un fapt de eroism, inspirat dintr-o întîmplare adevărată.

1) Două surori, Long-mei și Jou-jong au plecat cu turma de oi a obștei la păscut. Tatăl lor nu era acasă. Tocmai plecase în satul vecin.

2) Pe la jumătatea drumului, o furtună puternică se abătu dinspre stepă. Vîntul sufla nebun, în rafale. Speriate, oile erau gata s-o ia care încotro. Long-mei înțelese primejdia. Dacă nu intervine, se va pierde turma. Hotărîtă, se aruncă asupra berbecului din fruntea turmei, oprindu-l s-o ia razna.

3) Au trecut ceasuri grele de luptă cu stihiile dezlănțuite ale naturii, cu spaima. Long-mei, cu o nuia în mînă, conducea turma spre un adăpost. Ea știa că în curînd va primi ajutoare. O vor căuta tatăl ei, oamenii din sat.

4) Curînd, o nouă nenorocire se abătu pe capul lui Long-mei. Surioara ei mai mică nu mai putea înainta. Long-mei o luă în spinare. Mergea greu, dar nu-și pierdu speranța. Într-un tîrziu, au sosit ajutoarele din sat.

Curajul celor două surioare a salvat avutul obștesc.

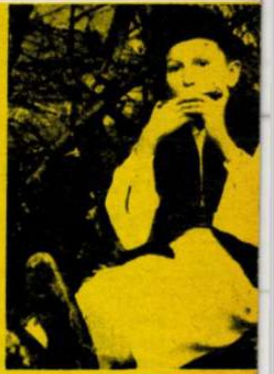

FIUL PĂDURARULUI

A deprins cîntecul de mic. Bătînd cărările codrului împreună cu tatăl său, pădurar, a învățat să surprindă trilurile cîntătoarelor. A început să le imite ciripitul, la trișcă, la muzicuță și la fluier. L-a ademenit apoi cimpoiul. Horele au un sunet aparte la acest străvechi instrument. Cîntecul plin de visare sau cel cu ritm îndrăcit l-a prins mereu în vrejele sale. Și băiatul a căutat să-l exprime și prin alte instrumente. A învățat atunci acordeonul.

Tînărul rapsod popular multiinstrumentist, **MARCEL GHEORGHILAȘI** *este în clasa a V-a, la Școala generală din Pucheni (Dîmbovița). Scena, care-l primește cu toate luminile ei, se află deocamdată la școală și la căminul cultural din satul său și satele vecine.*

Astăzi este o stea fără nume. Mîine însă...

Prof. CONSTANTIN POPESCU

Copiii și artele

VITRINA CU CĂRȚI

O carte despre viața și opera unuia dintre clasicii noștri, a cărui creație literară circulă astăzi, tradusă, pe toate meridianele; un studiu despre **Ion Creangă** datorat unuia dintre străluciții cărturari români contemporani: **Vladimir Streinu.** Volumul a apărut la puține luni după neașteptata și mult regretata dispariție a autorului.

Lucrarea, apărută în seria de mici monografii ale scriitorilor români, publicată de **Editura Albatros,** constituie nu numai o lectură interesantă, dar și un sprijin de preț pentru temele școlare.

●

Carte purtînd titlul amuzant și atrăgător **«Fratele meu cîntă la clarinet» de Anatoli Alexin** reunește șase povestiri de aventuri al căror erou este Alic Detkin — Detectivul. Autorul cărții este un cunoscut și talentat scriitor sovietic.

●

Întîmplările și faptele de pomină ale năzdrăvanului Til Buhoglindă — *O ediție cu o frumoasă ținută grafică (ilustrații: Val Munteanu) pe care o privești cu plăcere și o citești cu zîmbetul mereu pe buze. Închizînd ultima filă, rămîi mult timp să meditezi la tîlcul celebrelor ștrengării ale lui Til.*

CĂUTĂTORII DE COMORI

Ceea ce au lansat pionierii din clasa a VII-a (Școala generală nr. 2, comuna Mănăstirea Humorului, Suceava) nu e un S.O.S., ci o chemare la o colaborare colegială, pe cît de frumoasă, pe atît de utilă.

Pionierii își alcătuiesc un muzeu de **artă populară din toată țara.** Ca să aibă exponate cît mai diferite, vă roagă, dragi prieteni, să le trimiteți pe adresa școlii, felurite obiecte specifice de pe la voi *(linguri sculptate, fluiere, modele de cusături, ceramică, etc.).*

●

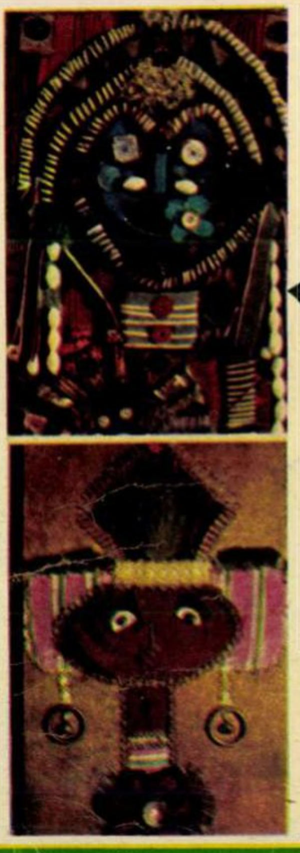

Autorii acestor măști inspirate din arta africană sînt doi elevi francezi din Marsilia, în vîrstă de 15 și respectiv 16 ani.

Cu ajutorul profesorilor, ei au cercetat arta africană, apoi și-au confecționat lucrările, folosind ca materiale plută, scoici, perle, fragmente de țesături etc. Expunîndu-le întîi la Muzeul Cantini *din orașul natal, precum și la* Muzeul Omului *din Paris, ei au stîrnit admirația și aprecierea unanimă a specialiștilor.*

●

«THALIA» ÎN ȘCOALĂ

Fotografia trimisă de elevii Școlii generale Motru – jud. Gorj – *stă mărturie despre o asemenea îndrăgită activitate pionierească. Dorind să omagieze 150 de ani de la mișcarea revoluționară condusă de Tudor Vladimirescu, echipa de teatru a școlii a prezentat un spectacol intitulat* «Pandurii lui Tudor».

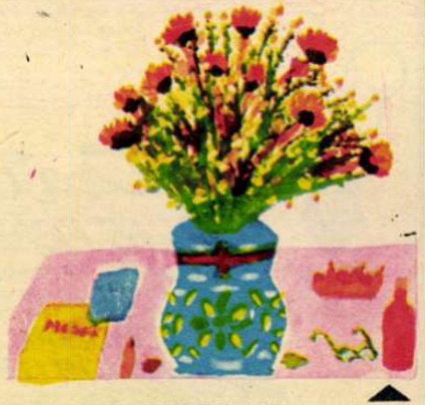

KESZEG VILMOS, Triten-colonie, jud. Harghita

BIRÓ FERENC, Miercurea Ciuc, jud. Harghita

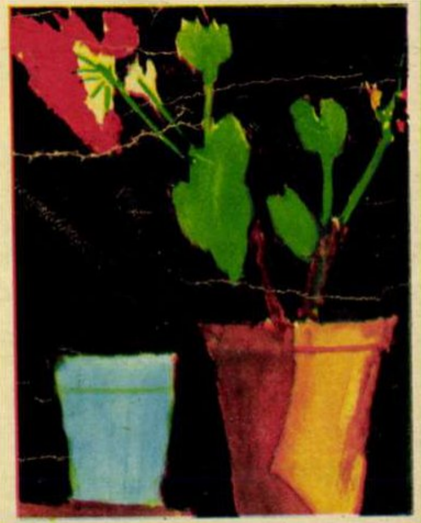

ANTOLOGIE LIRICĂ:

Miron Radu PARASCHIVESCU

(1911–1971)

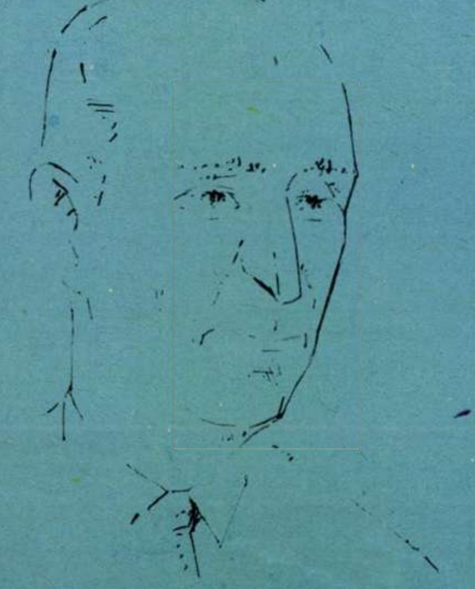

Zăpezi

Acum, pe-ntregul cîmp n-ai să citești
Decît cuneiforme păsărești.

Dar spre-a fi scrise, trebuia să vină,
Din cer, transport de liniști și lumină.

Atîta alb, atîta dăruire,
Ca un ecou din nemărginire,

Atîta alb, tot alb jur-împrejur,
Dînd celor vii și mai exact contur.

Cartea

Slăvite cărți! De cîte ori
Pe fila lor, ca o aripă,
Nu ai crezut și tu că zbori
Mai sus decît fugara clipă!

Tăcute, grele: cărămizi
Ce arcuiesc o lume altă
Și cartea după ce-o închizi
Pe capul pieptului tresaltă.

Sau o arunci pe alta-n care
Găsești potop doar de cuvinte,
O carte fără nici o zare
E numai cartea care minte.

Dar cîte visuri fără moarte
Într-alte pagini se perindă?

Văd cititorul cum, în carte,
Privește mut ca-ntr-o oglindă.

Căprioara

Pe munții goi și vineți, o neagră căprioară
Privește spre amurgul vestind din zeci de trîmbe
Că soarele și astăzi din nou are să moară
Iar peste piramide cu muchiile strîmbe,
Secunda săriturii în goluri o măsoară.

Fiului meu

De ce nu mi-ați citi-n voce
Timbrul bunătății
Cum mi-ar putea urmări ochii zborul păsărilor,
Căderea potolită a zăpezilor?

Frumusețe, de unde-ți vine puterea de a frînge stejarii?
Nu mai am nimica să-ți dau
Nici să-ți iau;
Operă desăvîrșită
Căreia totul i-e de prisos.

Afară de muta recunoștință
A sufletelor ce le prelungești
Cînd privirile strigă
Și ochii aud.

Miron Radu Paraschivescu, la Văleni, alături de soția și fiul său — în ziua cînd acesta împlinise 5 ani — 30 noiembrie 1969.

SPORT•SPORT•SPORT

ATLEȚII DIN CIUȘLEA

Atlet poate deveni oricine și oriunde. (Au mai spus-o și alții, o mai spunem însă și noi, siguri fiind că nu strică să vă reamintim acest adevar). Cu o condiție însă: să vrea, mai bine-zis să fie convins de avantajele pe care i le oferă o asemenea postură.

La Școala generală din Ciușlea *— sat aflat la vreo 15 kilometri de Focșani, pe malul Siretului — atletismul e la mare cinste, majoritate a elevilor (peste 90 la sută) fiind «prinși în mrejele lui» — după cum ne mărturisea, textual, chiar unul dintre «eroi» (și după cum o dovedesc, în parte, și fotografiile de mai sus). Aici se aleargă, se sare în lungime și în înălțime, se aruncă greutatea (la distanță sau la țintă) nu numai cu pasiune, ci și organizat și regulamentar. Mai precis, micii atleți din acest sat dispun de pistă, groapă de sărituri, ștachete și loc special pentru aruncări amenajate (de ei înșiși cu posibilități locale) conform regulamentului și, totodată organizează continuu întreceri atletice fie la nivel de detașament, fie la cel al unității și chiar între unități.*

Nu mai lungim vorba, vă mai spunem doar că dacă se va întîmpla să auziți, nu peste mult timp, că un oarecare elev din Ciușlea a intrat în posesia insignei olimpice *(pe care o poate cuceri oricare dintre voi) și că participă ca atlet la Jocurile Olimpice de la München, să nu vă mirați deloc.*

MAESTRA EMERITĂ A SPORTULUI

LIA MANOLIU

VA VORBEȘTE DESPRE „VALENȚELE ATLETISMULUI"

A face atletism înseamnă a alerga, a sări, a arunca. Exact ceea ce făceau în urmă cu zeci de mii de ani străbunii noștri îndepărtați: alergau pentru a nu fi striviți sub labele mamuților, săreau pentru a traversa șanțurile peste care încă nu învățaseră să aștearnă punți, aruncau bolovani în animalele pe care le vînau pentru a se hrăni. Cu alte cuvinte alergau, săreau, aruncau pentru a putea trăi mai departe.

Și deodată – cine știe exact cînd? – un om a alergat sau a sărit sau a aruncat nu din nevoie, ci din plăcere. Din plăcerea de a vedea cît de iute poate fugi, cît de lung sau de înalt e saltul, cît de departe zvîrle piatra. Acest om care a găsit o bucurie în ceva ce pînă atunci era o nevoie, acest om a fost primul atlet. Un atlet care habar nu avea că face sport.

Pe urmă oamenii au început să se întreacă între ei, și fiecare cu sine însuși: mai repede, mai sus, mai departe. Iar în anul 776 î.e.n. istoria a înscris în filele ei prima olimpiadă a celor vechi și pe primul învingător al alergării pe un stadiu, pe nume **Coribos Helianul.**

De atunci, oamenii continuă să «lupte» unii cu ceilalți. Nu e lupta sîngeroasă a războinicilor în care se ucid, se nimicesc unul pe celălalt; e lupta pașnică a atletismului, a întrecerii pentru o secundă în minus sau un centimetru în plus.

Atletismul e al atleților. Dar nu numai al lor. Căci acest sport e un fel de părinte al tuturor celorlalte sporturi. Cine își poate închipui un fotbalist care nu știe sau nu poate să alerge repede? Ce șanse are un handbalist care nu știe sau nu poate să arunce mingea în poartă? Cît de departe va ajunge un baschetbalist care nu știe sau nu poate să sară pînă aproape de coș? Pentru a fi sportiv, așadar, pentru a fi orice fel de sportiv, trebuie să fii mai întîi atlet. Așa cum pentru a fi atlet care aruncă, trebuie să fii în același timp atlet care fuge și sare.

Astăzi atletismul mai înseamnă multe. Înseamnă știință, ba nu, științe: biologie, biomecanică, medicină, psihologie, matematică. Da, și matematică. Calcule complicate conform cărora trebuie dozat efortul, trebuie trasată traiectoria cea mai fericită a discului sau suliței, trebuie apreciat momentul cînd se aruncă în «luptă» tot ce poate da organismul. Calculele sînt atît de numeroase și de dificile încît în zilele noastre le efectuează mașinile electronice, un fel de «Pithii» moderne care prorocesc recordurile viitorului. Cifrele pe care ni le indică ele par cu neputință de realizat, dar acum cincizeci de ani cine s-ar fi așteptat să se atingă cifrele de azi? Peste alți zece ani, ceea ce socotim azi imposibil va fi cu siguranță, ceva obișnuit.

Astăzi atletismul mai înseamnă și stadionul de unde te urmăresc zeci de mii de ochi, dar și camera de televiziune, ochiul colectiv al altor sute de mii de spectatori din întreaga lume; înseamnă minutele de tăcere încordată ale concentrării în care simți cum se adună, ca prin minune, ultime și nebănuite rezerve de energie; înseamnă vacarmul reușitei, cînd un singur glas de bucurie se înalță în jur convingîndu-te de realitatea victoriei tale; înseamnă lipsa protestelor, deoarece legile scrise și nescrise ale atletismului pun stavilă oricărei nedreptăți. Iar asta mai înseamnă totodată că nu poți da vina pe nimeni — nici pe arbitrii, nici pe adversari, nici pe public. Cînd pierzi e numai din cauza ta. Cînd învingi e din cauza ta dar, nu numai a ta. Bucuria victoriei e împărțită cu cei care te iubesc și cred în tine, și cu spectatorul care a știut să aștepte, să te încurajeze la momentul potrivit, și care se entuziasmează acum pentru reușita ta.

Atletismul înseamnă sportul în care lupți de unul singur fără a fi niciodată singur.

●

TROFEELE „EXPEDIȚIILOR CUTEZĂTORII" LA DESTINAȚIE

CA ȘI LA EDIȚIA PRECEDENTĂ A «EXPEDIȚIILOR CUTEZĂTORII», ȘI DE DATA ACEASTA ÎNMÎNAREA TROFEELOR, A CELORLALTE DISTINCȚII ȘI NUMEROASE PREMII ÎN OBIECTE OFERITE DE CĂTRE REVISTA NOASTRĂ ECHIPAJELOR CARE LE-AU CUCERIT SE DESFĂȘOARĂ ÎNTR-UN CADRU FESTIV DEOSEBIT. DE OBICEI. LA EVENIMENT IAU PARTE NU NUMAI EXPEDIȚIONARII DISTINȘI, CI ȘI MULȚI ALȚI COLEGI DE-AI LOR, DIN LOCALITATEA RESPECTIVĂ, CADRE DIDACTICE ȘI PĂRINȚI. FĂCÎND CUNOȘTINȚĂ CU ACEST PRILEJ CU «AVENTURA» DIN VARĂ A EXPEDIȚIONARILOR, CONSUMATĂ ÎN MUNȚI, FIECARE FESTIVITATE ÎN PARTE ESTE O PLEDOARIE ÎN FAVOAREA TURISMULUI ORGANIZAT AL PIONIERILOR ȘI SCOLARILOR, CU PROFUNDE REZONANȚE ÎN NUMEROASA ASISTENȚĂ.

«SCUTUL DACIC» LA IAȘI

La Iași, în marea sală de spectacole a Casei de cultură a tineretului, aproximativ 800 de spectatori de toate vîrstele (în marea lor majoritate pionieri și școlari) au ținut să fie prezenți la festivitatea de înmînare a trofeului «Scutul dacic» echipajului «Vînătorii lui Dragoș» de la Casa pionierilor din oraș. Faptul că echipajul acesta a obținut pentru a doua oară consecutiv un important trofeu al «Expedițiilor» a determinat nu numai entuziasmul celor prezenți, ci și hotărîrea lor de a participa în număr cît mai mare la noua ediție din acest an a concursului nostru de turism și cercetare științifică.

«CORTUL DE MĂTASE» LA GALAȚI

«Ancora» din Galați — echipaj format din 10 pionieri și elevi de la Școala generală nr. 11 din localitate — este al doilea echipaj care, obținînd în 1969 un trofeu, l-a cucerit pe-al doilea în 1970. Înmînarea «Cortului de mătase» membrilor «Ancorei» s-a desfășurat în sala unui mare cinematograf din oraș, plină pînă la refuz cu cei care au dorit să-i cunoască pe colegii lor care au reușit această frumoasă performanță turistică. Și aici, ca și la Iași, numeroși pionieri și școlari s-au convins de avantajele pe care le oferă «Expedițiile Cutezătorii» și s-au decis să sporească considerabil numărul echipajelor participante la acest concurs. Numai de la amintita școală vor lua startul în noua ediție a «Expedițiilor» trei echipaje (care s-au și format deja).

«SFINXUL CARPAȚILOR» LA STARCHIOJD

Trofeul pentru cel mai original și reușit itinerar a fost cîștigat de această dată, așa cum ați aflat în urma publicării rezultatelor concursului, de către niște băieți și fete dintr-un sat de munte.

Întîlnirea cu membrii echipajului «Capra neagră» de la Școala generală din Starchiojd, județul Prahova, a fost deosebit de emoționantă. Elevi, cadre didactice, părinți și săteni, prezenți în sala căminului cultural, i-au felicitat cu căldură pe expediționarii care au reușit să obțină încă de la prima lor participare un asemenea succes.

«CASETA DE CRISTAL» LA FOCSANI

Trofeul «Caseta de cristal» se află acum, împreună cu celelalte distincții, la Casa pionierilor din Focșani, unde va rămîne ca o mărturie a frumoasei și instructivei expediții desfășurată de către membrii echipajului «Simion Mehedinți» în Munții Vrancei. Festivitatea de premiere, care a coincis cu sărbătorirea zilei de 24 Ianuarie, a prilejuit popularizarea expediționarilor focșăneni și a succesului lor nu numai în rîndul colegilor din oraș, ci și al pionierilor și școlarilor din județ și chiar din alte localități din țară, prezenți aici în această zi.

Cu acest prilej, micii focșăneni, care anul trecut au fost reprezentați în «Expediții» de cinci echipe, și-au mărturisit hotărîrea de-a participa în noua ediție a concursului în număr mult mai mare, de-a desfășura asemenea expediții încît și alte trofee să poposească pe meleagurile lor.

C.D.

Membrii echipajelor: «VÎNĂTORII LUI DRAGOȘ»; «ANCORA» ȘI «CAPRA NEAGRĂ».

„RACHETA DE AUR“
DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ILIE NĂSTASE

CHITARA (2)

Așa cum v-am spus, tata lucra la bancă: însoțea transporturile de valori de la centrală la băncile de sector și invers. Noi eram cinci copii: doi băieți — eu și Costel (care era mai mare decît mine) — și trei fete.

Uneori, făcînd rost de bani, «împușcînd francul», cum se exprima Costel, mergeam la cinema. Mie-mi plăceau filmele cu cow-boy și cu gangsteri. Odată — țin bine minte, să tot fi avut nouă ani — am văzut un film în care gangsterii atacau un transport de-al unei bănci, omorîndu-i pe însoțitorii acestuia. Am venit acasă într-o fugă. Eram tulburat. Cînd tata a aflat motivul, a rîs:

— Nu se întîmplă de-al d'astea la noi, băiete! Dar, pentru a nu ajunge ca mine, doar un mic slușbaș, tu pune mîna și învață! Și Costel, la fel! Să ajungeți oameni!

De învățat, învățam bine. Eram mereu premiant. Doar cu franceza nu mă împăcam. N-o puteam pricepe și pace!

— Măi, dacă nu învățați, să știți că vă pun să pașteți caprele. Ați auzit?

Asta era suprema amenințare a tatii. Dacă veneai cu notă mică acasă, te trimitea să paști cele cîteva capre pe care le țineam pe lîngă casă. Era mai mare rușinea să plimbi caprele prin parcul sportiv, să se uite lumea la tine ca la... urs. Mai mare umilință nu era pentru mine și Costel. (Ce-i drept, e drept. Eu învățam bine. așa că cel pedepsit să meargă cu caprele era, de regulă, frate-meu. Acum, după ani de zile, cînd îi amintesc de asta, Costel rîde. Pe atunci însă, nu făceam haz. Dimpotrivă.)

Într-o zi — eram elev la Liceul «Ion Neculce» — am venit acasă cu un patru la franceză, căzut cam hodoronc-tronc printre notele bune de la celelalte materii. Tata m-a luat la întrebări:

— N-am nevoie de franceză! N-o să am niciodată nevoie în toată viața mea! — am spus eu. Și nici nu am timp să învăț.

— Păi cum să ai timp! — a intervenit, supărată, mama. Crezi că eu nu știu cu ce te ocupi? Și tu, și Costel! Chitară vă trebuie, hai? Vreți să vă faceți muzicanți, să umblați pe străzi cu chitara de gît, da?

Am făcut ochii mari. Nu pricepeam ce spune.

— Chitară? Care chitară, mamă? am întrebat-o.

— Cum care? Aia de-o ții colo, ascunsă după șifonier. Ce, crezi că eu nu văd? Ce dacă o ții învelită?

Am rîs.

— Aia nu-i chitară, mamă. E rachetă de tenis.

— Asta ne mai lipsea. Dacă te prind pe teren, te rup în bătaie! — m-a amenințat mama.

A trebuit să vină «nea Pepi» și «nea Tache Caralulis» s-o convingă pe mama că am... stofă, că e bine să joc fiindcă tenisul mă fortifică și așa mai departe.

— Hm! Fie! — s-a lăsat înduplecat tata. Mai bine la tenis decît chitarist. Dar dacă se lasă pe tînjală cu învățătura, punem punct tenisului.

Amenințarea că nu mă mai lasă la tenis dacă nu învăț bine m-a făcut să iau numai note bune. Chiar și la franceză.

(Va urma)

E încă vremea ghioceilor iar mercurul termometrelor mai are de «escaladat» multe grade pînă cînd vă va arăta că vă puteți bucura în voie de soare și apă. Cu toate acestea, de cîțiva ani de zile, în acest sfîrșit de iarnă și început de primăvară, în București se desfășoară una dintre cele mai disputate competiții de înot ale pionierilor și școlarilor: e vorba despre **«Cupa de iarnă»**, organizată de către clubul sportiv «Cutezătorii» de la Palatul pionierilor.

CUTEZĂTORII pe bloc-starturi

Avînd ca scop popularizarea înotului în rîndul copiilor din Capitală, precum și depistarea talentelor pentru primirea lor în «lotul» clubului, amintita competiție a întrunit și de această dată un mare număr de participanți. Printre noile «stele» care au apărut cu acest prilej, se află și **Dana Ploieșteanu**, **Mihai Dinu** și **Andreia Cosmin** care au ocupat, în ordine, primele 3 locuri. Pe echipe, **locul întîi** a fost cîștigat de **Sectorul 1 (cîștigător al «Cupei de iarnă»)**, **locul doi** de **Sectorul 5**, iar **locul trei** de **Sectorul 2**.

ȘTEFAN NEGOIȚĂ,
profesor-antrenor,
Clubul sportiv «Cutezătorii»

Vă invităm pe toți să participați la ancheta noastră

„CE PRIMIM ÎN SCHIMBUL UNUI BILET DE CINEMA?“

Știm, inimile voastre au și tresărit, văzînd această fotografie! O diligență! Preerial Cow-boy! Pac-pac și bum-bum! De ce oare ne atrag atît de mult filmele cu cow-boy? Poate unde ele sînt surori bune cu poveștile, acele povești în care eroul, fie că e Prîslea cel voinic, fie că e un haiduc neînfricat, luptă cu dîrzenie împotriva celor răi, făcînd să triumfe adevărul și dreptatea.

Dar nu numai în filmele de aventuri este vorba despre curaj, abnegație și noblețe sufletească, după cum nu toate filmele de aventuri reușesc să creeze eroi autentici, dotați cu aceste calități. Există destule pelicule produse numai de dragul încăierărilor în sine, înșiruiri de scene violente aduse pe ecran de către producători numai de dragul banilor. Ai banilor cu care spectatorul își plătește biletul de intrare.

Vă mai amintiți ancheta noastră de anul trecut intitulată **«Ce primim în schimbul unui bilet de cinema?»** Datorită interesului pe care l-a stîrnit printre cititori, dorim s-o reluăm. Pentru a înlesni participarea voastră la anchetă, vă indicăm cîteva puncte orientative:

1. De cîte ori pe lună vă duceți la cinema?
2. Rețineți numele regizorului și al operatorului?
3. La care film părerea voastră **s-a potrivit cu aceea din recenziile** publicate în ziare despre acest film, și la care film părerile voastre **nu au coincis** cu acelea exprimate în recenzii?
4. Ce film de aventuri din ultima vreme vi s-a părut foarte instructiv și care, foarte slab? Ce film, din afara celor de aventuri, v-a impresionat în ultimul timp, și care v-a dezamăgit?
5. Cum trebuie să fie, după voi, «filmul ideal» în epoca noastră?
6. **Foarte important:** cum ar trebui să fie un film inspirat din viața voastră, a copiilor și a adolescenților, astfel încît să cucerească inimile spectatorilor? Răspunzînd la aceste întrebări, puteți aduce în discuție multe alte probleme privind opiniile voastre în materie de film. Vă așteptăm scrisorile pe adresa: Revista **«Cutezătorii», București, Piața Scînteii nr. 1, cu mențiunea CINECLUB.**

Nu uitați să specificați vîrsta și clasa în care învățați, precum și domiciliul exact. **Cele mai interesante scrisori vor fi publicate, comentate de cineaști prestigioși și premiate!**

CINECLUB CUTEZĂTORII

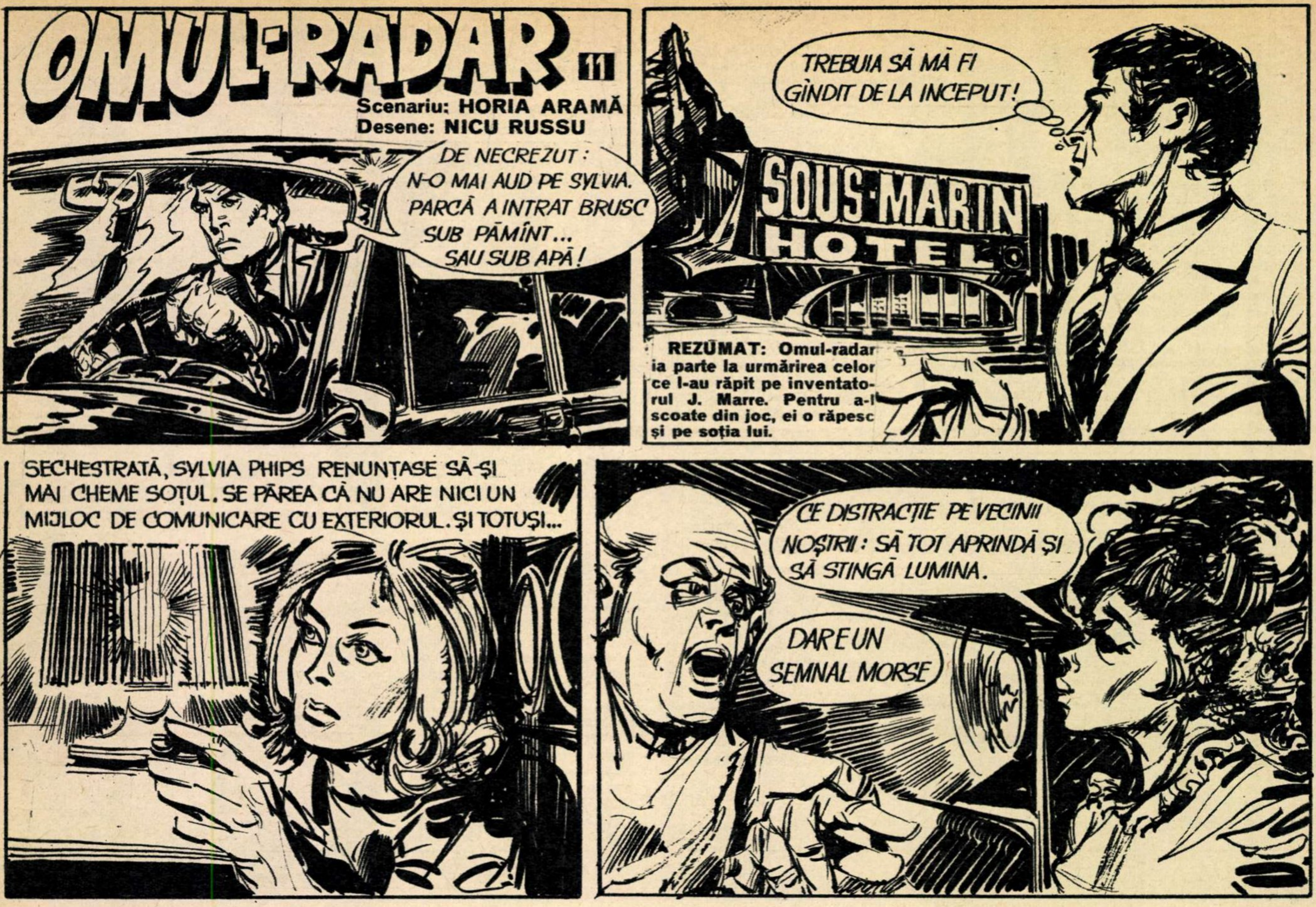
OMUL-RADAR 11
Scenariu: HORIA ARAMĂ
Desene: NICU RUSSU
DE NECREZUT: N-O MAI AUD PE SYLVIA. PARCĂ A INTRAT BRUSC SUB PĂMÎNT... SAU SUB APĂ!
TREBUIA SĂ MĂ FI GÎNDIT DE LA ÎNCEPUT!
SOUS-MARIN
HOTEL
REZUMAT: Omul-radar ia parte la urmărirea celor ce l-au răpit pe inventatorul J. Marre. Pentru a-l scoate din joc, ei o răpesc şi pe soţia lui.
SECHESTRATĂ, SYLVIA PHIPS RENUNŢASE SĂ-ŞI MAI CHEME SOŢUL. SE PĂREA CĂ NU ARE NICI UN MIJLOC DE COMUNICARE CU EXTERIORUL. ŞI TOTUŞI...
CE DISTRACŢIE PE VECINII NOŞTRII: SĂ TOT APRINDĂ ŞI SĂ STINGĂ LUMINA.
DAR E UN SEMNAL MORSE

Casata de la miezul nopţii

NICUŢA TANASE 77

18

JOCI TARE, DOMNULE COFETAR!

Pe cer nu mai erau nici cele 16 stele pe care le numărasem mai adineauri. Habar n-am unde dispăruseră aşa repede. Ca să întreprind o anchetă în legătură cu dispariţia celor 16 stele de pe cer nu aveam timp şi, la urma urmelor, nu prea îmi pasă. Nu le aveam eu în inventar. În schimb mă deranja şi mă frămînta faptul că şoseaua era blocată de autoturismul responsabilului cofetăriei din Ciuceni. Şi mai mă înspăimîntă şi «icterul» pe care îl făcu domnul Tuţudan cînd îl văzu în maşina mea pe Marian.

— Domnule cofetar, nu credeţi că ar fi mai bine să deblocăm şoseaua?

Cofetarul se apropie de mine şi, privindu-mi maxilarul care «toca» fără odihnă gumă de mestecat, îmi zise:

— Aş mai avea de discutat cu dumneavoastră unele probleme.

— Şi aceste probleme se cer discutate numai cu şoseaua blocată?

ROMAN FOILETON 78

— Nu. Ceea ce avem de discutat nu are nici o legătură cu şoseaua.

— Atunci?... Şi de ce trebuie să purtăm aceste dialoguri în cîmp?

În clipa imediat următoare s-a întîmplat o chestie uluitoare, nemaipomenită.

Tuţudan a scos din buzunarul de la spate un pistol şi a tras?

Nu!

M-a atacat într-un moment de neatenţie cu o armă oarbă?

Nu!

S-a repezit la Marian şi l-a sugrumat?

Nu!

S-a urcat la volan, a dat drumul la motor şi, în disperare de cauză s-a aruncat cu maşină cu tot într-o prăpastie?

Nu! (În apropierea noastră nu era nici o prăpastie, ci doar nişte şanţuri, şi alea necurăţate de multă vreme). Atunci?

Din maşina care blocase şoseaua, deci din automobilul cu care ne urmărise responsabilul cofetăriei din Ciuceni coborî...

— Zgîndărici! strigai eu recunoscîndu-l pe Zgîndărici chiar şi pe întuneric.

— Să trăiţi, salută el ca un viitor ostaş.

Din maşina mea coborî, strîngînd în braţe valiza, Marian care era mai uluit decît era Diogene în ziua în care, din nebăgare de seamă soţia lui pusese varză la murat chiar în butoiul lui preferat.

Ca să se poată îmbrăţişa, i-am luat valiza din braţe lui Marian. Am încuiat în portbagaj valiza, pe cei doi i-am lăsat să se îmbrăţişeze în continuare, şi să discute de-ale lor iar eu...

ROMAN FOILETON 79

— Totuşi ar fi bine să trageţi maşina pe dreapta.

A tras-o.

A urmat un dialog între mine şi domnul Tuţudan. Un dialog destul de... Să vă dau o mostră.

El: — Care va să zică sînteţi scriitor...

Eu: — Iar dumneata domnule Tuţudan responsabil de cofetărie.

El: — Exact. Nu sînt stele pe cer.

Eu: — Şi eu am observat.

El: — Ei doi sînt veri.

Eu: — Foarte veri... Adică sînt veri buni... Asta am vrut să spun.

El: — Apropo, nu fumaţi?

Eu: — Cînd mestesc gumă nu. Acum mestec gumă. Medicul m-a sfătuit să nu trag fum în piept cînd mestec guma.

Cei doi veri, Marian şi Zgîndărici, aşezaţi pe marginea şanţului discutau şi ei dar mult mai aprins decît noi. Să-i lăsăm în pace.

El: — Şi aveţi de gînd să...

Nu ştiu de ce, domnul cofetar a făcut o pauză la acest «să»...

Eu: — Da, am de gînd.

El: — Ce aveţi de gînd?

Eu: — Să!

El: — Să scrieţi o carte?

Eu: — Da, am de gînd să scriu o carte.

După această conversaţie aparent nevinovată şi calmă urmă o replică ce aducea mai mult a lovitură de buzdugan.

— Domnule scriitor, dacă nu-ţi vezi de treburile dumitale, s-ar putea ca în scurt timp să ai o surpriză.

— Ce fel de surpriză?

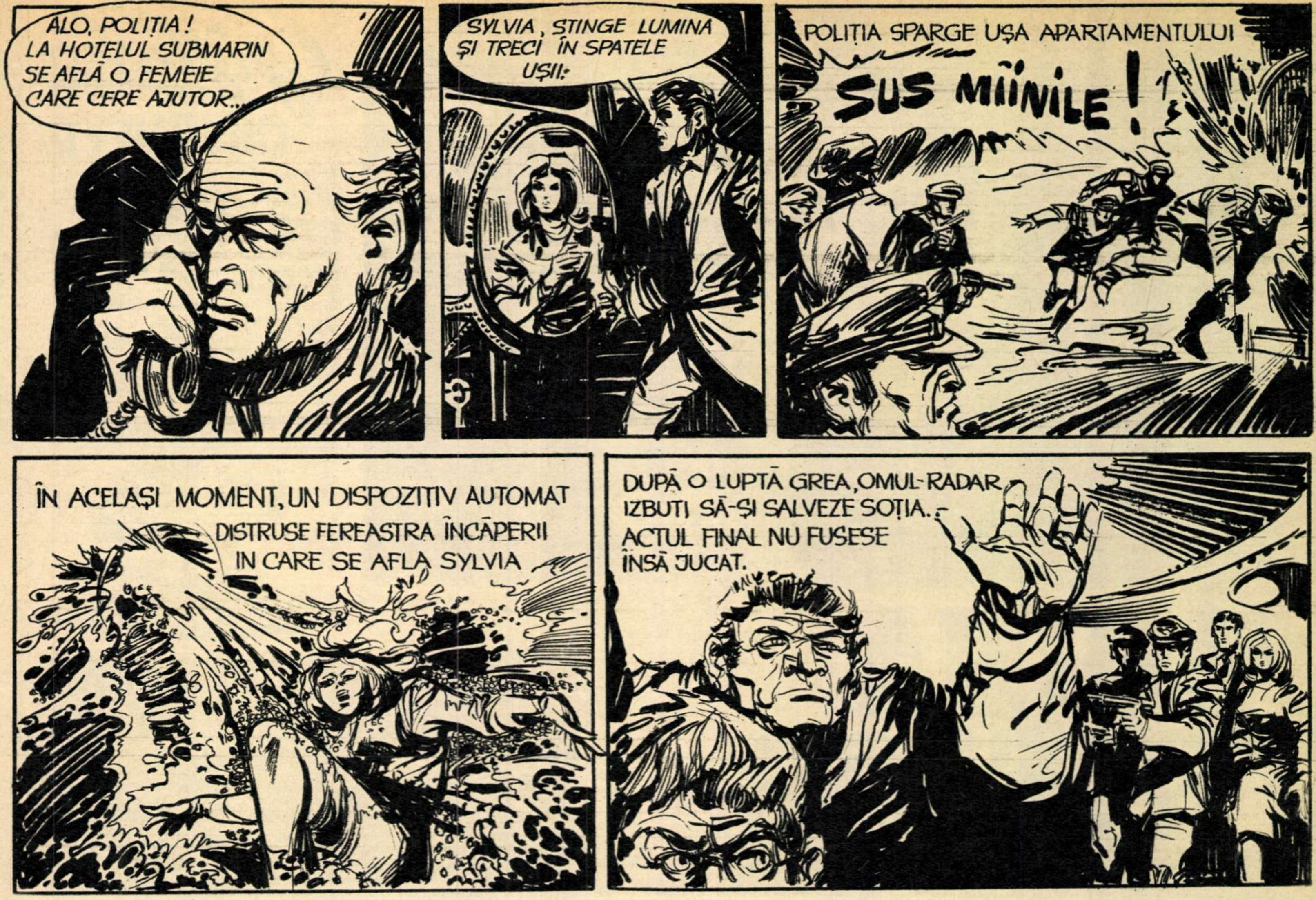
ALO, POLIȚIA! LA HOTELUL SUBMARIN SE AFLĂ O FEMEIE CARE CERE AJUTOR..
SYLVIA, STINGE LUMINA ȘI TRECI ÎN SPATELE UȘII.
POLIȚIA SPARGE UȘA APARTAMENTULUI
SUS MÎINILE!
ÎN ACELAȘI MOMENT, UN DISPOZITIV AUTOMAT DISTRUSE FEREASTRA ÎNCĂPERII ÎN CARE SE AFLA SYLVIA
DUPĂ O LUPTĂ GREA, OMUL-RADAR IZBUTI SĂ-ȘI SALVEZE SOȚIA. ACTUL FINAL NU FUSESE ÎNSĂ JUCAT.

(Va urma)

ROMAN FOILETON

80

— De pildă, să te trezești bătînd la o poartă.

— Bătînd la o poartă metalică?

— La una care e păzită de Sf. Petru.

— Joci tare, domnule cofetar!

— Unde sînt banii?

De data aceasta cofetarul îmi aruncă întrebarea în față, învăluită în otravă de viperă vărgată.

— Care bani?

— Zgîndărici mi-a povestit totul. Unde este cecul lui?

— În ce calitate îmi pui aceste întrebări?

— Cunoști legile, mă întrebă el, așa, din senin, cu toate că cerul era fără stele.

— Desigur. Le-am votat.

— Ce ai de gînd să faci cu banii pe care i-ai luat de la Zgîndărici și Marian? Unde sînt?

— Sînt la mine și vreau să-i înapoiez proprietarului, adică dumitale.

— Deci spui că ești la curent cu legile... Ai putea să-mi spui cam cîți ani de pușcărie ai să primești?

— Eu? Am zîmbit eu ca la un film cu Fernandel și cu o oaie cu cinci picioare.

— Da... Pentru complicitate, iar acești doi tineri pentru furt.

— Ce fel de furt? Hai că ai haz, domnule Tuțudan.

— Din biroul cofetăriei din Ciuceni a dispărut acum cîteva zile o sumă importantă de bani: 80 000 lei... Nu am anunțat încă miliția pentru că abia astă seară am observat dispariția lor. Sînt informat că un tînăr din comuna noastră ar fi depus astăzi la cec o sumă de bani... Domnule scriitor am notat seriile bancnotelor care au fost furate din biroul cofetăriei. Dacă mai doriți amă-

ROMAN FOILETON

81

nunte în legătură cu furtul celor 80 000 lei, vă stau la dispoziție. Dar nu aici. Vă aștept la mine la cofetărie. La revedere. Cofetăria va fi deschisă în această noapte numai pentru dumneavoastră. Salut.

S-a urcat la volan și a luat-o din loc cu maximă viteză. Eu, Marian și Zgîndărici, că ni l-a lăsat zălog pe Zgîndărici, ne-am uitat după mașină ca după o cometă scurtată de coadă.

— Voi ați auzit ce-am discutat cu cofetarul?

— Nu. Dar ce s-a întîmplat? Ce ați discutat?

— E foarte grav. Evenimentele au luat o întorsătură de 360 de grade dacă nu și mai mult. Pretinde că i s-au furat 80 000 lei.

— Extraordinar! Dar e imposibil!

— Susține că suma de bani pe care o aveți a fost furată.

— E nebun. Nebun de legat în cămașă de forță.

— Zgîndărici, a fost vreun martor cînd ai făcut tîrgul cu el. A mai fost cineva de față? Dacă ar exista un martor nu ne-ar durea capul.

— Nu, nu avem nici un martor. Marian n-a vrut să se amestece...

— Aflați băieți că povestea asta a noastră e cumplită, e groaznică! Voi doi puteți fi acuzați de furt, iar eu de complicitate. E colosal de perfid tipul ăsta. Tu, Zgîndărici ai depus banii la CEC, eu am în valiză bancnotele de la Marian... El are seriile bancnotelor dispărute. Cum putem, cu ce putem dovedi că într-adevăr banii nu i-am furat. Zgîndărici, ia explică-ne și nouă cum ai ajuns în mașina cofetarului.

— După ce ați plecat dumneavoastră...

(Va urma)

ANA BOGHINĂ

(Urmare din pag. 3)

ce-ți propui să faci, și cu greu sau niciodată nu vei mai putea găsi firul drumului adevărat.

— Povestiți-ne despre cîteva dintre cele mai frumoase clipe din activitatea dv. de țesătoare.

— Ele sînt, cum la fel sînt și pentru tovarășele mele, multe și bogate. Cînd încerc însă amintiri, gîndurile îmi stăruiesc în anii de început ai muncii noastre. În zilele făuririi republicii, cînd eu am ajuns să lucrez la 12 războaie de țesut. Cu sprijinul tovarășelor mele, cu gîndul la țara nouă care se făurea, am reușit eu să lucrez la 25, apoi la 35, la 50, apoi la 80 și, începînd cu anul 1951, la 100 războaie deodată. Pentru că, să știți, în afara solidarității, nici un om nu-și poate împlini gîndurile.

— La ce vă gîndiți cînd lucrați, Ana Boghină?

— Mulți mi-au pus această întrebare, voind să vadă dacă nu mă plictisesc veghind timp de 8 ore mersul atîtor mașini. Ei bine, lucrez de peste 30 de ani și aș mai dori să lucrez încă 30. Am străbătut printre șirurile mele de războaie zeci de kilometri și aș mai vrea să străbat încă pe atîția. Eu nu știu șirul vorbelor frumoase, dar parcă așa, cînd ajung aici mi se pare că fiece bătaie de mașină este ca o veste luminoasă adusă. Tăcerea ei vine ca o întunecare. De aceea, cînd lucrez «din plin» aud și răspund parcă veștilor celor mai bune, pe care le orînduiesc așa cum îmi orînduiesc numeroasele scrisori pe care le primesc și propriile mele gînduri: cu dreaptă înțelegere a ceea ce urmează să mai fac pentru sporirea zestrei patriei noastre. Nu le doresc pionierilor un alt simțămînt decît acesta, în schimb le doresc puteri și mai mari decît cele ale generației noastre. Puteri cu care să ridice mereu puterea cea mare a țării.

Gigliola
CINQUETTI

Vă amintiți de apariția
GIGLIOLEI CINQUETTI
pe scena Festivalului
de la Brașov?
Ea a cucerit atunci simpatia unanimă
prin cîntecul ei simplu
și emoționant. În zilele acestea
se desfășoară
în orașul de la poalele Tîmpei
cea de a IV-a ediție
a Concursului și Festivalului
«CERBUL DE AUR».
Alți concurenți, alte vedete.
Cine va cîștiga, de data aceasta,
inima spectatorilor
și telespectatorilor?
Cine va cuceri marele trofeu?

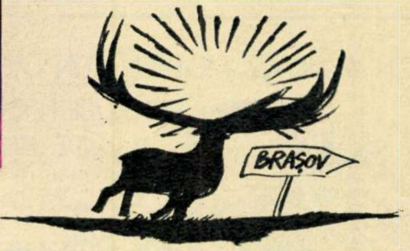

PAGINA FETELOR

ȘTEFANIA PĂCUREȚU DIN PLOIEȘTI și multe alte prietene ne mărturisesc grija și preocupările lor pentru a avea o siluetă armonioasă. Răspunzînd dorințelor lor, medicul specialist VIORICA VASILIU vă sfătuiește:

Preocuparea pentru o siluetă armonioasă este cît se poate de firească la vîrsta voastră.

Înfățișarea exterioară a corpului, prin încetinirea procesului de creștere în înălțime, ajunge la o oarecare definitivare. Ceea ce mai poate influența pozitiv, de aici înainte, aspectul exterior al unei tinere depinde aproape în întregime de alimentație și mai ales de mișcare.

Unele dintre voi scriu că se îngrașă chiar dacă nu mănîncă mult. Este cam greu de stabilit, de la distanță, ce înțelegeți voi prin acest «mult». Oricum, faptul că vă îngrășați arată că voi consumați mai mult decît nevoile reale ale organismului și consumați mai ales alimente cu un mare conținut de calorii.

Altele spun că se îngrașă chiar dacă mănîncă o dată pe zi. Nu este bine. O singură masă îngrașă mai mult decît dacă aceleași cantități de alimente le-ați consuma în trei sau patru mese pe zi.

Deci, atenție! Este bine să rețineți că cel mai indicat mod de a slăbi este o hrană rațională, bazată pe consumul unei varietăți de alimente capabile să asigure organismului energia necesară vîrstei, preocupărilor voastre.

Pînă acum, în statistici importante, s-a constatat că doar 1 la sută din populația sub 20 de ani suferă de obezitate. Totuși, ca să se prevină îngrășarea, dacă există o asemenea tendință, este recomandat să se restrîngă din alimentație consumul dulciurilor, al făinoaselor, al grăsimilor și în aceeași măsură să crească consumul de energie: să se practice sportul, să se facă multă mișcare în aer liber. Dar, din regimul alimentar, în nici un caz să nu lipsească laptele și produsele lactate, ouăle, zarzavaturile și fructele atît de necesare unui organism în plină dezvoltare. Lipsa lor s-ar simți defavorabil în starea sănătății și în randamentul școlar.

DEZVOLTARE FIZICĂ NORMALĂ
Raportul înălțime—greutate la fete între 10—16 ani

Constituție	1	slabă 2	medie 3	robustă 4
Înălțime în cm.(1)	175	52—56	56—64	64—69
Greutate în kg (2,3,4)	170	49—53	53—60	60—65
	165	46—49	49—57	57—61
	160	43—47	47—55	55—58
	155	38—42	42—49	49—54
	150	33—37	37—44	44—48
	145	29—32	32—36	39—43
	140	27—29	29—35	35—38
	135	25—27	27—31	31—34
	130	23—25	25—28	28—30

Să nu uitați niciodată că la vîrsta voastră nu sînt necesare artificii și farduri de tot felul ca să fiți frumoase. Îmbrăcămintea care se potrivește cu silueta, cu caracteristicile fizice creează un stil propriu, frumos, tineresc. Ținuta estetică este o problemă de civilizație. Ea presupune să gîndiți puțin asupra hainelor pe care le alegeți. La vîrsta voastră cel mai bine se potrivește ținuta sport, fustă cu bluză, puloverul sau vesta. Alegerii culorilor trebuie să-i acordați, de asemenea, puțină atenție. O fată brună își va alege bleul, galbenul pai sau galbenul orange. Pentru blonde se potrivesc culorile pastelate, bleu, roz, dar și roșul aprins sau coraiul. Bleumarinul cu combinațiile lui de roșu și alb este, de asemenea, indicat pentru fetele tinere.

Observați în imaginile noastre o idee pentru ținuta de primăvară. Modelele de pardesiu și fustă se găsesc în magazinele noastre de stat la un preț foarte convenabil.

VINE, VINE, PRIMĂVARA!

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	G	H	I	O	C	E	L	◢	V	F
2	R	A	M	◢	P					
3	A	M	A	N	◢					
4		◢	N	U		◢	D	O	J	A
5	C	A	◢	M					◢	
6	N	A	R	E	◢			◢		
7	A	S	A	◢	M	E	R	E	U	◢
8	M	A	S	L	E	N	◢	R	P	U
9	◢	R	A	I	N	◢				
10		I	D		◢	U	R	A	R	E

ORIZONTAL: 1) Simbolul așteptatei primăveri. Vasile Florea. 2) Brațul încărcat cu flori ale primăverii. Miel născut primăvara foarte timpuriu (pl.). 3) «Ghiocei» se intitulează una dintre pînzele acestui pictor român. Autorul melodiei «Ca o primăvară ai venit». 4) Presărat cu ghiocei (fig.). A condus un măreț război țărănesc în Transilvania, care a ținut din primăvara anului 1514 pînă în toamna aceluiași an. 5) Cirip! Flori în perspectivă! (sing.). 6) La nas (pl. reg.). Alifie. Primăvăratic! 7) Nu altfel! A folosi în mod curent. 8) Trandafir sălbatic. Popor vecin. 9) Suferință (fig.). Se dezgroapă primăvara. 10) Autorul corului «Cîntec de primăvară». Bine ai venit primăvară!

VERTICAL: 1) Cultivator care-și începe munca o dată cu sosirea primăverii. 2) Pe limba lui cuțu-cuțu! Stoluri, stoluri, revin primăvara pe plaiurile românești. 3) Covor verde. Plantă transferată din răsadniță o dată cu sosirea primăverii. 4) Viorica sau Violeta. Singur! 5) Cep! Pe cărăruie! Exprimă însuflețire și entuziasm. 6) Explorator rus în Kamciatka. Se dezmorțește o dată cu venirea primăverii. 7) Compoziția muzicală «Primăvara», de F. Mendelsohn Bartholdy și altă compoziție cu același titlu de Schubert. Primăvară pe trecute! 8) Pregătit pentru însămînțările de primăvară. Din cîntecul privighetoarei, primadonă a primăverii. 9) Tulpină a unor plante agățătoare sau tîrîtoare. Autorul poeziei «Primăvara». 10) Primăvăratici (fig.). Se pregătește pentru muncile agricole de primăvară.

Prof. Teodor AXIOTI

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

ARITMETICĂ RECREATIVĂ

Cu 7 de 7 puteți forma un 7?

joc magic

În pătrățelele din figura de mai jos aranjați numerele de la 1 la 19, astfel ca atît pe liniile orizontale cît și pe cele verticale, suma să fie 33.

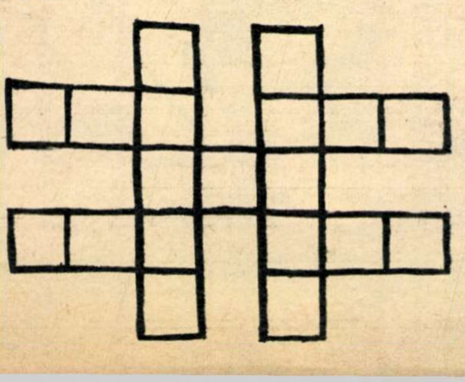

CITITORII ÎNTREABĂ, REDACȚIA RĂSPUNDE

Vasile Soiman, comuna Icușești, jud. Neamț: Anchetele publicate în revista noastră «vă fascinează?» Vă mulțumim pentru compliment și așteptăm niște vești atît de interesante din detașamentul vostru încît, la rîndul său, să rămînă «fascinat» secretariatul de redacție și să le publice cît mai repede! **Miron Dumitru**, clasa a VI-a, Școala generală nr. 8, Govora: Vă recomandăm o strașnică adunare de detașament, în care colegii care vă dau atîta bătaie de cap să vă explice de ce nu se astîmpără! Cît despre R.M. și M.L., care nu se abonează la «Cutezătorii» pentru că «au și ei hîrtie pe acasă», transmite-le... adică nu le transmite nimic, de ce să mai insistăm pe lîngă persoane cu principii atît de solide! **E. Caruch**, Roman: Cînd o coborîre cu săniuța pe un deal periculos se isprăvește printr-un accident după care e nevoie și de o transfuzie, noi ce mai putem să-i spunem lui Nicușor al d-tale? Credem că, dimpotrivă, el va fi cel care, de acum înainte, va împărți sfaturi în stînga și-n dreapta! **Ion Petrescu**, bd. 30 Decembrie nr. 7, Timișoara: Excelentă corespondență! Îi vom face loc într-unul din numerele viitoare. **Costel Frasin**, str. Cozla nr. 3, bloc B 1/a, cartierul Titan, București: Bravo. Am transmis corespondența rubricii respective. **Melania Vrînceanu**, Roșcani-Băneasa, Ilfov și **Ioniță Gheorghe**, com. Balta Doamnei, Prahova: Același răspuns ca mai sus. **Nineta Ghiogeanu** și **Mariana Moise**, amîndouă în clasa a IV-a, Năvodari, Constanța: Descrierea orașului e destul de corectă, fetelor, dar caligrafia nu prea seamănă a scris de elev în clasa a IV-a! V-ați temut că n-aveți un scris destul de frumos și ați apelat la serviciile unei persoane mai în vîrstă? **Daniel Bratu**, Școala profesională de tapițeri, Păltiniș-Ciuc Am remis scrisoarea d-tale unui profesor care e antrenor de judo; îți va răspunde personal. Pînă atunci, nu insista cu învățarea judo-ului de unul singur sau cu colegi neinițiați: riști vreun accident. **Pionierii clasei a V-a**, Școala generală, Valea Mare, Dîmbovița: Am comunicat scrisoarea voastră titularului rubricii, Mircea Sîntimbreanu. **Cercul micilor naturaliști de la Casa pionierilor din Brașov:** În afară de alte animale, aveți la colțul viu «un șarpe de casă și o broască roșie de pădure» care s-au împrietenit, fiind nedespărțiți. Formidabil! Nu ne rămîne decît să publicăm, spre dezamăgirea neîncrezătorilor, una din fotografiile pe care ni le-ați trimis!

OVIDIU ZOTTA

INTERVIUL NOSTRU CU GRAFICIANUL

IOAN DONCA

Vă place cum arată revista, coloritul ei, cum sînt așezate desenele, fotografiile, textul? Aspectul grafic al revistei se datorează, în bună parte, și lui Ioan Donca, unul din graficienii revistei noastre, căruia i-am adresat cîteva întrebări:

Întrebare: După cîte sîntem informați, ați participat la multe expoziții interne și internaționale. Ne puteți preciza ceva în acest sens?

Răspuns: Da, am participat la expoziții de grafică la Florența, Linz, Rijeka, Barcelona, Cracovia, Torino, Praga, Santiago de Chile, Milano, Regensburg, Sao Paulo, Maceratta, Roma, Cesena, Lodz, Stuttgart și Haga.

Întrebare: Ce gen de grafică preferați?

Răspuns: În general tușul, desenul cu băț de trestie, cu o așchie de brad sau de cînepă, uneori chiar cu penița. Îmi place mult gravura pe metal pe care o și practic.

Întrebare: Aveți vreo lucrare recentă pe care ați îndrăgit-o?

Răspuns: Da. Lucrez la un ciclu de desene intitulat «Livezile blestemate». Să nu vă surprindă cuvîntul «blestemate». Vreau să spun că locurile în care am copilărit, se țin de mine oriunde m-aș duce, așa cum se zice pe la noi, prin Maramureș, că te urmărește un «blestem». Cîteva desene reușesc, cred eu, să redea, atmosfera în care să mă pot recunoaște pe mine, cel de altădată, în tandrețe cu altoii, cu trandafirii, cu gardurile, cu întreaga recuzită de la țară. Încerc să atribui lucrurilor valori de simbol.

Întrebare: Dar pentru copii ce ați realizat în ultima vreme?

Răspuns: Nu chiar în ultima vreme. Cu un an în urmă am desenat în revistă serialul «Bolidul misterios». Mi-ar place să știu că le-a plăcut copiilor, deși a fost prima mea încercare de acest gen. Acum, printre altele, încerc să-mi retrăiesc copilăria îngrijind, la Cutezătorii «Pagina celor mai tineri cititori».

Întrebare: Dacă ați vorbi despre grafica dv., în ce fel ați caracteriza-o?

Răspuns: E mai greu să o caracterizez. O vreau poetică și mai ales frumoasă, încît să placă tuturor, cum bunăoară ne farmecă pe noi desenele voastre, ale copiilor.

Redactorul: Vă mulțumim. Dragi cititori, vă promitem ca, în numerele următoare să vă prezentăm și alți colaboratori ai noștri.

A.W.

• CONCURSURI • CONCURSURI •

SPECIAL PENTRU CUTEZĂTORII DIN CLASA A VIII-A

Începînd cu nr. 3, «Racheta cutezătorilor» dedică două pagini elevilor care se pregătesc pentru admiterea în clasa a IX-a.

Nu pierdeți nr. 3 al «Rachetei cutezătorilor»!

AGENDA MINITEHNICUS

Consiliile județene ale Organizației pionierilor care nu ne-au trimis pînă acum brevetele participanților la Minitehnicus '71 sînt rugate să le trimită de urgență pentru autentificare. Amintim că nici un brevet nu e valabil (deci nici participarea concurentului) fără ștampila redacției și parafa președintelui de onoare al Clubului Minitehnicus. Brevetele pot fi trimise prin poștă sau prin delegați și vor fi însoțite de o situație nominală ce va rămîne la redacție.

„EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII“

S-a definitivat noul regulament al concursului «Expedițiile Cutezătorii», ediția a III-a, 1971. Textul integral al regulamentului va apare în numărul 11 al revistei noastre. Nu pierdeți, deci, acest număr.

«STUDIO 50»

În vederea publicării în paginile revistei a celor mai izbutite fotografii, rugăm concurenții să nu aștepte expirarea termenelor prevăzute în regulament, ci să trimită fotografii însoțite de cupoanele de participare cît mai repede posibil.

CE VOM CITI ÎN NUMĂRUL 10

- «OMAGIUL CRAVATELOR ROȘII», ACȚIUNI PIONIEREȘTI ÎNCHINATE CELEI DE A 50-a ANIVERSĂRI A CREĂRII PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN.
- O PASIONANTA POVESTIRE DE OCTAV PANCU IAȘI DIN LUPTA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN ÎM ANII ILEGALITĂȚII.
- «EXCURSIE PE GLOB: SHIRAZ, PERSEPOLIS, ISPAHAN.
- «OMUL ANULUI 2000 MAI PUTERNIC DECÎT CEL DE AZI?»
- ULTIMELE EPISOADE ALE SERIALELOR «CHEMAREA LUI HOREA» ȘI «OMUL RADAR».

CHEMAREA LUI HOREA

Scenariu: VLAICU BÂRNA
Desene: TEODOR BOGOI

13

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: După înfrîngerea de la Mihăileni, la mijlocul lui decembrie, iobagii nu mai pot ține piept atacurilor oștilor lui Preisz și Horea hotărăște să trimită oamenii pe la casele lor urmînd să reia lupta în primăvară. Horea și Cloșca se ascund într-o peșteră în codrii Scorăcetului. Asupra satelor se revarsă urgia cătanelor care îi caută pe capii răscoalei. Doi gornici din Rîul Mare, momiți de o recompensă grasă îi prind pe Horea și Cloșca și îi predau stăpînirii. Cei doi căpitani puși în lanțuri sînt duși la Alba Iulia și întemnițați.

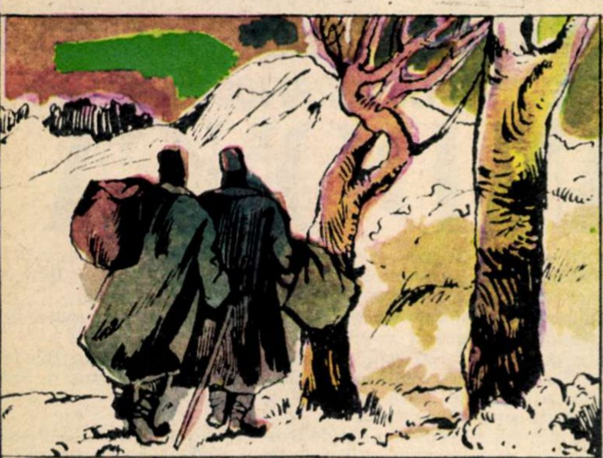

Gheorghe Crișan, al treilea mare căpitan al răscoalei, însoțit de prietenul său Toma Buzdugan a suit muntele și a rămas cîteva zile ascuns în satul Bulzești la niște rude.

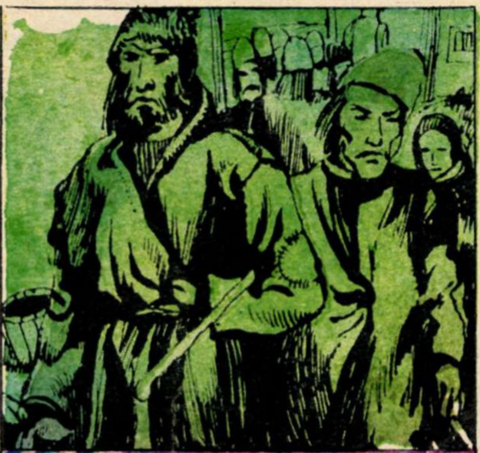

Dar lui Crișan nu-i era în fire să stea într-un loc cînd urgia cătanelor împărătești înspăimînta lumea. Îmbrăcînd haine de cerșetor a început să colinde prin satele Zarandului.

La fiecare răspîntie era pîndit de cătanele stăpînirii și de slugile nobililor.
—Nu vă temeți, le spunea Crișan oamenilor pe la casele unde poposea, la primăvară pornim iar.! Așa a poruncit Horea!

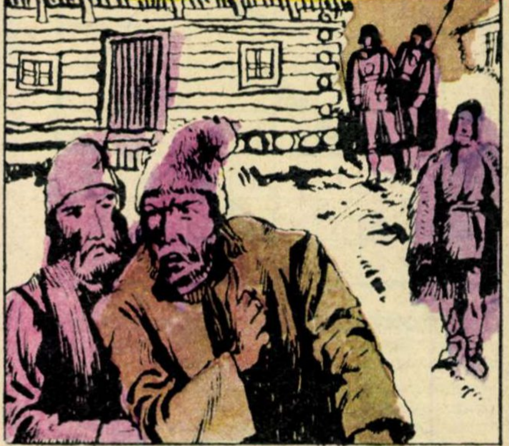

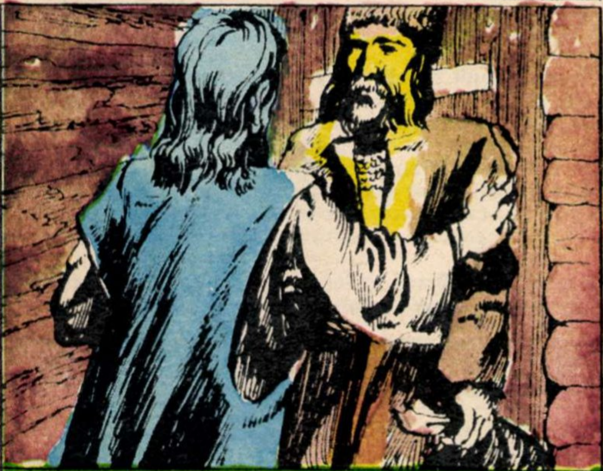

Intr-o noapte, Crișan se opri la popa Costan din Cristior, om de omenie și de încredere și acolo află de prinderea lui Horea și Cloșca.

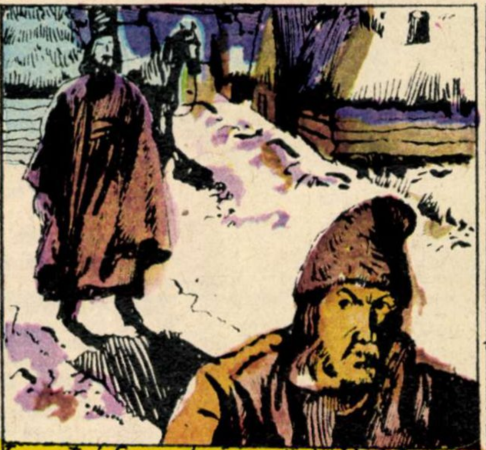

In satul Șaza-Lupșa i-a ieșit în cale călare popa Moise din Cărpiniș. Crișan s-a ghemuit în șuba lui zdrențuită dar popa l-a recunoscut.

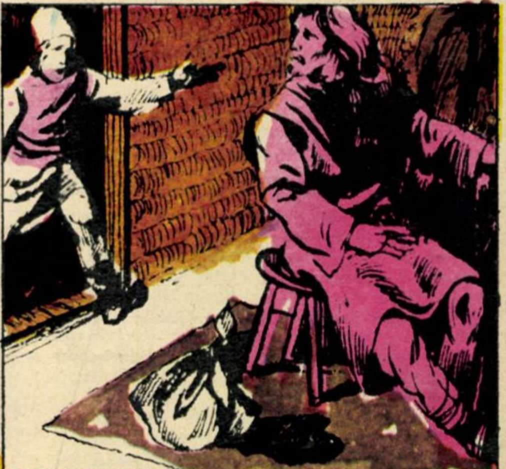

Crișan abia intrase în casa unui iobag să-și dezghețe opincile cînd feciorul gazdei, cu răsuflarea tăiată, a intrat val-vîrtej strigînd:
—Fugi, bade Gheorghe, că vin cătanele!

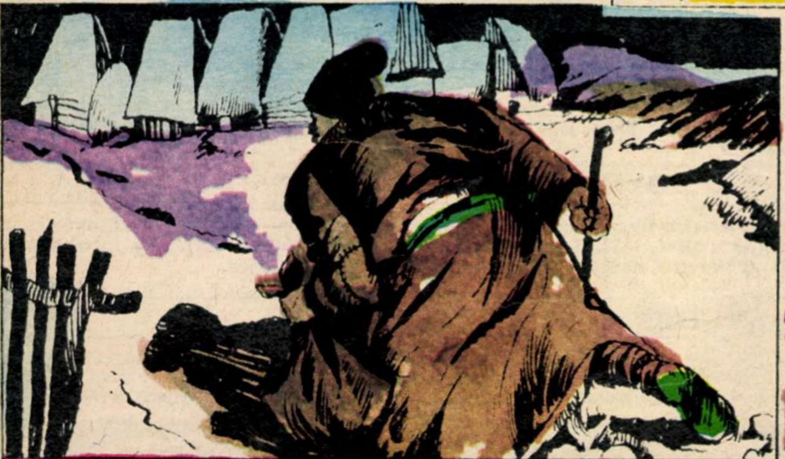

Crișan și-a îndesat pe urechi căciula spartă și a luat-o întins pe drumul Ponorului.

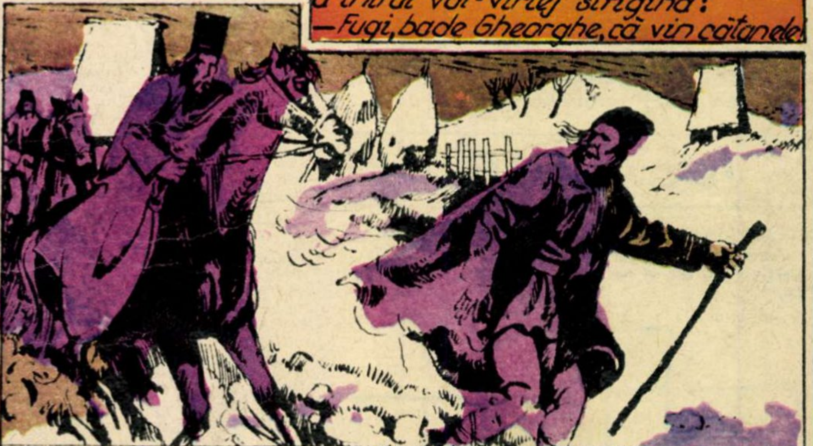

Pe urmele lui au năvălit călări popa Moise însoțit de nouă cătane.
— Popă ticălos, te-ai făcut unealta stăpînilor, a strigat Crișan spre cel care-i adulmecase urmele și-l vînduse.

(Va urm.)

Cutezătorii 9

Redactor șef: Mihai Negulescu. Secretar general de redacție: Ovidiu Zotta.
Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17.60.10. Administrația: Editura Scînteia. Tiparul: Combinatul Poligrafic, Casa Scînteii. Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu; Tehnoredactor: Rozalia Barany.

1 LEU

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

10

181

JOI, 11 MARTIE
1971, ANUL V

Biblioteca mun
Tîrgu-Mureș

Întîlnire cu primăvara

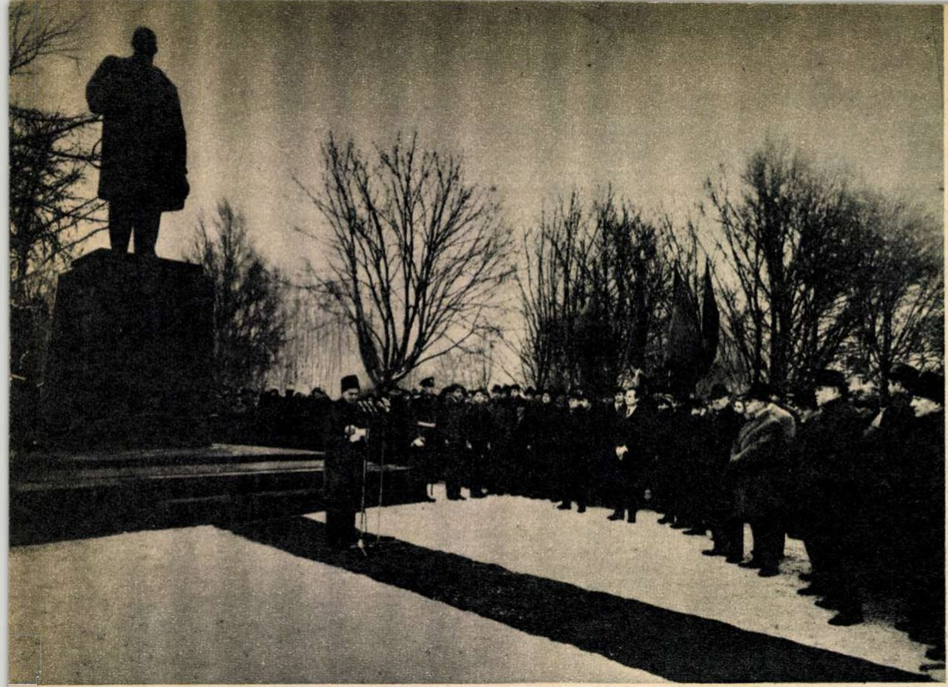

In ziua de 6 martie, în Capitală a avut loc, în prezența tovarășilor Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer și a altor conducători de partid și de stat, a numeroși oameni ai muncii bucureșteni, dezvelirea monumentului ce imortalizează figura Dr. Petru Groza, eminent om de stat, fiu devotat al patriei noastre, luptător de frunte pentru democrație și progres social, pentru propășirea țării.

Solemnitatea a coincis cu împlinirea a 26 de ani de la instaurarea primului guvern democratic al României, eveniment memorabil în istoria poporului nostru, ce a marcat o strălucită victorie a maselor populare, sub conducerea Partidului Comunist Român.

În cuvîntul rostit cu acest prilej, tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat contribuția Dr. Petru Groza la întărirea alianței și unității de luptă a clasei muncitoare și țărănimii muncitoare pentru eliberarea de exploatare și asuprire, pentru cucerirea de drepturi și libertăți democratice.

Omagiul cravatelor roșii

Reghin. Clasele a IV-a de la Școlile generale nr. 3 și 4 din oraș ne informează: «Printre activitățile închinate semicentenarului partidului nostru drag, a fost și o întîlnire plăcută dintre pionierii detașamentelor noastre. Au răsunat cele mai frumoase cîntece, am recitat poezii, am stat de vorbă. Tot împreună am plecat apoi să vizităm orașul, noile construcții, locurile care amintesc de trecutul istoric al țării noastre.

S-ar putea crede că ceea ce facem noi și părinții noștri în sat (**Moreni, județul Neamț**), ne scriu **pionierii clasei a VI-a**, sînt fapte cu nimic ieșite din comun. Dar, dacă le alăturăm muncii întregului nostru popor, nu ni se mai pare același lucru. Chiar și faptul că elevii clasei noastre (a cărei poză v-o trimitem) ne-am hotărît ferm să terminăm trimestrul fără corigenți, cu note bune și foarte bune, să fim prezenți în acțiunile satului, credem noi, este un lucru demn de luat în seamă.

SĂPTĂMÎNA PRIMĂVERII

● *De la pionierii din județul Prahova, prezenți în aceste zile la diferite acțiuni de înfrumusețare a școlilor, parcurilor și grădinilor, ne-au sosit următoarele vești:*

Fulga de Jos: *«Toți copiii de la școala din comună lucrăm pe «șantierul» noii baze sportive. Acum nu prea avem ce să vă spunem, sîntem în zor cu... roabele, cu lopețile, dar peste puțin timp vă vom comunica primul scor de la meciul de volei desfășurat aici, la noi».*

Albești-Paleologu: *«La școala din sat a început plantarea trandafirilor și împrejmuirea lotului școlar. Cu noua împărțire a spațiilor verzi din jurul școlii, grădina a devenit aproape de nerecunoscut. Autorii? Toți pionierii, toate fetele și toți băieții care învață aici.»*

● *Corespondenta noastră Ioana Done, de la Școala generală din comuna* **Dobra**, *județul* **Dîmbovița** *ne scrie: «Îmi sînt tare dragi păsărelele. Pentru ele am lucrat zilele trecute o căsuță. Am așezat-o într-un pom din grădina casei, am pus boabe și am așteptat... Nici nu vă închipuiți ce bucuroasă am fost cînd au venit primele vrăbiuțe și... un pițigoi. De atunci vin mereu și de fiecare dată găsesc boabe de grîu și apă proaspătă».*

Calendar pionieresc

MARTIE — APRILIE 1971

TEHNICĂ ȘI ȘTIINȚĂ:

● «Fiecare pionier un pom, o floare! — în cadrul «Săptămînii primăverii».

● «Concurs republican de micromodele» — 17–18 aprilie, în Pavilionul central al Expoziției Republicane a Economiei Naționale.

CULTURĂ ȘI ARTĂ:

● «Concurs republican de creație literară» — 7 martie.

● Expoziție republicană filatelică «Naționala 71» — 21 martie–4 aprilie, Tulcea.

o Expoziții interjudețene de artă populară ale copiilor, în vacanța de primăvară, Iași și Hunedoara.

o Concurs interjudețean de artă plastică «Nuferii Dunării» în vacanța de primăvară, Galați.

● «Festivalul republican al cinecluburilor» — la 15 aprilie a.c. se încheie înscrierile.

● «Festivalul cultural artistic» — faza republicană:
— 26–27 martie, zona Arad; — 3–4 aprilie, zona Bacău; — 9–10 aprilie, zona Turnu Severin; — 12–13 aprilie, zona București; — 17–18 aprilie, zona Baia Mare; — 24–25 aprilie, zona Galați.

● Se află în curs de desfășurare acțiunea republicană «Căutătorii de comori», aprilie-iunie, faza județeană.

SPORT – TURISM:

● «Călutul de fildeș» — șah prin corespondență (la 1 aprilie începe faza a II-a, zonală).

● «Tetratlonul atletic», aprilie, etapa de primăvară.

● «Floarea prieteniei» — cicloturism, aprilie, etapa județeană.

● «Festivalul tinerelor speranțe» (mini-fotbal) în vacanța de primăvară».

● «Campionatul școlilor generale la tenis de masă», 6–7 aprilie faza finală (pe echipe) la Ploiești.

COMPETIȚII JUDEȚENE:

● «Cupa orașului» la tir cu arcul, 4–18 aprilie, Timișoara.

● «Cupa prieteniei» (handbal), 1–15 aprilie, Vrancea.

● «Cupa 8 Martie» (gimnastică modernă), martie, București.

Fiecare pionier- un pom, o floare!

Primăvară pionierească

«Săptămina primăverii», cu binecunoscuta ei deviză «Fiecare pionier — unpom, o floare!» e o acţiune de masă care, an de an, face cinste Organizaţiei noastre de pionieri. Aceste cuvinte frumoase sînt astăzi straturi cu flori şi livezi tinere. Sînt milioane de pomi şi de flori sădite cu mîinile voastre,în sate şi oraşe, pe întreg cuprinsul ţării,sînt concretizate în efortul vostru de-a întreţine parcurile şi pădurile, în străduinţa de-a ocroti vieţuitoarele care forfotesc în mijlocul naturii. Şi sîntem convinşi că şi de data aceasta veţi proceda la fel ca-n anii trecuţi, ba chiar cu şi mai multă energie şi iniţiativă.

Ştiţi foarte bine că avem nevoie de tot mai multe fabrici şi uzine, de tot mai multe case şi şosele, de tot mai multe aeroporturi şi căi ferate. Toate acestea se construiesc, apar sub ochii noştri. Dar vrînd-nevrînd, ele «rup», fiecare în parte şi toate laolaltă, din natură, aceasta cedînd zi dezi civilizaţiei tehnice din «împărăţia» ei. Tot aşa de bine ştiţi însă că nu putem trăi fără pomi şi flori, fără parcuri şi păduri, fără ape limpezi şi fără toate acele milioane de vieţuitoare care le populează.

În ţara noastră există legi care ocrotesc natura, numeroase şi întinse zone geografice au fost declarate «monumente ale naturii» sau «rezervaţii naturale», se investeşte grijă pentru frumuseţile plaiurilor, naturii patriei.

Răspunsul vostru entuziast la îndemnul «Fiecare pionier — un pom, o floare!», care vă onorează, este, totodată, o acţiune de mare valoare socială. Sîntem convinşi că nu va rămîne, în această primăvară nici un pionier, nici un şcolar, nici un cutezător care să nu planteze măcar un pom, care să nu sădească măcar o floare. Şi asta nu numai în «Săptămîna primăverii», care nu-i decît o săptămînă la fel de scurtă ca toate celelalte, ci pe tot parcursul anului.

În preajma blocurilor, pe marginea străzilor, în grădinile şi ogrăzile din jurul caselor, de-a lungul şoselelor, pe dealuri şi pe munţi, pămîntul nostru vă aşteaptă să sosiţi cu sape şi hîrleţe, să-l împodobiţi şi să-l îmbogăţiţi cu pomi şi flori. Să împodobiţi natura cu cravatele voastre purpurii. Să-i adăugaţi, prin hărnicia voastră, noi muguri, noi petale, noi avuţii de culoare şi prospeţime.

Cutezătorii

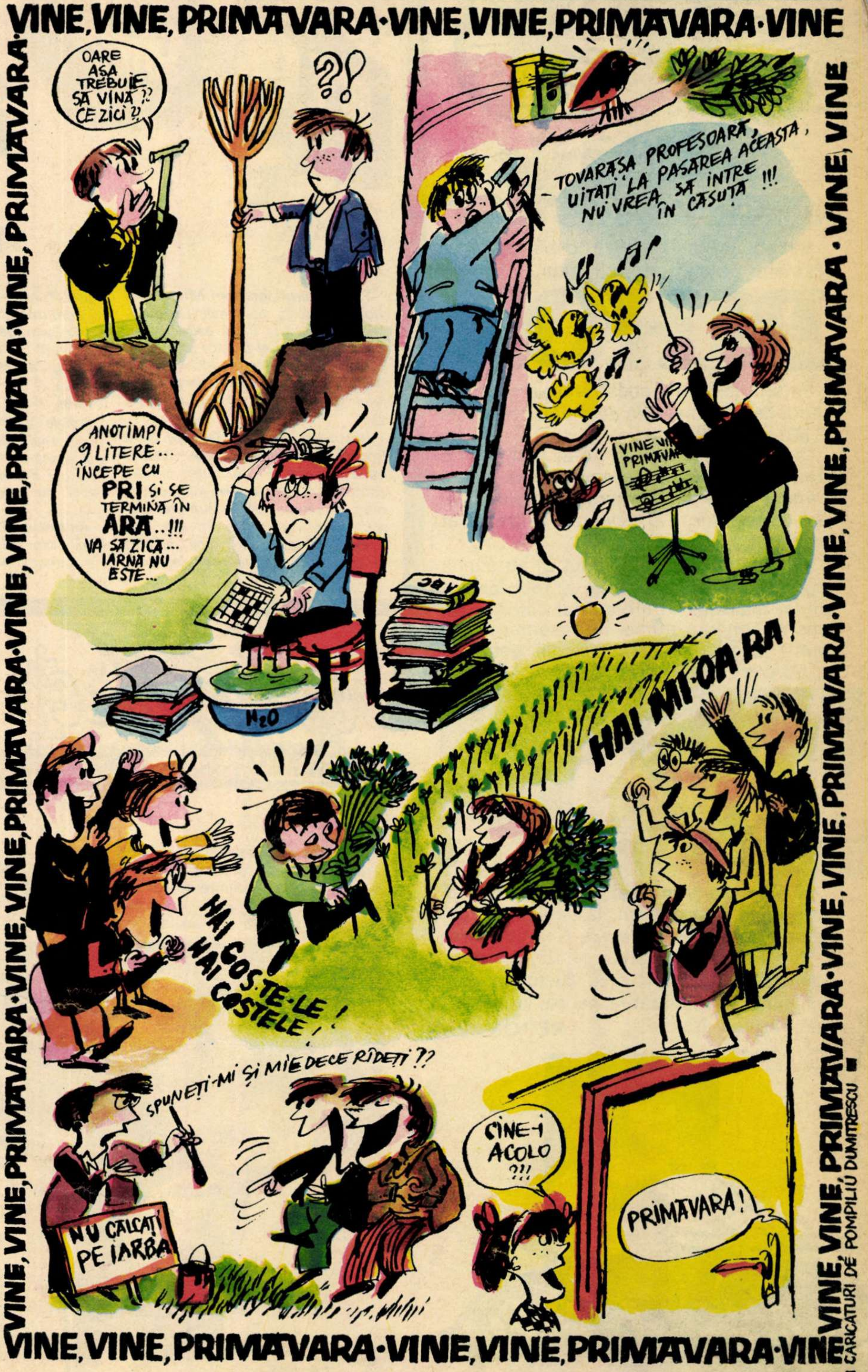
VINE, VINE, PRIMAVARA · VINE, VINE, PRIMAVARA · VINE
OARE AŞA TREBUIE SĂ VINĂ ?? CE ZICI ??
?!
TOVARĂŞA PROFESOARĂ, UITAŢI LA PASAREA ACEASTA, NU VREA SĂ INTRE ÎN CĂSUŢĂ !!!
VINE VINE PRIMAVARA
ANOTIMP! 9 LITERE... ÎNCEPE CU PRI ŞI SE TERMINĂ ÎN ARA..!!! VA SĂ ZICĂ... IARNA NU ESTE...
ABC
H2O
HAI MI-OA-RA!
HAI COS-TE-LE! HAI COSTELE!
SPUNEŢI-MI ŞI MIE DECE RÎDEŢI ??
NU CĂLCAŢI PE IARBĂ
CINE-I ACOLO ?!!
PRIMĂVARA!

CARICATURI DE POMPILIU DUMITRESCU

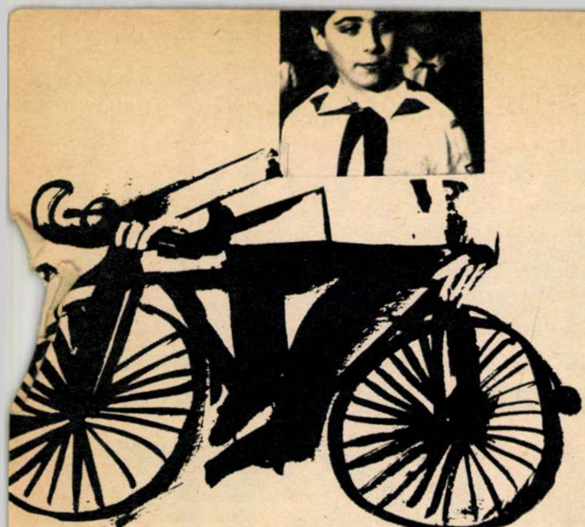

Intîlnirile cutezătorilor

Recent, premiul nostru, o bicicletă, i-a răsplătit pe cititorii județului

BIHOR

În luna ianuarie, acest județ a avut numărul cel mai mare de abonamente: peste 13 500.

Dintr-atîția prieteni, ne-a fost foarte greu să alegem un premiant care să-și primească darul. Concursul intitulat «Cel mai bun cititor al revistei» a rezolvat problema.

Mai multe școli din județ și-au trimis reprezentanții. Întrecerea a fost pasionantă, mai ales în momentul cînd au rămas in concurs numai reprezentanții comunei Diosig și cei ai Școlii generale nr. 25 din Oradea.

În cele din urmă, cel mai mare număr de puncte l-au obținut, la egalitate, frații gemeni *Romulus și Remus Ghincu* (clasa a VI-a a Școlii generale nr. 25). Evident, concursul s-a oprit aici. Bicicleta, sau mai bine-zis plimbările pe ea, urmînd a fi împărțite... frățește.

REPORTER

DE LA COMUNIȘTI

LUCRĂRI SOSITE
LA CONCURSUL NOSTRU
DE CORESPONDENȚE

REPORTER
CLUB
CUTEZĂTORII

Omul căruia îi spun „tată"

Pe inginerul agronom Mircea Samoil îl găsești rar acasă. De dimineață pînă seara tîrziu este ocupat. Cînd discuți cu el face ce face și tot despre munca lui îți vorbește. De cîte ori îl văd mă impresionează prin felul său de a fi, prin entuziasmul său.

Îmi aduc aminte de primăvara trecută, cînd veniseră apele. Galațiul era amenințat. Prutul putea inunda șantierul naval. La cîțiva kilometri de oraș, oamenii, sub îndrumarea comuniștilor, ridicaseră un dig. Dar apele rămîneau potrivnice. Noapte și zi creșteau amenințînd să rupă digul. Printre comuniști se afla și el, comunistul Mircea Samoil. Nu îl văzusem de-o săptămînă. Apoi, apa a rupt digul. Așteptam cu sufletul la gură vești noi. Nimic, nimic. A doua zi am auzit că digul fusese reparat. Seara a venit și el acasă. Tîmplele îi erau parcă mai albite, de oboseală părea mai îmbătrînit. A stat acasă de la ora 1 pînă la ora 4. Trei ore din noapte. Apoi a plecat. Lupta cu apele dezlănțuite continua...

Au trecut de atunci zile, săptămîni, luni. Totul a fost reconstruit de către oameni, de către comuniști, și de el, de asemenea. Și el, a apărat șantierul, fiind în același timp în diferite puncte ale digului. Încet, încet totul a reintrat în normal. Dar eu nu voi uita acele zile.

Poate o să vă mire coincidența dintre numele omului despre care vorbesc și al meu. Nu încercați să dezlegați enigma. Am povestit despre tatăl meu. Dintotdeauna m-a impresionat datorită corectitudinii sale, dragostei față de muncă. Îl respect și sînt mîndră că am un asemenea părinte.

LAILA M.SAMOIL
Școala generală nr.14, Galati

Șezătorile Olguței

...au fost inaugurate tot la Oradea.

Multe pioniere de la școlile din oraș și din județ s-au adunat la o întîlnire numai a lor, a fetelor. Sînteți curioase să știți cu cine s-au întîlnit? Chiar cu mine, cu Olguța! Cum a fost acolo? Să vă povestesc! Dar cu ce să încep? Să vă spun despre bucuria pe care am simțit-o cunoscînd multe prietene pe care le știam doar din scrisori? Ori să vă spun despre noile cunoștințe, Marioara Kovacs *și* Maria Teodorescu, *despre blonda și drăguța* Georgeta Pop? *Să vi-o prezint pe* Elisabeta Onița *din Diosig, admiratoare a frumuseților munților, care a propus organizarea unui concurs de meniuri pentru... excursie? Să v-o descriu pe* Grațiela Pap, *fetița visătoare, îndrăgostită de poezie, sau pe* Monica Andreica, *preocupată de alegerea viitoarei sale profesii? Cred că nu mi-ar ajunge nici două pagini de revistă! Dar... vai de mine! Am acoperit aproape tot spațiul dat de secretariatul de redacție și... nu v-am spus mai nimic! Rețineți din ziua aceea cel mai important lucru — bucuria întîlnirii cu colegele voastre bihorence. Bucuria de a avea atît de multe prietene la Oradea.*

OLGUȚA

ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA!

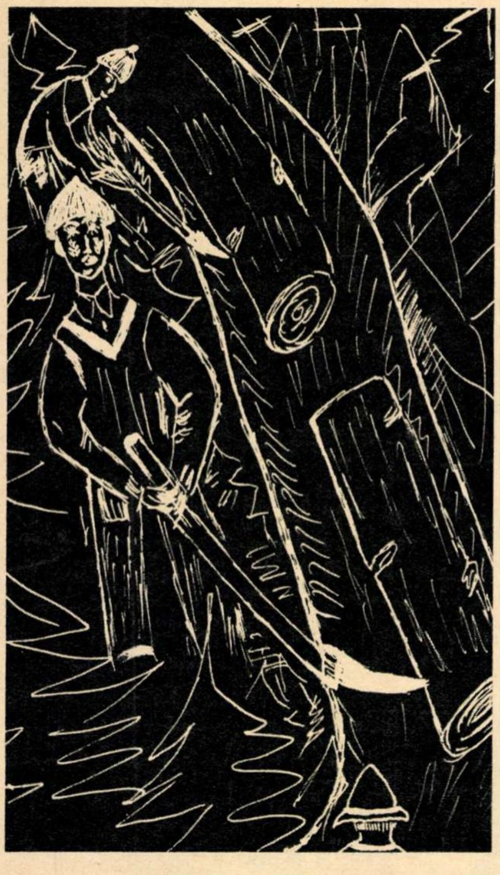

„VARDA"!

— Copile, urcă-te pe cal și du-te în grabă în munți, la tată-tău. Du-i scrisoarea asta. Știi drumul, te-o mai ajuta și Suru. Numai să ai grijă, să nu vină lemne pe scoc. Dacă se strigă «Varda!», «Varda!», să nu pornești la urcuș.

Astfel, mama își povățui pe cel mai mare dintre copii, și-l porni la un drum de cîțiva kilometri.

Acolo, în munții Rodnei, în parchetul Blidereasa, în brigada comunistului Filimon, muncea la corhănit bușteni tatăl băiatului. Calul și băiatul se strecurau ușor printre văi. Deodată munții răsunară: «Varda!» Varda! Varda!», iar ecoul amplifica strigătul. Buștenii coborau din munți.

Cînd băiatul ajunse la drumul ce urca pieptiș spre locul unde muncea tatăl lui, nu se mai auzea «Varda» și el începu urcușul crezînd că totul s-a terminat. Buștenii însă porniseră din vîrful muntelui și acum veneau vertiginos la vale.

Filimon, șeful de brigadă, întotdeauna atent, a zărit în depărtare o mogîldeață. Urca cineva. A fluierat puternic și țapinarii s-au îndreptat spre scoc.

Filimon a pornit pe o scurtătură cu țapina în spate. Buștenii continuau să alunece în jos. Filimon alerga. În spatele lui, țapinarii își făceau loc printre tîrșuri. Buștenii înaintau mereu. Băiatul, neștiutor, urca încet.

Filimon simțea că-l părăsesc puterile. Depunea eforturi de necrezut pentru a ajunge primul buștean. Valea era tot mai abruptă. Îi trecu ca fulgerul ideea că totul e în zadar. Dar nu și-a pierdut cumpătul. Din fugă, striga cu glas tare țapinarilor ce au de făcut. Fiecare ținea seama de spusele lui Filimon. Minutele treceau. Cel ce urca va putea fi oare salvat? Comunistul Filimon, cu ultima sa putere, a înfipt țapina în calea vijeliosului buștean sosit primul, tocmai atunci cînd băiatul apărea de după un colț de stîncă. Filimon, cu mîinile și picioarele zgîriate, istovit, se așeză pe pămîntul rece. Reușise. Băiatul fusese salvat.

CLEOPATRA LORINȚIU
cl. a VII-a,
Liceul nr. 1, Bistrița

studio 50

Este cunoscut faptul că orice participant la un concurs, fără să o spună... tare, dorește să-și vadă rezultatul muncii încununat de succes. Tot așa se întîmplă, probabil, cu pionierii cercului fotografic din Tulcea care și-au pus în gînd să ne uimească cu hărnicia lor.

Dacă vom arunca o privire pe cele 101 de fotografii trimise, descoperim că imaginile, grupate în fotoreportaje, încîntă și farmecă prin voința autorilor de a prezenta cît mai interesant viața lor. Unghiurile sînt convingătoare, temele și ideile au un caracter propriu și expresiv.

Multe dintre fotografiile voastre suferă însă din cauza anumitor deficiențe tehnice și artistice. De exemplu: «Natură răzvrătită», executată de pioniera *Mariana Partenie*, nu este altceva decît o imagine neclară. Arhitectura interesantă a clădirilor nu a avut decît de pierdut prin execuția incorectă. Portrete mascate sau costumația de gheișă a uneia dintre colegele voastre sînt imagini neconvingătoare, fără valoare artistică. Imagini fără detalii ca «Un colț de primăvară!», executată de *Gherghina Radu*, este o aglomerare de frunze și petale care, spre deosebire de «Primăvara», executată de eleva *Jana Demidov* (o crenguță de cais înflorit, profilată pe un fond închis, cu efecte de lumină redusă), reușește să transmită emoția simțită în momentul declanșării. Desigur, despre fiecare fotografie în parte s-ar putea vorbi foarte mult, spațiul nu ne permite însă, așa că ne-am hotărît să vă prezentăm cîteva lucrări bine realizate artistic și tehnic.

Prof. BLITZ

1

3

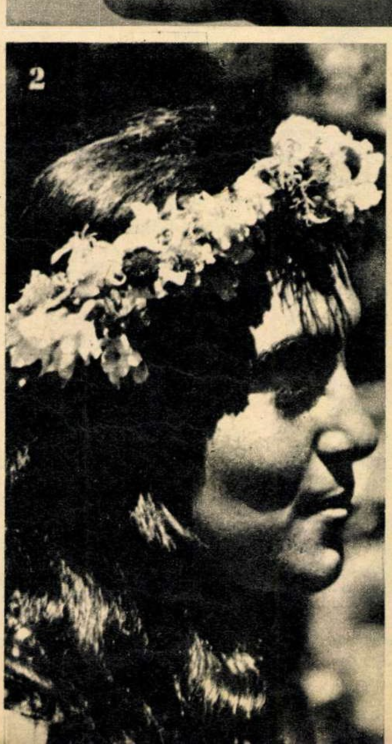
2

4

6

5

1. Ulita Nichifor — «**Puiul**». 2. Valentina Greciuscă — «**Incașa**». 3. Paul Sevastian — «**Măscute**». 4. Jeana Demidov — «**Primăvara**». 5. Ion Petrică - «**Vîrste diferite**» 6. Florica Hubate — «**În curînd pe pistă**».

Nu eram prea istet

povestire de **OCTAV PANCU-IAȘI**

Ilustrație de **MIRIAM ROZSA**

Calculez repede: dacă sînt născut în 1930, înseamnă că în 1943 aveam 13 ani. Zîmbesc. Rezultatul calculului, pe cît de exact, e tot pe atît în defavoarea mea. La 13 ani, îmi spun, ba la aproape 14, fiindcă cele pe care le povestesc s-au petrecut prin noiembrie și ziua mea de naștere cade în februarie, puteam să fiu sau să par ceva mai deștept. Dar, îmi spun iar, dacă eram sau păream mai deștept, dacă mutra nu mă recomanda drept un puști oarecare, cu gîndul doar la joacă, mi s-ar mai fi întîmplat oare ce mi s-a întîmplat în seara aceea de noiembrie 43? Nu știu, nu-mi dau seama. E imposibil să găsesc un răspuns acum, după aproape 40 de ani, cînd pînă și cel mai mic fiu al meu e mai mare decît puștiul acela oarecare, cu urechile clăpăuge, cu o privire care cînd nu spunea nimic, atunci mai mult ca sigur că exprima o timiditate cronică, puștiul acela care eram eu intrat în al paisprezecelea an al vieții și elev în clasa a patra a unui liceu frecventat de fiii unor oameni cu prea puține posibilități materiale.

Mi se pare însă că povestesc cam încîlcit, iar povestea e grozav de clară, nu merită s-o stric suprapunînd pe amintirea ei alt timp și altă vîrstă. Trebuie s-o iau de la început și să mă străduiesc să fiu mai limpede.

Într-o seară de noiembrie 1943, o seară înghețată cum a fost toată luna aceea, prevestind o iarnă neînchipuit de grea, stăteam în casă și citeam. Nu pot să-mi amintesc ce citeam, deși aș dori mult s-o pot face, m-ar bucura să descopăr în memorie titlul cărții și poate chiar, într-un colț de bibliotecă, cartea. Ceea ce știu este că pe atunci citeam tot ce-mi cădea în mînă, că nu mă plictisea nimic și pot oricînd aduce mărturia colegului meu Paul care nu o dată m-a văzut cufundat în lectura unui «Mers al trenurilor» sau a unei «Cărți de bucate», cînd altceva nu mai găseam de împrumutat de la vecini, de altfel, mai toți oameni fără ceea ce se numește o bibliotecă în casă, oameni nevoiași, fără prea multă școală și care, cînd găseau un ceas liber, aveau multe altele de făcut înainte de a deschide o carte. Citeam, așadar, cînd auzii pe stradă niște fluierături. Lungi, desperate, ca și cum cel ce fluiera voia să-și pună la încercare întreaga putere a plămînilor. Știam cine fluieră așa. N-aveam cum să mă înșel fiindcă și după mine se fluierase așa, cu cîteva zile în urmă, cînd furasem un castravete murat de pe o tarabă, din piață. Fluiera polițistul din post. Din altă parte îi răspunseră alte fluierături, apoi mai auzii lătratul unor cîini și niște împușcături, dar n-aș fi jurat că erau chiar împușcături, pe vremea aceea se auzeau mereu asemenea pocnituri, unele le provocau într-adevăr armele de foc, altele însă se nășteau din te miri ce și nu o dată doar ni se părea că auzim ceva, de fapt ne aminteam niște zgomote pe care nu le puteam uita. Eram singur acasă, cartea îmi plăcea, cum îmi plăceau toate cărțile, așa că nu ieșii în stradă să văd ce se întîmplă, puțin îmi păsa dacă se întîmplă ceva,

Mă pomenii cu o umbră pe carte și ridicai capul. Umbra o lăsa corpul unui om despre care n-am știut și n-o să aflu niciodată cum de izbutise să se furișeze în casă fără să-l simt nici eu, nici Țop, cîinele nostru. Omul nu era prea înalt, șuvițele părului îi cădeau pe frunte, n-avea palton, iar haina, scurtă și parcă prea strîmtă pentru el, era deschisă, lăsînd să se vadă o cămașă al cărei piept îl apăsa cu amîndouă mîinile, îl apăsa ca și cum pieptul voia să se deschidă iar el se opunea. Se rezemă de ușă, mă privi o vreme, cîntărindu-mă, probabil, cît sînt de deștept sau de prost, apoi se hotărî să vorbească și-mi spuse, continuînd să-și apese pieptul:

— Dacă bat, nu le răspunde.

— Cine să bată? îl întrebai.

— Ei. Nu le răspunde. Lasă-i să bată pînă pleacă.

O clipă ciudatul meu musafir își retrase mîinile de pe piept și atunci îi văzui cămașa însîngerată și mă speriai.

— Nene... încercai să-i spun ceva, dar el, ducînd un deget la gură, îmi făcu semn să tac. Mai bine, pentru că ceea ce voiam să-i spun era o prostie cît mine de mare, dacă nu mă și întrecea puțin; voiam să-i spun că-i curge sînge, ca și cum el nu știa asta.

Mă uitai în jur, dezorientat, aveam aerul că văd pentru prima oară camera în care trăiam, că descopeream atunci dulapul cu oglindă, masa cu fructiera plină de mere, pere și struguri de ghips, soba de tuci, perna de pe pat lucrată de mama și înfățișînd un pitic verde care mirosea a ciupercă roșie.

Se auziră bătăi în ușă. Țop începu să latre. Bătăile se întețiră, începură să semene cu un răpăit de tobă, iar Țop lătra din ce în ce mai furios. Omul rămase cu degetul la gură și, prost cum eram, dusei și eu un deget la gură, făcîndu-i același semn de tăcere, ca și cum ne-am fi jucat.

Nu știu cît timp trecu pînă ce încetară bătăile în ușă, mai bine-zis, pînă ce încetară bătăile în ușa noastră, fiindcă la alte uși le mai auzii încă cel puțin un ceas. Țop se potoli, însă după ce simți că nu mai e nimeni la ușa noastră, pe el, ce se întîmpla prin vecini, îl lăsa rece,

Mă obișnuisem cu tăcerea musafirului meu, cu mîna care își apăsa pieptul și cu degetul arătător al celeilalte în dreptul buzelor, nu mă întrebam ce-o fi cu el, de unde vine și unde se duce, știam că îl fugăreau polițiștii și mă mulțumeam cu ce știam; fie că nu eram prea curios, fie că nu eram prea deștept, nu mă interesa mai mult.

— Au plecat, spusei cînd strada se liniști.

— Da, constată și el, au plecat.

— I-ai păcălit, îi făcui cu ochiul.

— Oarecum. Din păcate m-au păcălit și ei. Rana nu-i nici prea-prea, nici foarte-foarte, dar e totuși o rană. O să treacă, cred.

— Să aduc niște vată cu iod?

— Dacă ai...

Aveam. I-adusei. Își tamponă rana fără ca măcar să strîngă din dinți. Asta îmi plăcu atît de mult, încît nu mă putui reține să-i spun:

— Eu aș trage niște țipete, mamă-mamă!

— Îți doresc să nu trebuiască s-o faci niciodată.

Îmi veni deodată o mare poftă să mă laud:

— Dacă nu eram șmecher și pe mine ar fi putut să mă împuște mai alaltăieri. Știi că sînt hoț?

— Nu știam.

— Am furat un castravete murat. Pe cuvînt.

— Puteai să găsești altă joacă.

— Dar nu m-am jucat. L-am furat de-adevăratelea.

Rămăsei într-un fel de așteptare. Observă și el și mă întrebă ce așteptam, apoi ghici singur și surîse:

— Mi-ai spus ce-ai furat tu ca, la rîndul meu, să-ți spun ce-am furat și eu. Așa-i?

Confirmai, clătinînd din cap.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că eu n-am furat nimic? mă întrebă. Ai crede?

Nu-i răspunsei.

— N-ai prea crede, își dădu el însuși răspunsul. Altfel de ce m-ar mai fi fugărit polițiștii? Logica ta e fără cusur...

Simțeam că-și bate un pic joc de mine, dar nu-mi dădeam seama în ce fel. Dar, totodată, mai simțeam și altceva: omul din fața mea mă iubea. Și nu numai pentru că n-am deschis ușa polițiștilor. Asta trecuse. Mă iubea încă înainte de a mă cunoaște, mă iubea, poate, pentru că eram copil și nu prea eram deștept, mă iubea așa, pentru că lui îi plăcea să iubească oamenii. N-am cum să motivez de ce simțeam asta, nu mi-am putut explica nici atunci și cu atît mai puțin pot acum. Ceea ce știu însă acum și nu știam atunci este că nu-i nevoie să ne explicăm tot ce simțim, nu-i nevoie și nici nu se poate.

— Ei bine, spuse mai departe omul, mi-ar place să-ți scot din cap că aș fi hoț. Nu fiindcă s-ar putea să ne mai întîlnim. Nu cred că o să ne mai întîlnim. Cîți ani ai?

— Aproape paisprezece.

— La aproape paisprezece ani, trebuie să știi mai multe...

— Știu destule, îl întrerupsei jignit. Pe urmă îmi păru rău și tăcui.

— E loc și de mai multe, spuse. Omul cît trăiește, învață. Uite, eu acum am învățat de la tine ceva foarte important.

Făcu o pauză, apoi mă întrebă:

— Nu ești curios să știi ce-am învățat?

Sigur că eram curios! Ardeam!

— Nu, răspunsei, nu sînt.

— Asta, rîse el, asta am învățat: să nu fiu curios. Nu te întreb nimic. Nici cum te cheamă, nici cine ești.

— Nici eu nu te-am întrebat nimic, spusei mîndru.

— Am văzut. De aceea n-aș vrea să crezi că sînt hoț, pentru tine n-aș vrea să crezi. Dar nu-ți pot dovedi nimic. Pot doar, ca și tine, să spun: pe cuvînt! Asta-i tot ce pot face. N-am altă dovadă și-mi pare rău.

Îl lăsai să plece amărît că n-are altă dovadă. Oricît de rău mi-ar fi părut, trebuia să-l las să plece așa. Abia ne cunoscusem și, cu toate că simțeam că el mă iubea, nu-i puteam spune prea multe, mai ales nu-i puteam spune că furasem castravetele din piață pentru ca polițistul să se ia după mine și, în acest timp, tata să-i poată strecura unui om care se interesa de prețul măturilor, o servietă. Ce anume se afla în servietă nu știam, nu trebuia să știu și nu voiam să știu. Știam că tata e cel mai cinstit om de pe pămînt, iar oamenii cu care se întîlnește el pe ascuns nu pot fi altfel. Mai știam că omul acela se prefăcea doar că se interesează de prețul măturilor. Nu trebuia să știu mai multe, nu trebuia să fiu mai deștept — și cred că nici nu eram.

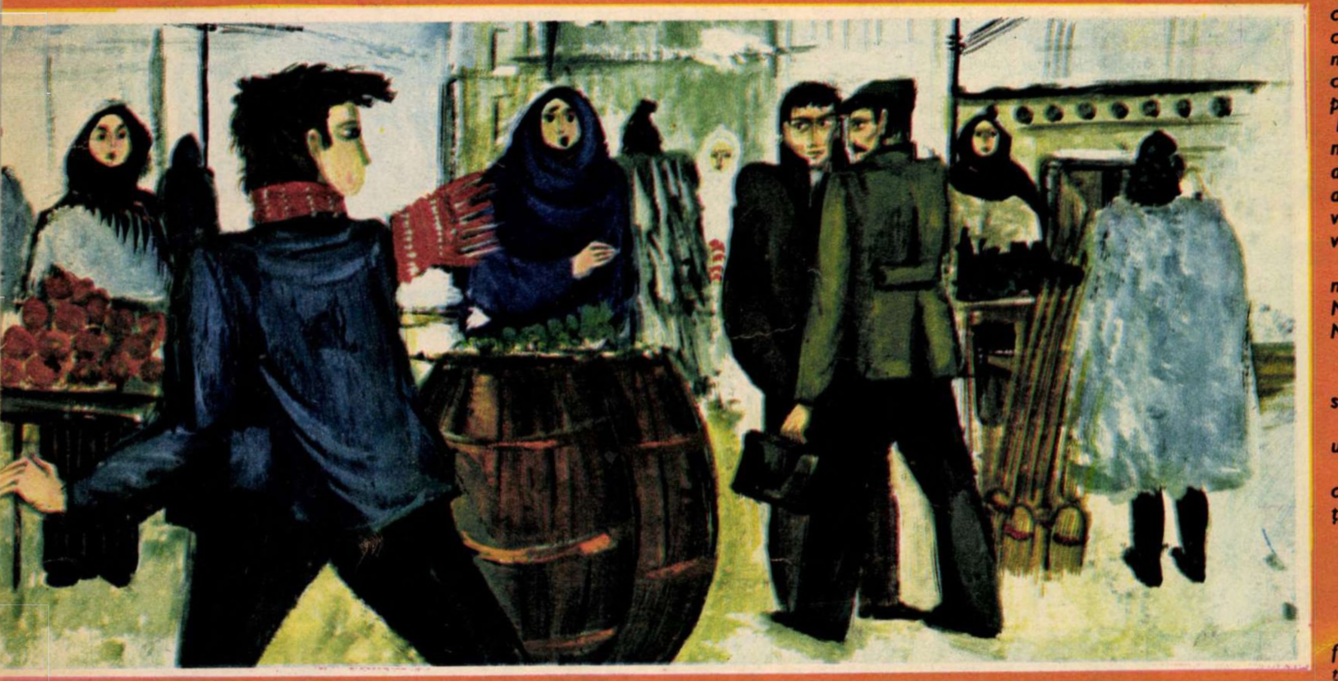

Cel mai frumos cuvînt

Există un cuvînt ca o dimineață eternă,
în care munții își apropie zăpezile de cer.
Există un cuvînt ca o primăvară caldă
în care sufletul se atinge de Soare.
Există un cuvînt
ca o pădure lirică
în care stelele
și-au statornicit albastrul.

Există un cuvînt al destinului nostru,
un cuvînt-flamură,
sub care ne adună, ample, vîrstele.

Există un cuvînt,
cel mai frumos din cîte știu,
un cuvînt-idee,
arzînd pe frunți ca o lumină:
PARTID!

Cîntec

M-am ridicat dintre munți
și stavilă nu-i să-mi oprească
avîntul.
Cu mine au pornit
pădurile toate
și ciutele negre,
ca din izvoarele limpezi
să-ți soarbem
Cuvîntul.
Țară a mea plină de flori,
de lumină,
fruntea pe brațele tale o plec
și-ți sărut cîmpiile galbene-ntinse,
ochii-n albastre ape privesc.
Anii mei tineri,
fruntea plină de gînduri,
cresc din tine,
pămînt românesc.

BENONE NEAGOE,
elev, Cluj

Căprioarele nopții

Noaptea își murmură
poemele,
Zăpezile caste
stau adormite
în cîntecul de clopot al tăcerii.
Din cîrdul de căprioare
care calcă liniștea albă,
cea mai frumoasă
își începe urcușul pe boltă.
Pe urmele Lunii
s-aprinde pădurea de stele.

Am început să cînt

Am deschis pianul imaginar
al fericirii
și am început să cînt.
Nici n-am simțit cum dansul
nepotolit peste clape
mi-a ars degetele.

AUREL CLINCIU
elev, Buzău

EU SI PRIETENII MEI

povestire de **CRISTIAN ARCAȘU**

Sînt unele zile în care cred că am dat tot ce-i al meu celor care poate numai din întîmplare m-au întîlnit tocmai pe mine.

Zborul deasupra sîrmelor de telegraf era atît de frumos cînd nu împlinisem 10 ani, încît dimineața, după o noapte de plutire deasupra sîrmelor, eram încredințat că numai o voință ceva mai puternică mi-ar trebui și zborul mi-ar putea deveni o însușire permanentă spre bucuria mea și a celor ce mă știau. Mă trezeam atît de ușor, încît mă miram de ce nu încerc să zbor. Și totuși n-am făcut niciodată această încercare. Nu aveam certitudinea că cei care mă cunoșteau s-ar bucura că eu pot să zbor. Nu zburase nimeni așa, cu mîinile goale, și mai ales atît de mic. De aceea cioplеam zilnic felurite avioane care și ele ar fi putut zbura dacă ar fi vrut — pentru mine ele puteau să facă cursele cele mai lungi din lume, dar nu mă puteam despărți de ele. Cînd am împlinit 12 sau 13 ani, toate avioanele mele, colorate cu dude, cu foi de ceapă fierte sau acoperite cu blindaje de staniol, cădeau din zborul lor de noapte peste sîrmele de telegraf — eu însă mă bucuram enorm cînd reușeam să zbor ușor de tot pe deasupra sîrmelor și le atingeam numai de plăcere cu degetul mare de la picior. Toate avioanele însă cădeau ca păsările împușcate, umflate de curenți, cu aripile desfăcute din cînd în cînd și cu capul de-a dreptul în pămînt.

Și-atunci am renunțat la avioane; nu le-am aruncat, ci pur și simplu le-am uitat, iar copiii mi le-au furat unul cîte unul. Așa se explică de ce dimineața sau seara ulița noastră era plină de copii cu avioane, care alergau vîjîind și parcă purtați de avioanele pe care le țineau în mîna dreaptă deasupra capului. Pe-atunci apăruseră primele dungi albe pe cer; cerul rămînea o bună vreme împărțit în două de creta unui profesor aproape neauzit și nevăzut. Eu și prietenii mei (Bebe, Gheorghiță. Puiu, Lite și Nae) ne-am ales ca fiind cerul nostru — partea aceea dinspre rîu; al lui Milian ziceau să nu ne atingem de cerul lor, adică cel dinspre pădure — cerul lor rămînea cel mai mic, dar ne făceau în necaz bătîndu-și cotul cu palma cealaltă: «Sîc, v-am păcălit, cerul nostru este mai mare, ce știți voi, al nostru este mult mai mare pentru că trece dincolo de pădure.» Ei fuseseră la pădure cu nea Milian, cu boii la lucernă, și știau ei ceva; erau mai mari și ne-ar fi putut bate ca să ne ia cerul dacă ar fi fost în pierdere.

Am zburat noi cu avioanele noastre — mai bine-zis cam toate erau ale mele, cu tot, cu blindajul de staniol sau de învelișuri de ciocolată — cam vreo săptămînă. După aceea a trebuit să ne luptăm, pentru că Gheorghe al lui Milian, ăl mai mare dintre ei, a descoperit că împărțirea nu fusese făcută bine. Că adică de ce să stea soarele mai mult pe partea noastră? Ce, noi sîntem mai breji?! Că am fi niște mucoși care nici măcar n-am mers pe tractor. Da' ce să mai stea la tocmeală, a zis, hai să-i dăm afară, trecem noi dincolo și dacă nu vor îi batem. Noi tăceam mîlc — să vedem ce-i trece prin cap. Și-a trebuit să luptăm. A doua zi de dimineață ne-am sculat de la ora cinci, am măturat curtea și apoi pe nemîncate am început lupta. Bombe de praf din mijlocul drumului împachetat în hîrtie de caiet — caietele de anul trecut pe care învățătorul ne spunea că e bine să le păstrăm — bombe din mere și pere putrede, din miez de dovleci.

Gheorghe al lui Milian, cu ai lui însă ne-au învins, pentru că ne-au atacat necinstit — s-au strecurat în spatele nostru, în curtea neutră a lui nea Ion Rudacu și de acolo auînceput să ne ochească cu surcele de la copăi — ne ocheau în plin, că erau la adăpostul gardului.

Eu voiam să învingă Milian pentru că-mi plăcea răsăritul soarelui — soarele răsărea din partea învingătorilor. Noi aveam cerul dinspre pădure cu soarele de la răsărit pînă aproape de prînz — ei aveau cerul dinspre rîu cu soarele de după prînz — într-adevăr, soarele stătea mai mult la ei, dar noi toți ăilalți, la sfîrsit, am rîs de ei că de fapt soarele vine de la noi la ei, așa că li-l dăm învechit și numai pentru că vrem... că altfel...

Văzîndu-se iarăși în pierdere, Gheorghe al lui Milian a zis că sîntem mici și proști, că habar n-avem... Știm bine însă că-i părea rău, mai ales lui, dar făcea pe grozavul, că degeaba, tot ei au cerul cel mai frumos. Și nu era așa. Dunga aceea de cretă de pe cer se ștersese de mult, că a plouat așa de tare într-o seară încît nu mai puteam scoate praf pe drum pînă ce-și lua zbor avionul. După reîmpărțirea cerului nimeni n-a mai ieșit cu avioane pe uliță. Ai noștri, pe-acasă ziceu că ne-a venit mintea la cap că nu mai cioplim toată ziua avioane și nu ne mai auzeau vîjîind cînd intrau pe ușă sau pe poartă. Învățam după masă — începuse deja școala — Gheorghe era supărat rău cînd a văzut că noi avem timp să stăm cu soarele nostru începînd de dimineață, de la răsărit pînă la nămiezi, iar ei dimineața, în recreație, aveau parte de jocul cu soarele. Ei nu-și vedeau soarele decît în recreație și asta îi necăjea rău, dar erau mîndri ca să nu băgăm de seamă că-s păcăliți, că așa au vrut ei. În clasă pe noi ne-a pedepsit învățătorul că ne rupeam foi din caiet și le trimiteam lui Gheorghe și la al lui: scriam pe ele: «Unde este soarele vostru?»

Ne amenințau cu pumnul și erau toată după masa chiondorși. Nici nu ridicau mîna la lecție — nu știau nimic, că erau cu gîndul afară, la soarele lor. Și ne părea rău nouă, ălorlalți, că învățătorul nu știa ce-nseamnă «unde este soarele vostru?»

Într-o zi, învățătorul a trebuit să-i mute în prima bancă pe toți ai lui Milian, că nu mai învățau nimic, nu erau atenți la întrebările lui și ce mai... se făcuseră de rușine.

Începură apoi ploile lungi, de toamnă, cînd soarele nu ieșea cu săptămînile și acu' erau bucuroși că nici noi nu-l mai aveam. A început să ningă, și-a nins pînă s-a făcut zăpada cît poarta. Eram toți supărați — ei rîdeau însă de noi că prea fusesem grozavi cînd aveam soarele. Totuși erau și ei supărați, făceau haz de necaz. Al nostru sau al lor bine că e soare. Eu și cu Bebe însă ne-am înțeles să le facem în necaz la primăvară, să le aducem aminte că soarele rămăsese într-o seară, cînd începuseră ploile, pe partea lor și ei habar n-aveau. Adică tot ei erau ăi proști. Proști ce nu s-au văzut.

Știam tot atît de bine că soarele nu se oprește nici la noi și nici la ei, dar atunci era cu totul altceva. Atunci conta cel care credea cel mai mult că soarele e al lui și numai dacă vrea îl lasă să treacă mai departe. Dar el, cu sau fără voia noastră, ieșea din pădure și se tăvălea pe cer în văzul lumii sau pe ascuns, pînă cădea în rîu. Mult prea departe de podul lîngă care stăteam noi!

DRUM PRINTRE LEGENDE

SIRAZ PERSEPOLIS ISPAHAN

Orice țară al cărei trecut istoric prezintă o anume celebritate și se află în prezent angrenată în procesul edificării unei economii și culturi moderne nu se poate eschiva de la a propune vizitatorului străin trei rute tradiționale: una cultural-istorică, una economică și, în sfîrșit, una turistică.

În Iran, care pînă în 1935 mai purta ă denumirea de largă rezonanță Persia — ruta cultural-istorică ce ce, într-un fel, faima întregii țări, îneamnă parcurgerea a trei centre de o specificitate și un interes cu totul deosebit: Siraz-Persepolis-Ispahan... Acest adevărat «triunghi» al viabilității persane se detașează din peisajul tot mai industrializat al țării ca o marcă a gloriei milenare a persanilor iubitori de artă si cultură.

Voi consemna, în rîndurile de față, cîteva din impresiile care s-au gravat în memoria mea de călător în urma vizitării acestor «cetăți» ce nu își găsesc echivalentul în nici o altă parte a lumii, tocmai datorită profundelor elemente caracteristice, implantate și conservate, de secole, pe aceste meleaguri.

POEME ȘI TRANDAFIRI...

Am ajuns la Shiraz, după un drum a cărui lungime parcă nu se mai termina. Parcurgerea monotonă a dealurilor si munților golași de-a lungul cărora nu se zăreste nici un strop de vegetatie face și mai incredibilă existența Sirazului, orașul-grădină. Încă de la primii pași, pe străzile acestei splendide urbe, care deși în ultima vreme a căpătat o serie de accente ale unui urbanism mai nou, păstrează totuși caracterul tradițional al arhitecturii persane, rămîi uimit de fantastica exuberanță vegetală. Nu îmi aduc aminte să mai fi întîlnit, de-a lungul drumurilor mele prin Orient (cunoscut prin fastuoasele sale grădini) asemenea neîntrerupte «cascade» și «arteziene» de trandafiri ca în Siraz. Milioanele de petale par să erupă din toate colțurile orașului, învăluind în parfumurile lor subtile oamenii și cupolele moscheelor, și formînd prin aceasta un cadru cu totul surprinzător cetății aflată în plin deșert. Bogatele izvoare de apă de care dispune Sirazul și rezultatul lor — trandafirii — par să rememoreze oricărui călător că de aici și-au extras sevele «poeții poeților» cum sînt denumiți, cu o metaforă tradițională în Iran, acești familiari ai rafturilor tuturor bibliotecilor lumii.

Dincolo de bulevardele late pe care alunecă în șiruri comprimate limuzinele, dincolo de larma indescriptibilă a bazarului, spre cerul de un albastru intens al Sirazului, se ridică grațioase minaretele și cupolele mozaicate ale moscheelor Masgede Yome și Masgede Nou, amîndouă superbe edificii de cult, construite între secolele IX și XII și mai ales mausoleul lui Sah Cerah, cu minunatele sale încrustații, formează împreună cu monumentele închinate celor doi poeți amintiți un ansamblu arhitectonic de un echilibru estetic intrutotul remarcabil. Și astăzi, între aceste repere monumentale, se adună pelerini veniți din cele mai îndepărtate colțuri ale Orientului pentru a slăvi geniul poetic al cărturarilor persani.

Dacă Siraz este «capitala» poetică a țării in secolul al XVIII-lea orașul a fost centrul administrativ al țării, în perioada dinastiei Zend), Persepolisul, aflat la numai 57 de kilometri de Siraz, poate fi denumit «capitala» perenității persane, a gloriei istorice, deși, strict documentar, Persepolisul nu a fost decît cetatea de reședință a ahemenzilor.

COLOANE ÎNVINGÎND CERUL...

În timp ce Acropole mi s-a părut că domină prin armonia formelor, prin perfectul echilibru si împăcarea cu sine, vuietul pestriț al Atenei, Persepolisul nu are termen de comparație cu nimeni și nimic. Maiestuoasele ruine se luptă cu cerul în plin deșert. Uriașele palate, ridicate acum 2500 de ani și pe care Darius I le întinsese pe aproape 15 hectare, prezintă astăzi, sub forma incompletă a unor enorme blocuri de piatră conservînd fresce legendare, păduri de coloane de marmură frînte sau încă în picioare, urme întrerupte ale unor imense scări și portaluri. Din faima militară a puterii persane au rămas basoreliefurile care consemnează în piatră, ritualul aducerii darurilor din cele mai îndepărtate colțuri ale imperiului, la picioarele lui Darius cel Mare. Grandoarea palatelor, fîntînilor și colonadelor ce făceau deliciul arhitectonic al persanilor, a fost străpunsă de o istorie furtunoasă în care Alexandru Macedon a jucat rolul învingătorului nemilos. Documentele afirmă că Alexandru, ajuns în fruntea armatelor sale la porțile Persepolisului, a ordonat distrugerea completă a cetății. Legenda trecerii prin foc și prin sabie a monumentalului Persepolis, pe ale cărui portaluri și astăzi se mai poate descoperi deviza lui Darius «pace și fericire tuturor popoarelor imperiului», povestește că învingătorului Alexandru Macedon i-au trebuit 15 000 de cămile pentru a transporta prada de război luată după cucerirea cetății.

Astăzi, platforma centrală a Persepolisului, cu o suprafață de 300 × 450 m, Takhte Giamșid, își ridică coloanele de piatră și marmură, capitelurile mîncate de vreme, spre cerul dogoritor al deșertului. Unul din cele mai celebre muzee în aer liber ale culturii univer-

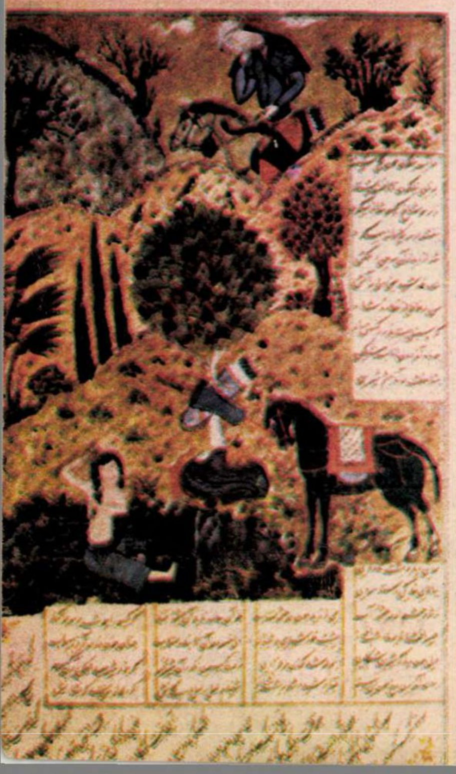

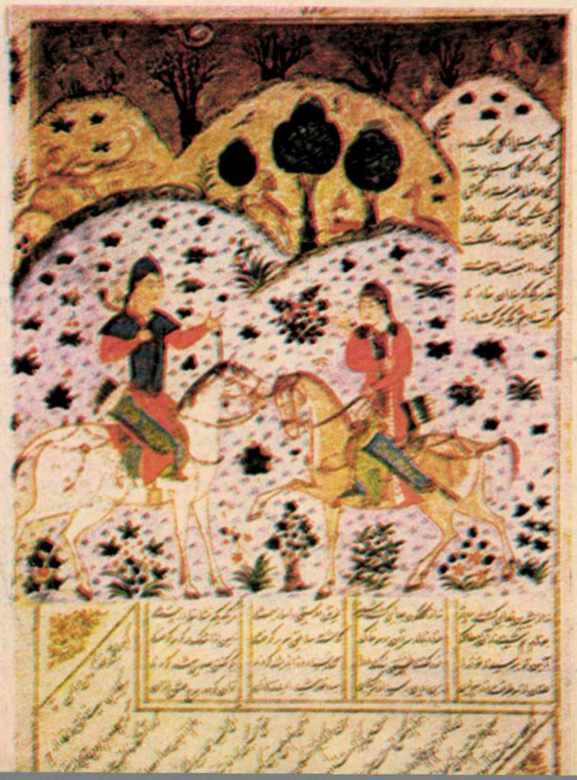

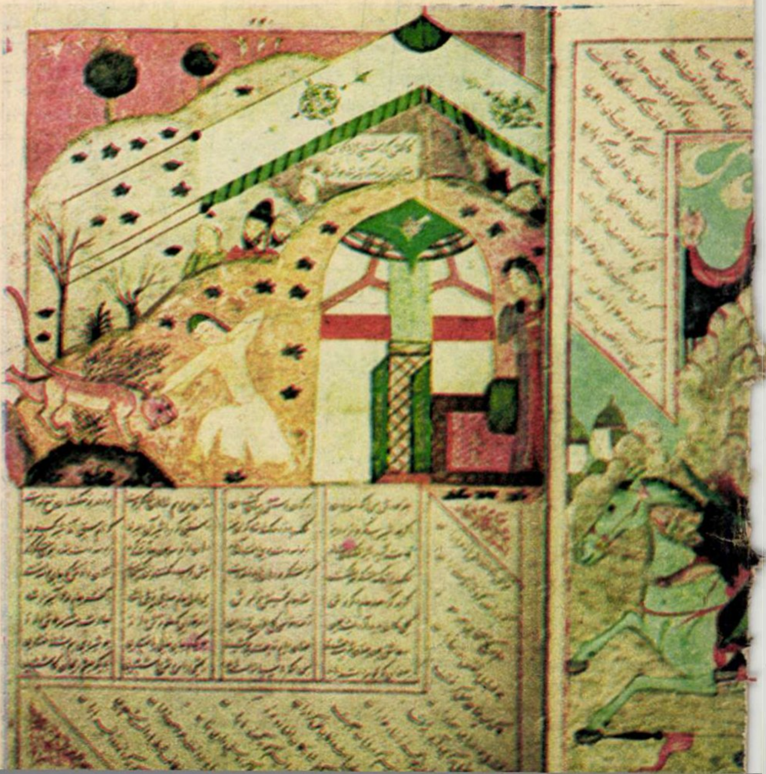

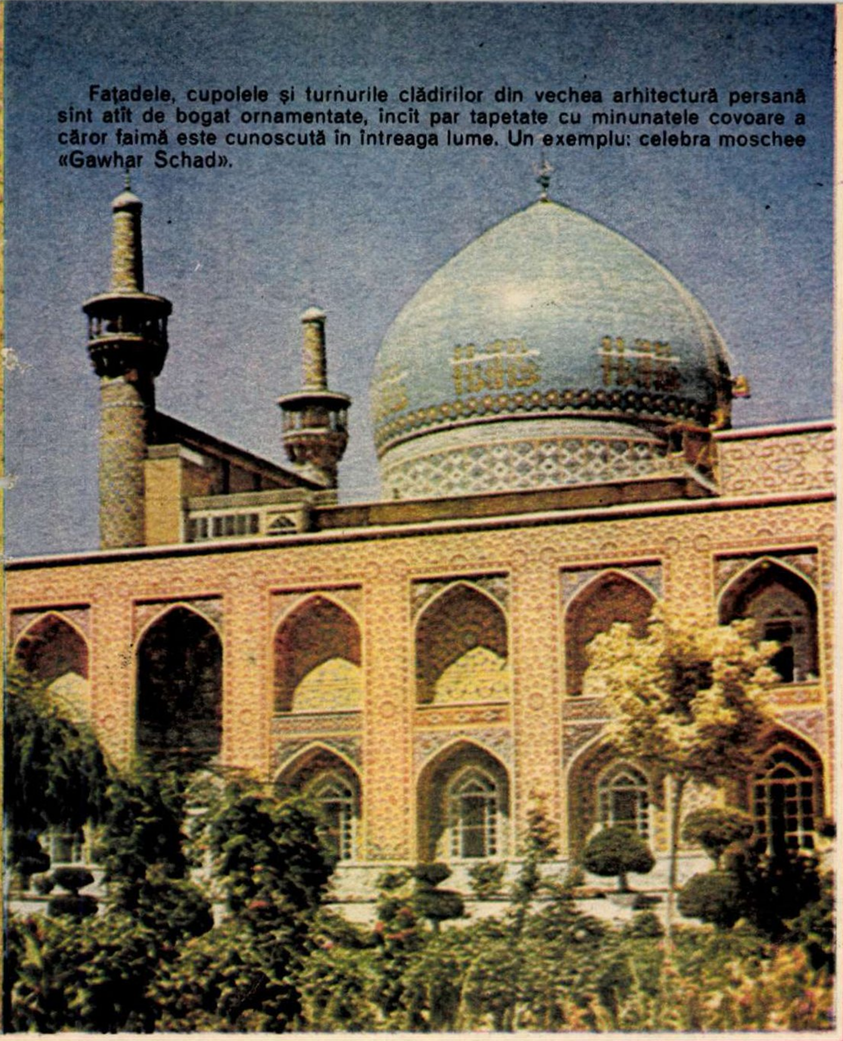

Fațadele, cupolele și turnurile clădirilor din vechea arhitectură persană sînt atît de bogat ornamentate, încît par tapetate cu minunatele covoare a căror faimă este cunoscută în întreaga lume. Un exemplu: celebra moschee «Gawhar Schad».

sale se desfășoară privitorului ca un imn al puterii de creație a omului. Toate vicisitudinile istoriei, toate avatarurile impuse de valurile cuceritorilor ce și-au zgîriat cu sulițele ura în pietrele Persepolisului, întreaga scurgere a timpului n-au culcat la pămînt întreaga măreție a culturii persane.

Pădurea de coloane a milenarei cetăți, cu toată istovirea la care are dreptul, își împinge și acum, spre cer, mesajul eternei încrederi în om. Oricine străbate uriașul muzeu, nu se va mira dacă la apusul soarelui, umbrele portalurilor se lungesc miraculos, parcă vrînd să învingă orizontul...

COVOARE PE CUPOLE

Ispahanul este considerat, ca pondere economică, cel de-al doilea centru al Iranului. De altfel Ispahanul ca și Sirazul, a fost într-o vreme capitala țării, în perioada domniei lui San Abas cel Mare, adică în secolul XVI.

Ca unul din cele mai expresive «recipiente» ale culturii persane, Ispahanul, dincolo de industria sa de artizanat, este cel mai ilustru centru al producției de covoare, în mod evident... persane, care fac nu numai celebritatea producătorilor locali, dar reprezintă, în același timp, o extrem de fructuoasă marfă pentru export.

Am rămas cu gîndul la exemplarul echilibru al motivelor florale și a combinațiilor, cu adevărat inegalabile, a nuanțelor coloristice ce intră în textura binecunoscutelor covoare, cînd am ajuns în piața centrală a Ispahanului, enormă citadelă străjuită pe toate părțile de șiruri de clădiri, nu mai înalte de două etaje, dar atît de bogat ornamentate încît par tapetate cu minunatele covoare despre care vorbeam. Balcoanele, colonadele, apoi turnurile impozante ale palatului lui Sah Abas cel Mare fac din această piață centrală un ansamblu de o rigoare arhitectonică absolut copleșitoare. Nu trebuie să mai spun că o vizită la Moscheea Regală te poartă pe aripi de legendă — urmare firească a senzației de vis, de ireal, ce te domină datorită reflexelor combinate, uluitoare, a faianțelor albastre, mozaicate, cu care este acoperită întreaga clădire.

Bogăția de motive, de forme decorative, imaginația cu adevărat uluitoare a artizanilor persani par să fi îmbrăcat întregul Ispahan, și nu mai puțin această adevărată bijuterie care este piața centrală, și mii de covoare.

Am părăsit Ispahanul cu regretul că nu am asistat la tradiționalul tîrg anual ce reunește meșteri veniți din toată țara pentru a-și prezenta cele mai reprezentative produse, și în zilele noastre șlefuite parcă cu migala și darul legendar al vechilor făuritori persani.

Dar drumurile mele urmau să mă îndrepte spre Teheran, «poarta» întregii țări, inima economică a Iranului.

Oră de alfabetizare în rîndurile unui grup de tineri iranieni dintr-un sat.

Lăsînd în urmă cele trei «trepte» pe care orice vizitator trebuie să le pășească, rămîneam cu certitudinea că tot ce văzusem aici nu aveam să uit. Ceva din ritmul de melopee al poemelor lui Saadi și Hafez, ceva din visul înaripat a lui Darius, ceva din migala miilor de anonimi, de bijutieri persani, rămăsese în mine și recunoscusem în tot ce mă înconjurase...

RADU BUDEANU

Printre nenumăratele construcții ale prezentului se numără și acest baraj ridicat în nordul Iranului.

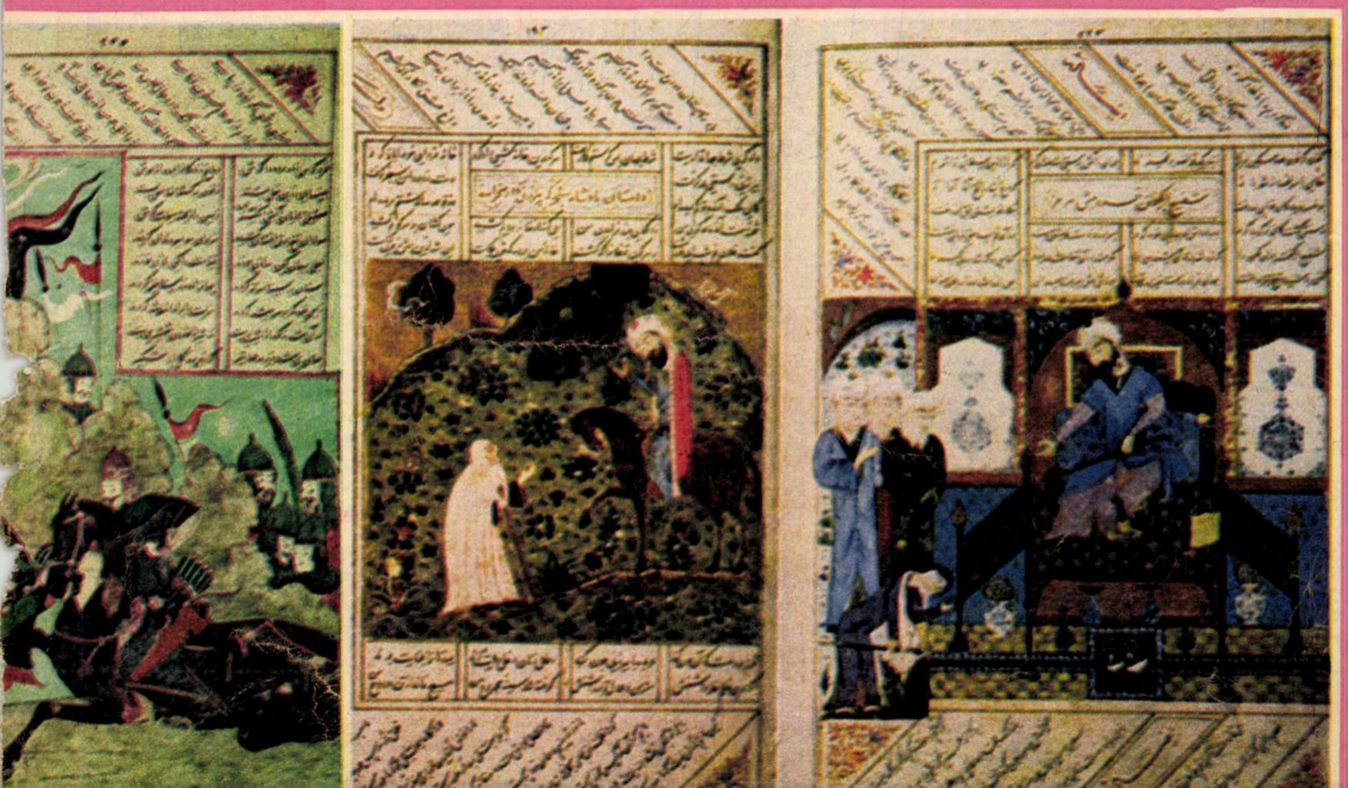

Imaginile alăturate, de o inegalabilă frumusețe și rafinament, fac parte din «Manuscrisul lui Baisonqur» (urmașul lui Timur). Volumul face faima genului respectiv, fiind una din primele antologii ale poeților persani din secolele X–XV. Pe întinsul a 950 de pagini, pe hîrtie de Samarkand, de un ton albgălbui, cu irizări de argint, manuscrisul aduce parcă prin timp miresmele grădinilor Șirazului, reconstruind pentru urmași un drum de legendă, de basm, dar și un tărîm de civilizație și cultură care a fost dintotdeauna Orientul.

Scenele cu Sirim și Husrau se desfășoară undeva «peste mări și țări», în grădinile lui Timur, în poienele de vînătoare ale regelui Hurmuzd. Prima imagine este izbitor de asemănătoare cu o scenă leit-motiv întîlnită în basmul românesc: «...deodată îi iese în cale o bătrînă...» și-i spune lui Șangar: «La ce-ți folosește să supui alte popoare, cînd pe proprii tăi soldați nu-i poți stăpîni?»

Amintim, în sfîrșit, că în Orient, în trecutul îndepărtat a avea cărți cît mai rare și scumpe era însemnul unui spirit ales și, uneori, atesta un rang nobiliar. Accesul la artă și cultură era un privilegiu al castei stăpînitoare.